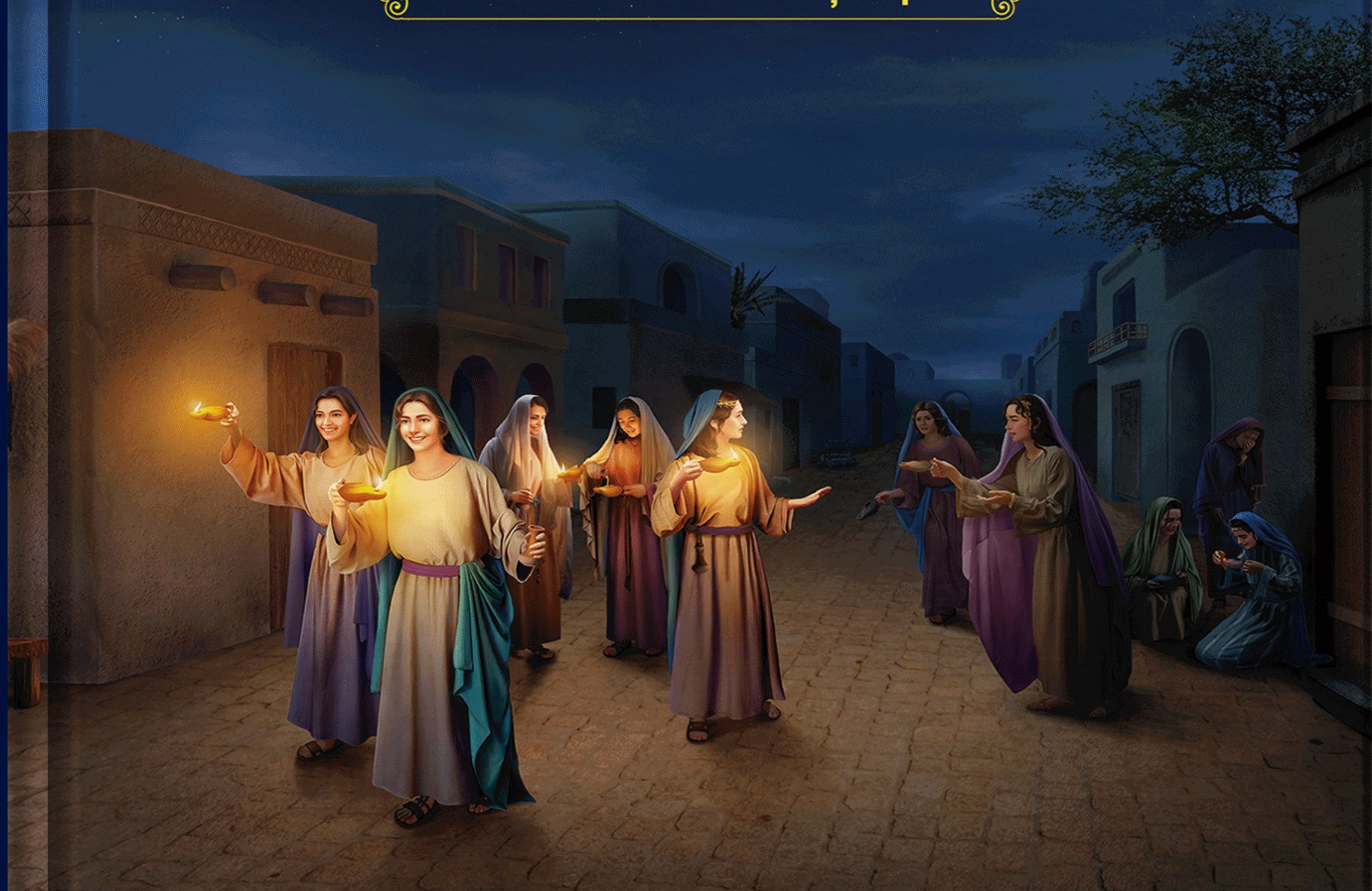
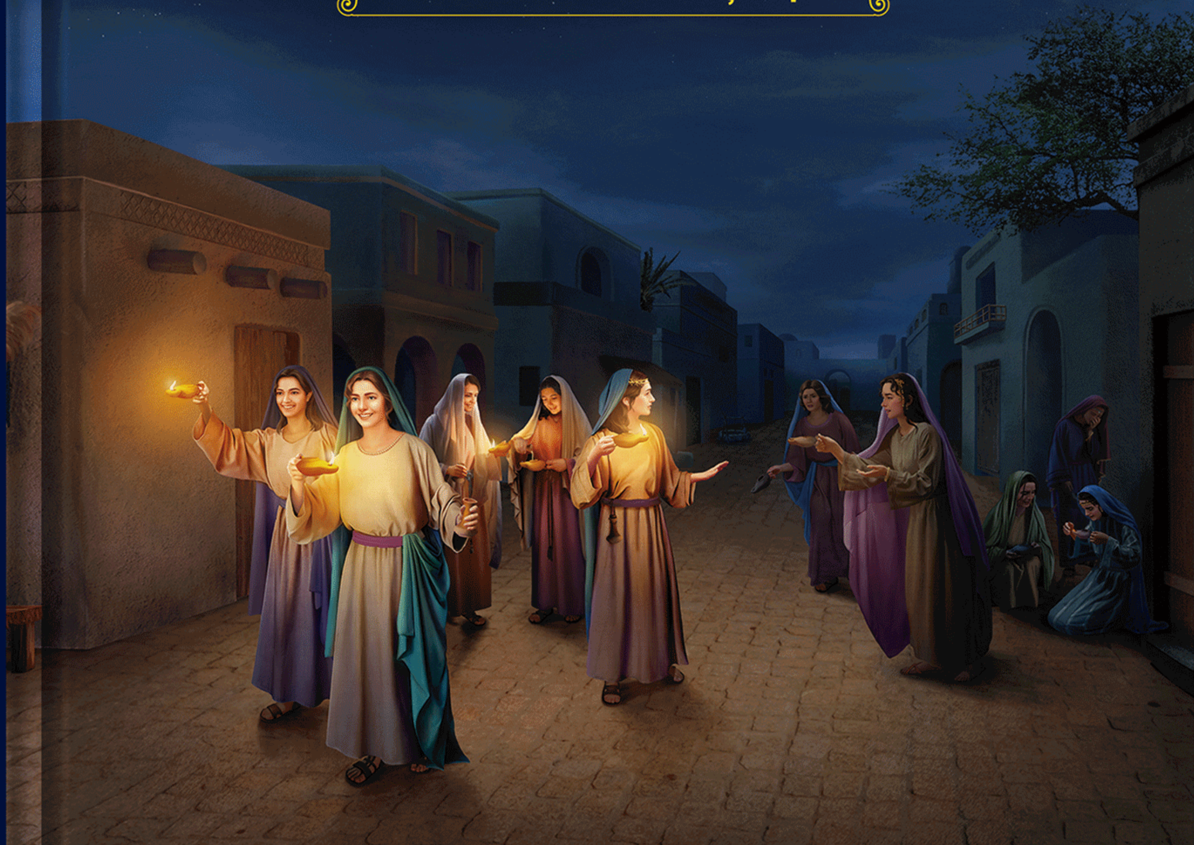
Taina fecioarelor înțelepte

Auziți glasul lui Dumnezeu
Iată arătarea lui Dumnezeu

„Și în mijlocul nopții s-a auzit un strigăt:
Iată, vine mirele; ieșiți să-L întâmpinați!” (Mat. 25:6)
„Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu și deschide ușa,
Eu voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apoc. 3:20)

Taina fecioarelor înțelepte

Auziți glasul lui Dumnezeu
Iată arătarea lui Dumnezeu

„Și în mijlocul nopții s-a auzit un strigăt:
Iată, vine mirele; ieșiți să-L întâmpinați!” (Mat. 25:6)
„Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu și deschide ușa,
Eu voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apoc. 3:20)

Cuprins

dacă această perspectivă e în conformitate cu Biblia; este sau nu corect acest tip de înțelegere?

Întrebarea 2: Deși aceia care cred în Domnul știu că Domnul Isus a fost Dumnezeu întrupat, foarte puțini oameni înțeleg adevărul întrupării. Când Domnul Se va întoarce, dacă El Se va arăta așa cum a făcut Domnul Isus, devenind Fiul Omului și lucrând, oamenii chiar nu vor avea cum să-L recunoască pe Domnul Isus și să-I întâmpine întoarcerea. Așadar, ce este cu adevărat întruparea? Care este esența întrupării?

Întrebarea 3: De ce S-a întrupat Dumnezeu în zilele de pe urmă, devenind Fiul Omului ca să facă lucrarea de judecată? Care este adevărata diferență dintre trupul spiritual al Domnului Isus care a înviat din morți și Fiul Omului întrupat? Aceasta este o problemă pe care nu o înțelegem – vă rugăm să aveți părtășie cu noi privind acest subiect.

Întrebarea 4: Dumnezeu l-a folosit pe Moise ca să facă lucrarea Epocii Legii, așadar, de ce nu-i folosește Dumnezeu pe oameni ca să-I facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă? Chiar trebuie să Se întrupeze ca să o facă personal?

Întrebarea 5: De ce se spune că omenirea coruptă trebuie să fie mântuită de Dumnezeu întrupat? Aceasta este o chestiune pe care majoritatea oamenilor nu o înțeleg – vă rugăm să aveți părtășie cu noi privind acest subiect.

Întrebarea 6: În Epoca Harului, Dumnezeu S-a întrupat pentru a servi ca jertfă de păcat pentru omenire, răscumpărându-i pe oameni din păcat. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat din nou pentru a exprima adevărul și pentru a-Și îndeplini lucrarea de judecată pentru a purifica și mântui complet omul. Așadar, de ce are nevoie Dumnezeu să se întrupeze de două ori pentru a face lucrarea mântuirii omenirii? Și care este adevărata semnificație a faptului că Dumnezeu S-a întrupat de două ori?

Întrebarea 7: Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au fost mărturie că Hristos este adevărul, calea și viața. Cum ar trebui să înțelegem faptul că Hristos este adevărul, calea și viața?

Întrebarea 8: Voi sunteți martori că, întrupându-Se în zilele de pe urmă, Dumnezeu a început Epoca Împărăției, punând capăt vechii epoci a stăpânirii Satanei. Ce ne-am dori să întrebăm este cum anume lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a pus capăt epocii în care omenirea credea într-un Dumnezeu nedeslușit și epocii întunecate a stăpânirii Satanei? Vă rugăm să aveți o părtășie detaliată.

B. Planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea – Cele trei etape ale lucrării

1. De ce face Dumnezeu lucrarea de mântuire a omenirii?
2. Scopurile celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu de gestionare a omenirii
3. Scopul și însemnătatea lucrării lui Dumnezeu din Epoca Legii
4. Scopul și însemnătatea lucrării lui Dumnezeu din Epoca Harului
5. Doar judecata și mustrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă constituie lucrarea Lui esențială și decisivă pentru mântuirea omenirii
6. Relația dintre fiecare din cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu
7. Cum se adâncesc tot mai mult cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să fie mântuiți și desăvârșiți?
8. Trebuie să știm că doar cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu reprezintă lucrarea Sa completă de mântuire a omenirii

A. Dumnezeu întrupat din zilele de pe urmă Se arată și lucrează ca Fiul Omului

1. Însuși Domnul Isus a prorocit că Dumnezeu Se va întrupa în zilele de pe urmă și Se va arăta drept Fiul Omului pentru a lucra

Versete din Biblie pentru referințe:

„Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați” (Luca 12:40).

„Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului” (Matei 24:37).

„Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului” (Matei 24:27).

„Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25).

„La miezul nopții a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!»” (Matei 25:6).

„Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

„M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două

tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Isus a spus că El va sosi precum plecase, dar știi adevărata semnificație a cuvintelor Sale? Se poate ca El să îi fi spus acestui grup al vostru? Tot ce știi este că El va sosi precum a plecat, stând pe un nor, dar știi exact cum Dumnezeu Însuși Își face lucrarea? Dacă ai fi cu adevărat în stare să vezi, atunci cum pot fi explicate cuvintele pe care le-a rostit Isus? El a spus: „Când Fiul Omului va veni în zilele de pe urmă, El Însuși nu va ști, îngerii nu vor ști, mesagerii din cer nu vor ști și întreaga omenire nu va ști. Doar Tatăl va ști, adică, doar Duhul va ști.” Nici măcar Fiul Omului Însuși nu știe, totuși, tu ești capabil să vezi și să știi? Dacă ai fi fost capabil să știi și să vezi cu proprii tăi ochi, nu ar fi fost aceste cuvinte rostite în van? Și ce a spus Isus la acea vreme? „Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl. Așa cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului. […] Prin urmare, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!” Când vine acea zi, Fiul Omului Însuși nu o va ști. Fiul Omului se referă la trupul întrupat al lui Dumnezeu, o persoană normală și obișnuită. Nici chiar Însuși Fiul Omului nu știe, deci cum ai putea tu să știi?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

„Cine are urechi, să audă ceea ce spune Spiritul bisericilor.” Ați auzit acum cuvintele Duhului Sfânt? Cuvintele lui Dumnezeu au venit peste voi. Le auziți? Dumnezeu face lucrarea cuvintelor în zilele de pe urmă și astfel de cuvinte sunt cele ale Duhului Sfânt, căci Dumnezeu este Duhul Sfânt și poate deveni și trup; prin urmare, cuvintele Duhului Sfânt, așa cum au fost spuse în trecut, sunt cuvintele Dumnezeului întrupat astăzi. Există mulți oameni absurzi care cred că, din moment ce este Duhul Sfânt cel care

vorbește, glasul Său ar trebui să se coboare din ceruri, ca oamenii să îl audă. Oricine crede în felul acesta nu cunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, cuvântările rostite de Duhul Sfânt sunt cele rostite de Dumnezeu întrupat. Duhul Sfânt nu-i poate vorbi direct omului; nici chiar în Epoca Legii, Iahve nu le-a vorbit direct oamenilor. Nu ar fi cu atât mai puțin probabil ca El să facă acest lucru în această epocă, astăzi? Pentru ca Dumnezeu să poată rosti cuvântări pentru a-Și îndeplini lucrarea, El trebuie să devină trup; altfel, lucrarea Lui nu și-ar putea atinge scopul. Cei care Îl neagă pe Dumnezeu întrupat sunt aceia care nu cunosc Duhul sau principiile prin care lucrează Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum poate omul, care L-a delimitat pe Dumnezeu în noțiunile sale, să primească revelațiile lui Dumnezeu?”

De câteva mii de ani, omenirea a năzuit să poată fi martora sosirii Mântuitorului. Omenirea a năzuit să-L vadă pe Isus Mântuitorul pe un nor alb în timp ce coboară, în carne și oase, printre cei care au tânjit după El și L-au așteptat de mii de ani. Omenirea și-a dorit și ca Mântuitorul să Se reîntoarcă și să fie reunit cu poporul; adică și-a dorit ca Isus Mântuitorul să Se întoarcă la oamenii de care El a fost despărțit de mii de ani și să facă din nou lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o în rândul iudeilor, să fie milostiv și iubitor față de oameni, să ierte păcatele oamenilor, să îndure păcatelor oamenilor și chiar să îndure toate fărădelegile și să izbăvească omenirea de păcate. Ei năzuiesc ca Isus Mântuitorul să fie la fel ca înainte – un Mântuitor care este iubitor, blând și venerabil, care nu este niciodată mânios pe oameni și care nu le face niciodată reproșuri oamenilor, dar care iartă și îndură toate păcatele omenirii, și chiar va muri pe cruce pentru omenire încă o dată, ca înainte. De la plecarea lui Isus, discipolii care L-au urmat și toți sfinții care au fost izbăviți în numele Său, L-au jelit și L-au așteptat cu disperare. Toți cei care au fost mântuiți de harul lui Isus Hristos

în Epoca Harului au tânjit după acea zi triumfătoare din zilele de pe urmă, când Isus Mântuitorul Se pogoară pe un nor alb și apare înaintea tuturor oamenilor. Bineînțeles, aceasta este și dorința colectivă a tuturor celor care acceptă astăzi numele de Isus Mântuitorul. În tot universul, toți aceia care au auzit de izbăvirea lui Isus Mântuitorul și-au dorit cu disperare ca Isus Hristos să apară subit, pentru a împlini cuvintele lui Isus pe când Se afla pe pământ: „Voi sosi așa cum am plecat.” Omenirea crede că, după crucificare și înviere, Isus S-a întors în ceruri pe un nor alb ca să-Și ocupe locul la dreapta Celui Prea Înalt. În mod similar, Isus va coborî din nou pe un nor alb (norul acesta se referă la norul pe care a călătorit Isus când S-a întors în cer), printre cei care au tânjit cu disperare după El de mii de ani și El va avea înfățișarea și hainele iudeilor. După înfățișarea înaintea omenirii, El le va da mâncare și va face ca apa vie să se reverse spre ei și va trăi printre oameni, plin de har și iubire, însuflețit și adevărat. Toate acestea sunt noțiuni pe care le cred oamenii. Totuși, Isus Mântuitorul nu a făcut asta; El a făcut opusul a ceea ce și-a imaginat omenirea. Nu a sosit printre cei care I-au dorit întoarcerea și nu li S-a înfățișat tuturor oamenilor călătorind pe un nor alb. El a sosit deja, dar omenirea nu Îl cunoaște și rămâne neștiutoare în privința Lui. Omenirea nu face decât să Îl aștepte la întâmplare, fără să știe că El a coborât deja pe un „nor alb” (norul care este Spiritul Lui, cuvântul Lui, toată firea Sa și tot ceea ce este El) și că acum Se află în mijlocul unui grup de biruitori pe care îl va crea în zilele de pe urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Cei care sunt capabili să asculte adevărul și să se supună lucrării lui Dumnezeu vor fi revendicați sub numele celui de-al doilea Dumnezeu întrupat – Atotputernicul. Ei vor putea accepta îndrumarea personală a lui Dumnezeu, dobândind adevăruri din ce în ce mai înalte, precum și viață

adevărată. Vor vedea viziunea ce nu a fost văzută vreodată de oamenii din trecut: „M-am întors să văd ce glas vorbea cu mine; și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur, iar printre sfeșnice, pe «Cineva Care era ca un fiu al omului». Era îmbrăcat într-o mantie care-I ajungea până la picioare și era încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Îi erau albe ca lâna albă sau ca zăpada, ochii Îi erau ca flacăra focului, picioarele Îi erau ca bronzul încins, ars în cuptor, iar glasul Îi era asemenea vuietului unor ape mari. În mâna dreaptă avea șapte stele, și din gură Îi ieșea o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Fața Lui era ca soarele atunci când strălucește în toată puterea lui” (Apocalipsa 1:12-16). Viziunea aceasta este expresia întregii firi a lui Dumnezeu, iar expresia întregii Sale firi este și expresia lucrării lui Dumnezeu în întruparea Sa prezentă. În torenții mustrărilor și ai judecăților, Fiul Omului Își exprimă firea inerentă prin intermediul cuvântărilor, permițându-le tuturor celor care Îi acceptă pedeapsa și judecata să vadă adevăratul chip al Fiului Omului, care este o descriere fidelă a chipului Fiului Omului văzut de Ioan. (Bineînțeles, toate acestea vor fi invizibile pentru cei care nu acceptă lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.)

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Vă spun Eu, cei ce cred în Dumnezeu datorită semnelor sunt, în mod sigur, categoria care va fi distrusă. Cei care nu sunt în stare să primească cuvintele lui Isus care S-a reîntors la trup sunt, cu siguranță, progeniturile iadului, descendenții arhanghelului, categoria care va fi supusă distrugerii eterne. Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi

pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că „Isus care nu vine pe un nor alb este un Hristos mincinos" vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"

2. Ce este întruparea? Care e esența întrupării?

Versete din Biblie pentru referințe:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

„Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, iar noi am privit slava Lui, o slavă ca a Singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

„Eu sunt calea, adevărul și viața” (Ioan 14:6).

„Isus i-a răspuns: De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filip? Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum de spui: «Arată-ni-L pe Tatăl!»?! Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de la Mine, ci Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl în Mine! Dacă nu, credeți măcar datorită lucrărilor înseși!” (Ioan 14:9-11).

„Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

„Întruparea” este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Hristos cu umanitate normală este un trup în care Duhul este realizat, și care are umanitate normală, rațiune normală și gândire umană. „A fi

realizat” înseamnă Dumnezeu ce devine om, Duhul ce devine trup; în termeni mai simpli, este atunci când Dumnezeu Însuși locuiește într-un trup cu umanitate normală și prin acesta Își exprimă lucrarea Sa divină – aceasta este ceea ce înseamnă a fi realizat sau întrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Semnificația întrupării este aceea că un om obișnuit, normal, efectuează lucrarea lui Dumnezeu Însuși; și anume, că Dumnezeu efectuează lucrarea Sa divină în umanitate și, astfel, îl înfrânge pe Satana. Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină. Dacă, în timpul primei Sale veniri, Dumnezeu nu ar fi avut umanitate normală înainte de vârsta de douăzeci și nouă de ani – dacă de îndată ce El S-a născut, putea face minuni, dacă de îndată ce El a învățat să vorbească, a putut vorbi limba cerului, dacă din momentul în care El a pășit pentru prima oară pe pământ, putea înțelege toate problemele lumești, putea desluși gândurile și intențiile fiecărei persoane – o asemenea persoană nu ar fi putut fi numită un om normal, iar un asemenea trup nu ar fi putut fi numit trup omenesc. Dacă acesta ar fi fost cazul lui Hristos, atunci sensul și esența întrupării lui Dumnezeu s-ar pierde. Faptul că El are umanitate normală dovedește că El este Dumnezeu întrupat; faptul că El trece printr-un proces de creștere umană normală demonstrează în continuare că El este un trup normal; și, în plus, lucrarea Sa este o dovadă suficientă că El este Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, devenit trup. Dumnezeu devine trup datorită necesității lucrării Sale; cu alte cuvinte, această etapă a lucrării

trebuie să fie făcută în trup, trebuie făcută în umanitate normală. Aceasta este condiția prealabilă pentru „Cuvântul care devine trup”, pentru „arătarea Cuvântului în trup” și este povestea adevărată din spatele celor două întrupări ale lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om. Viața și lucrarea Sa întrupate pot fi împărțite în două etape. Prima este viața pe care El o trăiește înainte de a efectua lucrarea Sa de slujire. El trăiește într-o familie de oameni obișnuiți, într-o umanitate absolut normală, supunându-Se moralității normale și legilor vieții umane, cu nevoi umane normale (hrană, îmbrăcăminte, somn, adăpost), slăbiciuni umane normale și emoții umane normale. Cu alte cuvinte, în această primă etapă, El trăiește în umanitate ne-divină, umanitate complet normală, angajându-Se în toate activitățile umane normale. A doua etapă este viața pe care El o trăiește după ce începe să efectueze lucrarea Sa de slujire. El încă trăiește în umanitatea obișnuită cu un înveliș uman normal, nearătând niciun semn exterior al supranaturalului. Cu toate acestea, El trăiește numai de dragul lucrării Sale de slujire și, în acest timp, umanitatea Sa normală există în întregime pentru a sprijini lucrarea normală a divinității Sale, pentru că până atunci umanitatea Sa normală s-a maturizat până la punctul de a putea să efectueze lucrarea Sa de slujire. Deci, a doua etapă a vieții Sale este de a efectua lucrarea Sa de slujire în umanitatea Sa normală, când este o viață atât a umanității normale, cât și a divinității complete. Motivul pentru care, în timpul primei etape a vieții Sale, El trăiește în umanitate complet obișnuită este faptul că umanitatea Lui nu este încă în stare capabilă să mențină întreaga lucrare divină, nu este încă matură; numai după ce umanitatea Lui se maturizează, devine capabilă să poarte pe umeri lucrarea

Sa de slujire, poate să se apuce de efectuarea lucrării de slujire pe care se cuvine să o săvârșească. Deoarece El, ca trup, are nevoie să crească și să Se maturizeze, prima etapă a vieții Sale este aceea a umanității normale – în timp ce, în a doua etapă, pentru că umanitatea Lui este capabilă să întreprindă lucrarea Sa și să efectueze lucrarea Sa de slujire, viața pe care o trăiește Dumnezeul întrupat în timpul lucrării Sale de slujire, este una atât de umanitate, cât și de divinitate completă. Dacă, din momentul nașterii Sale, Dumnezeul întrupat Și-ar fi început lucrarea Sa de slujire în mod serios, efectuând semne și minuni supranaturale, atunci El nu ar avea o esență trupească. Prin urmare, umanitatea Lui există de dragul esenței Sale trupești; nu poate exista niciun trup fără umanitate, iar o persoană fără umanitate nu este o ființă umană. În felul acesta, umanitatea trupului lui Dumnezeu este o proprietate intrinsecă a corpului întrupat al lui Dumnezeu. Să spui că „atunci când Dumnezeu devine trup, El este în întregime divin și nu este deloc uman” este o blasfemie, deoarece această afirmație pur și simlu nu există și încalcă principiul întrupării. Chiar și după ce El începe să realizeze lucrarea Sa de slujire, El tot trăiește în divinitatea Lui cu un înveliș exterior uman atunci când Își face lucrarea; este doar faptul că, în acel moment, umanitatea Lui servește unicul scop de a permite divinității Lui să efectueze lucrarea în trupul normal. Așadar, agentul lucrării este divinitatea care locuiește în umanitatea Sa. Divinitatea Sa, nu umanitatea Sa, este cea care lucrează, totuși, această divinitate e ascunsă în umanitatea Sa; în esență, lucrarea Lui este făcută prin divinitatea Sa completă, nu prin umanitatea Sa. Dar cel care efectuează lucrarea este trupul Său. S-ar putea spune că El este un om și, de asemenea, este Dumnezeu, pentru că Dumnezeu devine un Dumnezeu care trăiește în trup, cu un înveliș uman și o esență umană, dar, de asemenea esența lui Dumnezeu. Pentru că El este un om cu esența lui Dumnezeu, El este mai presus de toți oamenii creați,

mai presus de orice om care poate efectua lucrarea lui Dumnezeu. Și astfel, printre toți cei cu un înveliș uman ca al Lui, printre toți cei care posedă umanitate, doar El Însuși este Dumnezeul întrupat – toți ceilalți sunt oameni creați. Chiar dacă ei toți au umanitate, oamenii creați nu au nimic altceva decât umanitate, în timp ce Dumnezeu întrupat este diferit: în trupul Lui, El nu are numai umanitate, dar, mai important, are divinitate. Umanitatea Lui poate fi văzută în aspectul exterior al trupului Său și în viața Sa de zi cu zi, dar divinitatea Lui este dificil de perceput. Pentru că divinitatea Lui este exprimată numai atunci când El are umanitate și nu este atât de supranaturală pe cât își imaginează oamenii că este, este extrem de dificil de văzut de către oameni. Chiar și astăzi, oamenilor le este extrem de dificil să înțeleagă adevărata esență a Dumnezeului întrupat. Chiar și după ce am vorbit despre aceasta atât de mult, Mă aștept să fie încă o taină pentru majoritatea dintre voi. De fapt, această problemă este foarte simplă: din moment ce Dumnezeu devine trup, esența Lui este o combinație de umanitate și divinitate. Această combinație se numește Dumnezeu Însuși, Dumnezeu Însuși pe pământ.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"

În perioada de timp în care Domnul Isus lucra, oamenii puteau vedea că Dumnezeu avea multe exprimări omenești. De exemplu, putea să danseze, putea să participe la nunți, putea să se împărtășească cu oamenii, să vorbească cu ei și să discute lucruri cu ei. În plus față de acelea, Domnul Isus a finalizat și o mare parte din lucrare care reprezenta divinitatea Sa și, desigur, toată această lucrare era o expresie și o dezvăluire a firii lui Dumnezeu. În acest timp, când divinitatea lui Dumnezeu a fost realizată într-un trup obișnuit pe care oamenii îl puteau vedea și atinge, ei nu mai simțeau că El apărea și dispărea, că nu se puteau apropia de El. Din contră, ei puteau să încerce să priceapă voia lui Dumnezeu sau să-I înțeleagă

divinitatea prin fiecare mişcare, prin cuvintele și lucrarea Fiului Omului. Fiul Omului întrupat exprima divinitatea lui Dumnezeu prin umanitatea Sa și transmitea omenirii voia lui Dumnezeu. Iar prin exprimarea voii și firii Sale, El le dezvăluia oamenilor și pe Dumnezeul care nu poate fi văzut sau atins care sălășluiește în tărâmul spiritual. Ceea ce oamenii vedeau era Dumnezeu Însuși, în formă tangibilă, făcut din carne și oase. Așadar, Fiul Omului întrupat făcea să fie concrete și umanizate lucrurile precum identitatea lui Dumnezeu Însuși, statutul, imaginea, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Deși înfățișarea externă a Fiului Omului avea anumite limitări în privința imaginii lui Dumnezeu, esența Sa și ceea ce El are și este erau cu totul capabile să reprezinte identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși – existau doar câteva diferențe în forma de exprimare. Nu putem nega că Fiul Omului reprezenta identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși, atât în forma umanității Sale, cât și în divinitatea Sa. În acest timp, totuși, Dumnezeu lucra prin trup, vorbea din perspectiva trupului și stătea înaintea omenirii cu identitatea și statutul Fiului Omului, iar acest lucru le dădea oamenilor oportunitatea de a întâlni și a experimenta cuvintele adevărate și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul omenirii. Le permitea, de asemenea, să înțeleagă divinitatea și măreția Lui în mijlocul smereniei, precum și să dobândească o înțelegere preliminară și o definiție a autenticității și realității lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea finalizată de Domnul Isus, modurile Sale de lucru și perspectiva din care vorbea erau diferite față de persoana reală a lui Dumnezeu în tărâmul spiritual, totul la El Îl reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu Însuși, pe care omenirea nu Îl mai văzuse niciodată – acest lucru nu poate fi negat! Adică, indiferent sub ce formă apare Dumnezeu, indiferent din ce perspectivă vorbește sau cu ce imagine se prezintă omenirii, Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât pe Sine Însuși. El nu poate reprezenta niciun om, și nici pe vreunul din rândul

omenirii corupte. Dumnezeu este Dumnezeu Însuși și acest lucru nu poate fi negat.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Deși înfățișarea exterioară a Dumnezeului întrupat este exact la fel ca cea a unui om și cu toate că El învață cunoașterea umană și vorbește limba umană și uneori chiar Își exprimă ideile prin metodele sau mijloacele de a vorbi ale omenirii, totuși, modul în care El vede oamenii și esența lucrurilor cu siguranță nu e ca modul în care oamenii corupți văd omenirea și esența lucrurilor. Perspectiva Sa și înălțimea la care Se află El reprezintă ceva de neatins pentru o persoană coruptă. Asta pentru că Dumnezeu este adevărul, pentru că trupul pe care El îl îmbracă are, de asemenea, esența lui Dumnezeu, iar gândurile Sale și ceea ce este exprimat prin umanitatea Sa sunt, de asemenea, adevărul. Pentru oamenii corupți, ceea ce El exprimă în trup sunt prevederi ale adevărului și ale vieții. Aceste prevederi nu sunt pentru o singură persoană, ci pentru toată omenirea. În inima oricărei persoane corupte există doar acei câțiva oameni care sunt asociați cu ea. Îi pasă și se preocupă doar de acești câțiva oameni. Când se anunță un dezastru, se gândește mai întâi la proprii copii, la soția sau părinții săi. În cel mai bun caz, o persoană mai plină de compasiune s-ar gândi la niște rude sau la un prieten bun, dar depășesc aceste limite gândurile unei persoane chiar atât de pline de compasiune? Nu, niciodată! Deoarece oamenii sunt, până la urmă, oameni, și ei pot doar să privească totul de la înălțimea și din perspectiva unei ființe umane. Totuși, Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de un om corupt. Indiferent cât de obișnuit, cât de normal, cât de modest este trupul Dumnezeului întrupat, sau cu cât dispreț Îl nesocotesc oamenii, gândurile Sale și atitudinea Sa față de omenire sunt lucruri pe care niciun om nu le-ar putea avea și pe care niciun om nu le-ar

putea imita. El va observa întotdeauna omenirea din perspectiva divinității, de la înălțimea poziției Sale de Creator. El va vedea întotdeauna omenirea prin esența și mentalitatea lui Dumnezeu. Categoric nu poate să vadă omenirea de la înălțimea joasă a unei persoane obișnuite ori din perspectiva unei persoane corupte. Când oamenii se uită la omenire, fac asta cu vederea umană și folosesc lucruri precum cunoașterea și regulile și teoriile umane ca măsură a lor. Asta este în sfera a ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor și sfera care poate fi atinsă de oamenii corupți. Când Dumnezeu se uită la omenire, El se uită cu vedere divină și Își folosește esența și ceea ce El are și este ca măsură. Această sferă include lucruri pe care oamenii nu le pot vedea și este lucrul în care Dumnezeu întrupat și oamenii corupți sunt total diferiți. Această diferență este determinată de esențele diferite ale oamenilor și a lui Dumnezeu – aceste esențe diferite determină identitățile și pozițiile lor, precum și perspectiva și înălțimea de la care văd lucrurile.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos nu este din carne și oase; El este întruparea Duhului. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este stăpânită de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa desfășoară lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Fie umanitatea sau divinitatea Sa, ambele se supun voinței Tatălui ceresc. Esența lui Hristos este Duhul, adică divinitatea. Prin urmare, esența Lui este cea a lui Dumnezeu Însuși; această esență nu va întrerupe propria Sa lucrare și nu ar fi posibil ca El să facă ceva care să distrugă lucrarea Sa, nici n-ar rosti vreodată cuvinte care să fie împotriva voinței Lui proprii. Prin urmare,

Dumnezeu întrupat nu ar face absolut niciodată vreo lucrare care să-I întrerupă propria Sa gestionare. Asta este ceea ce ar trebui să înțeleagă toți oamenii. Esența lucrării Duhului Sfânt este de a mântui omul și este întreprinsă de dragul propriei gestionări a lui Dumnezeu. În mod asemănător, lucrarea lui Hristos este și pentru a mântui omul și este întreprinsă de dragul voinței lui Dumnezeu. Având în vedere faptul că Dumnezeu devine trup, El Își împlinește esența în trupul Său, astfel încât trupul Său este suficient pentru a-I întreprinde lucrarea. De aceea, toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu este înlocuită de lucrarea lui Hristos în timpul întrupării, iar în centrul întregii lucrări de-a lungul perioadei întrupării este lucrarea lui Hristos. Nu poate fi amestecată cu lucrarea din nicio altă epocă. Și, din moment ce Dumnezeu Se întrupează, El lucrează în identitatea trupului Său; deoarece El vine în trup, El termină, așadar, în trup lucrarea pe care ar trebui să o facă. Fie Duhul lui Dumnezeu sau Hristos, ambii sunt Dumnezeu Însuși, și El face lucrarea pe care ar trebui să o facă și Își îndeplinește slujirea pe care ar trebui să o îndeplinească.

Însăși esența lui Dumnezeu Însuși exercită autoritate, dar El este capabil să Se supună pe deplin autorității care vine de la El. Fie lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, niciuna nu intră în conflict cu cealaltă. Spiritul lui Dumnezeu este autoritatea asupra întregii creații. Trupul ce conține esența lui Dumnezeu este, de asemenea, pătruns de autoritate, dar Dumnezeu în trup poate face toată lucrarea care se supune voinței Tatălui ceresc. Acest lucru nu poate fi atins sau conceput de niciun om. Dumnezeu Însuși este autoritate, dar trupul Său se poate supune autorității Sale. Asta se înțelege atunci când se spune că „Hristos ascultă de voia lui Dumnezeu Tatăl.” Dumnezeu este un Duh și poate să facă lucrarea mântuirii, așa cum Dumnezeu poate deveni om. În orice caz, Dumnezeu Însuși Își face propria Sa lucrare; El nici nu întrerupe, nici nu intervine, cu atât mai puțin

desfășoară o lucrare care se contrazice, deoarece esența lucrării Duhului e similară celei a trupului. Fie Duhul sau trupul, ambele lucrează pentru a împlini o voință și pentru a gestiona aceeași lucrare. Deși Duhul și trupul au două calități disparate, esențele lor sunt aceleași; ambele au esența lui Dumnezeu Însuși și identitatea Sa. Dumnezeu Însuși nu are elemente de neascultare; esența Sa este bună. El este expresia tuturor frumuseților și a bunătății, precum și a întregii iubiri. Chiar și în trup, Dumnezeu nu face nimic care se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Chiar și cu prețul de a-Și sacrifica viața, El ar fi dispus din toată inima să o facă și nu ar face nicio altă alegere. Dumnezeu nu are elemente de neprihănire de Sine și de importanță de Sine sau de îngâmfare și aroganță; El nu are elemente de necinste. Tot ce se răzvrătește față de Dumnezeu vine de la Satana; Satana este izvorul întregii urâțenii și răutăți. Motivul pentru care omul are calități similare celor ale Satanei este că omul a fost corupt și procesat de Satana. Hristos nu a fost corupt de Satana, de aceea El are numai caracteristicile lui Dumnezeu, și niciuna dintre cele ale Satanei. Indiferent de cât de grea este lucrarea sau de cât de slab este trupul, Dumnezeu, cât timp trăiește în trup, nu va face niciodată nimic care să întrerupă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, cu atât mai puțin va lepăda voința lui Dumnezeu Tatăl în neascultare. El ar prefera să sufere dureri trupești decât să trădeze voia lui Dumnezeu Tatăl; este exact așa cum a spus Isus în rugăciune: „Tată, dacă este posibil, să fie îndepărtat de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu”. Oamenii fac propriile alegeri, dar nu și Hristos. Deși El are identitatea lui Dumnezeu Însuși, El continuă să caute voia lui Dumnezeu Tatăl și îndeplinește ceea ce Îi este încredințat de Dumnezeu Tatăl, din perspectiva trupului. Aceasta este ceva care nu poate fi atins de om. Ceea ce vine de la Satana nu poate avea esența lui Dumnezeu; poate avea doar una care nu se supune și se opune lui Dumnezeu. Nu poate să se supună pe deplin lui

Dumnezeu, cu atât mai puțin să se supună de bunăvoie voinței lui Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de Hristos, pot face ceea ce I se opune lui Dumnezeu, și niciun om nu poate să întreprindă direct lucrarea încredințată de Dumnezeu; niciunul nu este capabil să considere gestionarea lui Dumnezeu drept datoria lor de a face. Supunerea față de voia lui Dumnezeu Tatăl este esența lui Hristos; neascultarea față de Dumnezeu este caracteristica Satanei. Aceste două calități sunt incompatibile și oricine are calitățile Satanei nu poate fi numit Hristos. Motivul pentru care omul nu poate să întreprindă lucrarea lui Dumnezeu în locul Său este pentru că omul nu are nicio substanță a lui Dumnezeu. Omul lucrează pentru Dumnezeu din pricina intereselor personale ale omului și a perspectivelor viitoare, dar Hristos lucrează pentru a face voia lui Dumnezeu Tatăl.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este ascultare față de voința Tatălui ceresc”

Trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu este însuși trupul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este suprem; El este atotputernic, sfânt și drept. În mod similar, și trupul Lui este suprem, atotputernic, sfânt și drept. Un astfel de trup poate doar să facă ceea ce este drept și benefic pentru omenire, ceea ce este sfânt, glorios și puternic; El este incapabil să facă ceva ce încalcă adevărul, ce încalcă moralitatea și justiția, și cu atât mai puțin este capabil să facă ceva ce ar trăda Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu este sfânt, și astfel trupul Lui este incoruptibil de către Satana; trupul Lui este de o esență diferită decât trupul omului. Căci este omul, nu Dumnezeu, cel care este corupt de către Satana; ar fi imposibil ca Satana să corupă trupul lui Dumnezeu. Astfel, în ciuda faptului că omul și Hristos locuiesc în același spațiu, doar omul este cel posedat, folosit și prins în capcană de Satana. Prin contrast, Hristos este veșnic impenetrabil la corupția Satanei,

pentru că Satana nu va fi niciodată capabil să se ridice la locul cel mai înalt și niciodată nu va putea să se apropie de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)”

Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută folosind identitatea trupului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

3. Care e diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu întrupat și lucrarea Duhului?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Te rog, arată-mi slava Ta, I-a zis Moise. Și El a spus: Îmi voi arăta bunătatea înaintea ta și voi proclama numele lui Iahve înaintea ta; voi fi binevoitor cu cine voi vrea să fiu binevoitor și voi arăta milostivire cui voi vrea să arăt milostivire. Dar, a zis El, tu nu-Mi poți vedea fața, căci omul nu mai poate trăi odată ce M-a văzut” (Exodul 33:18-20).

„Și Iahve a coborât pe vârful Muntelui Sinai și l-a chemat pe Moise acolo. Iar Moise s-a dus sus. Și Iahve i-a spus lui Moise: «Coboară, dă ordin oamenilor ca nu cumva să dea buzna la Iahve să se uite, iar mulți dintre ei să piară. Și fă să se sfințească și preoții care se apropie de Iahve, ca nu cumva Iahve să Se dezlănțuie asupra lor»” (Exodul 19:20-22).

„Tot poporul vedea tunetele și fulgerele care aveau loc, vedea muntele fumegând și auzea sunetul trâmbiței; poporul tremura de frică și stătea la depărtare. Ei i-au zis lui Moise: Vorbește-ne tu însuți și vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu căci vom muri!” (Exodul 20:18-19).

„Atunci a venit din cer un glas care a zis: «L-am proslăvit și-l voi proslăvi din nou!» Mulțimea care stătea acolo și care a auzit glasul, a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: «I-a vorbit un înger!»” (Ioan 12:28-29).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar

îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de

încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul

este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului. Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Când Dumnezeu nu devenise încă trup, oamenii nu înțelegeau mare parte din ceea ce El spunea, deoarece cuvintele Sale proveneau din divinitatea completă. Perspectiva și contextul a ceea ce spunea El era

invizibil și de neatins pentru omenire; era exprimat dintr-un tărâm spiritual pe care oamenii nu îl puteau vedea. Căci oamenii care trăiau în trup nu puteau să treacă prin tărâmul spiritual. Dar după ce Dumnezeu a devenit trup, El a vorbit omenirii din perspectiva umanității și a depășit sfera tărâmului spiritual. El a putut să-Și exprime firea, voia și atitudinea divină prin lucruri pe care oamenii și le puteau imagina, lucruri pe care ei le vedeau și le întâlneau în viețile lor și folosind metode pe care oamenii le puteau accepta, într-un limbaj pe care ei îl puteau înțelege și cu o cunoaștere pe care o puteau pricepe, ca să permită omenirii să înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu, să înțeleagă intenția Sa și standardele cerute de El în sfera capacității lor, și în gradul în care erau capabili. Acestea au fost metoda și principiul lucrării lui Dumnezeu în umanitate. Deși căile și principiile lui Dumnezeu de a lucra în trup au fost în mare parte obținute prin umanitate sau metodele acesteia, a obținut într-adevăr rezultatele care nu puteau fi obținute lucrând direct în divinitate.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III”

Acum, omul vede că lucrarea Dumnezeului întrupat este într-adevăr extraordinară și că în ea există multe care nu pot fi atinse de om și că acestea sunt taine și minuni. Prin urmare, mulți s-au supus. Unii nu s-au supus niciodată vreunui om, încă din ziua în care s-au născut, însă, atunci când văd cuvintele lui Dumnezeu în această zi, se supun pe deplin, fără să observe că au făcut astfel și nu se încumetă să cerceteze sau să spună nimic altceva. Umanitatea a căzut sub cuvânt și se prosternează sub judecata cuvântului. Dacă Duhul lui Dumnezeu i-ar vorbi direct omului, oamenii s-ar supune toți glasului, căzând fără cuvinte de revelație, cam în felul în care a căzut la pământ Pavel în lumina de pe drumul spre Damasc. Dacă Dumnezeu ar continua să lucreze în acest fel, omul nu ar fi niciodată

capabil să ajungă să își cunoască propria stricăciune prin judecata cuvântului și, prin aceasta, să obțină mântuirea. Doar devenind trup poate Dumnezeu să-Și transmită personal cuvintele în urechile fiecărei ființe umane, astfel încât toți cei care au urechi să poată auzi cuvintele Lui și să-I primească lucrarea de judecată prin cuvânt. Doar acesta este rezultatul obținut prin cuvântul Său, mai degrabă decât Duhul care devine evident pentru a înfricoșa omul să se supună. Doar prin această lucrare concretă și, totuși, extraordinară, vechea fire a omului, ascunsă adânc în interior timp de mulți ani, poate fi pe deplin expusă, astfel încât omul să o poată recunoaște și să-i fie schimbată. Aceste lucruri sunt toate lucrarea concretă a Dumnezeului întrupat, în care, rostind și executând judecata într-o manieră concretă, El obține rezultatele judecății asupra omului prin cuvânt. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu întrupat și semnificația întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al

caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele

Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

4. De ce nu folosește Dumnezeu omul pentru a-Și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, ci trebuie să Se întrupeze și s-o facă El Însuși?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului. […] Și I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul Omului” (Ioan 5:22-27).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Lucrarea de judecată este lucrarea proprie a lui Dumnezeu, astfel că trebuie săvârșită, evident, de către Dumnezeu Însuși; nu poate fi săvârșită de om în locul Său. Deoarece judecata înseamnă folosirea adevărului pentru a cuceri omenirea, este de necontestat că Dumnezeu Se va arăta tot ca imagine întrupată pentru a săvârși această lucrare printre oameni. Aceasta înseamnă că Hristos al zilelor de pe urmă va folosi adevărul pentru a-i învăța pe oamenii din întreaga lume și a le face cunoscute toate adevărurile. Aceasta este lucrarea de judecată a lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei

și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Astăzi, din cauza murdăriei tale, Eu te judec, iar din cauza corupției și răzvrătirii tale, te mustru. Nu Mă laud vouă cu puterea Mea și nu vă asupresc intenționat; fac aceste lucruri pentru că voi, care v-ați născut în acest pământ al murdăriei, ați fost atât de grav contaminați de murdărie. V-ați pierdut pur și simplu integritatea și umanitatea și ați ajuns ca niște porci născuți în cele mai murdare unghere ale lumii, așadar, acesta e motivul pentru care sunteți judecați și pentru care Îmi dezlănțui mânia asupra voastră. Tocmai datorită acestei judecăți ați fost în stare să vedeți că

Dumnezeu este Dumnezeul cel drept și că Dumnezeu este Dumnezeul sfânt; El vă judecă și Își dezlănțuie mânia asupra voastră tocmai datorită sfințeniei și dreptății Sale. Pentru că El Își poate dezvălui firea cea dreaptă atunci când vede răzvrătirea omului și pentru că Își poate dezvălui sfințenia când vede murdăria omului, lucrul acesta este suficient pentru a arăta că El este Dumnezeu Însuși, care este sfânt și curat, cu toate că trăiește în țara murdăriei. Dacă o persoană se tăvălește în mocirlă cu alții și nu e nimic sfânt în legătură cu ea și nu are o fire dreaptă, atunci nu este calificată să judece nelegiuirea omului, și nici nu este potrivită să îndeplinească judecata omului. Dacă ar fi ca o persoană s-o judece pe alta, nu ar fi ca și cum s-ar lua la palme? Cum ar putea oamenii, care sunt la fel de murdari, să fie calificați să-i judece pe cei asemenea lor? Numai sfântul Dumnezeu Însuși este în stare să judece întreaga omenire murdară. Cum ar putea omul să judece păcatele omului? Cum ar putea omul să vadă păcatele omului și cum ar putea să fie calificat să condamne aceste păcate? Dacă Dumnezeu nu ar fi calificat să judece păcatele omului, atunci cum ar putea El să fie Dumnezeul cel drept Însuși? Când firile corupte ale oamenilor sunt dezvăluite, Dumnezeu vorbește pentru a judeca oamenii, și doar atunci oamenii văd că El este sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum se obțin efectele celui de-al doilea pas al lucrării de cucerire”

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și

supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedesluşiţi din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedesluşite şi supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu şi făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedesluşit şi supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea şi realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedesluşit şi supranatural în imaginaţia omului. Noţiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedesluşite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuşi poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea şi normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaşte mai practic pe Dumnezeu şi Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod

complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare. Dacă omul crede doar că Dumnezeu a venit ca el să-L vadă și pentru a-l face fericit, atunci, astfel de credințe nu au nicio valoare, nicio însemnătate. Înțelegerea omului este prea superficială! Doar ducând la bun sfârșit El Însuși această lucrare poate Dumnezeu să facă această lucrare complet și cu temeinicie. Omul este incapabil să o facă în numele lui Dumnezeu. Dat fiind că nu are identitatea lui Dumnezeu sau esența Sa, el este incapabil să facă lucrarea lui Dumnezeu și, chiar dacă omul ar face această lucrare, nu ar avea niciun efect. Prima dată când Dumnezeu a devenit trup a fost pentru răscumpărare, pentru a răscumpăra toată omenirea din păcat, pentru a face

omul capabil de a fi curățat și de a fi iertat de păcatele sale. Lucrarea de cucerire este, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu printre oameni. Dacă, în timpul acestei etape, Dumnezeu doar ar rosti profeții, atunci un profet sau cineva înzestrat ar putea fi găsit pentru a-I lua locul; dacă doar profețiile ar fi rostite, omul ar putea să-I țină locul lui Dumnezeu. Totuși, dacă omul ar încerca să facă personal lucrarea lui Dumnezeu Însuși și dacă ar încerca să prelucreze viața omului, i-ar fi imposibil să facă această lucrare. Trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu: Dumnezeu trebuie să devină personal trup pentru a face această lucrare. În Epoca Cuvântului, dacă profețiile ar fi doar rostite, atunci Isaia sau profetul Elia ar putea fi găsiți pentru a face această lucrare, și nu ar fi nevoie ca Dumnezeu Însuși să o facă personal. Deoarece lucrarea făcută în această etapă nu este doar despre rostirea unor profeții și deoarece are o mai mare valoare ca lucrarea cuvintelor să fie folosită pentru a cuceri omul și a-l înfrânge pe Satana, această lucrare nu poate fi făcută de om și trebuie făcută personal de Însuși Dumnezeu. În Epoca Legii, Iahve a făcut o parte din lucrarea Lui, după care El a rostit anumite cuvinte și a făcut o parte din lucrare prin profeți. Aceasta este deoarece omul putea să-L înlocuiască pe Iahve în lucrarea Sa, iar prorocii puteau prevesti lucruri și interpreta anumite vise în numele Lui. Lucrarea făcută la început nu a fost lucrarea pentru a schimba direct firea omului și nu a avut legătură cu păcatul omului, iar omului i se cerea doar să respecte legea. Astfel, Iahve nu a devenit trup și nu S-a dezvăluit pe Sine omului; în schimb, El a vorbit direct lui Moise și celorlalți, i-a făcut să vorbească și să lucreze în numele Lui și i-a determinat să lucreze direct printre oameni. Prima etapă a lucrării lui Dumnezeu a fost conducerea oamenilor. A fost începutul luptei împotriva Satanei, iar această luptă încă nu începuse în mod oficial. Războiul oficial împotriva Satanei a început odată cu prima întrupare a lui Dumnezeu și a continuat până în ziua de

astăzi. Prima bătălie a acestui război a fost când Dumnezeu întrupat a fost răstignit pe cruce. Răstignirea lui Dumnezeu întrupat l-a înfrânt pe Satana și a fost prima etapă de succes în război. Când Dumnezeu întrupat a început să lucreze direct viața omului, acesta a fost începutul oficial al lucrării de recâștigare a omului și, deoarece aceasta a fost lucrarea de schimbare a vechii firi a omului, a fost lucrarea de luptă cu Satana. Etapa lucrării făcută de Iahve la început a fost doar conducerea vieții omului pe pământ. A fost începutul lucrării lui Dumnezeu și, deși nu a implicat nicio luptă și nicio lucrare majoră, a pus temelia pentru lucrarea luptei ce avea să vină. Mai târziu, a doua etapă a lucrării în timpul Epocii Harului a presupus schimbarea vechii firi a omului, ceea ce înseamnă că Însuși Dumnezeu a făurit viața omului. Aceasta trebuia să fie făcută personal de Dumnezeu: era necesar ca Dumnezeu să devină personal trup. Dacă El nu ar fi devenit trup, nimeni altcineva nu ar fi putut să Îl înlocuiască în această etapă a lucrării, deoarece reprezenta lucrarea luptei directe împotriva Satanei. Dacă omul ar fi făcut această lucrare în numele lui Dumnezeu, când omul ar fi stat înaintea Satanei, Satana nu s-ar fi supus și ar fi fost imposibil de înfrânt. Trebuia să fie Dumnezeu întrupat care să vină să îl înfrângă, pentru că esența lui Dumnezeu întrupat este tot Dumnezeu, El este tot viața omului și este tot Creatorul; orice se întâmplă, identitatea și esența Sa nu se vor schimba. Și astfel, El Și-a asumat trupul și a făcut lucrarea care să ducă la supunerea completă a Satanei. În timpul acestei etape a lucrării din zilele de pe urmă, dacă omul ar trebui să facă această lucrare și ar trebui să rostească cuvintele direct, atunci el nu ar putea să le rostească, iar dacă profețiile ar fi rostite, atunci această profeție nu ar fi reușit să cucerească omul. Luând trup, Dumnezeu vine să îl înfrângă pe Satana și să ducă la supunerea sa completă. Când îl înfrânge total pe Satana, îl cucerește complet pe om și îl câștigă cu totul pe om, această etapă a lucrării va fi încheiată, iar succesul,

obținut. În gestionarea lui Dumnezeu, omul nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu. În special, lucrarea conducerii epocii și lansarea unei noi lucrări au o și mai mare nevoie de a fi făcute personal de Însuși Dumnezeu. Să dea omului revelații și să îi ofere profeții sunt lucruri care pot fi făcute de om, dar dacă este vorba de o lucrare care trebuie făcută personal de Dumnezeu, lucrarea luptei dintre Dumnezeu Însuși și Satana, atunci această lucrare nu poate fi făcută de către om. În timpul primei etape a lucrării, când nu exista lupta cu Satana, Iahve conducea personal poporul lui Israel, folosind profețiile rostite de profeți. După aceea, a doua etapă a lucrării a fost lupta cu Satana, și Dumnezeu Însuși a devenit trup și a venit în trup pentru a face această lucrare. Orice lucru care implică lupta împotriva Satanei implică, de asemenea, întruparea lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că această luptă nu poate fi dusă de către om. Dacă omul ar trebui să lupte, el ar fi incapabil de a-l înfrânge pe Satana. Cum ar putea el să aibă puterea de a lupta împotriva lui în timp ce este încă sub stăpânirea lui? Omul se află la mijloc: dacă înclini spre Satana, aparții Satanei, dar dacă Îl mulțumești pe Dumnezeu, aparții lui Dumnezeu. Dacă omul ar încerca să-I țină locul lui Dumnezeu în lucrarea acestei lupte, ar putea el să o facă? Dacă el ar fi făcut-o, n-ar fi pierit el cu mult timp în urmă? Nu ar fi intrat el demult în iad? Astfel, omul nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu în lucrarea Sa, ceea ce înseamnă că omul nu are esența lui Dumnezeu, iar dacă tu ai lupta cu Satana, ai fi incapabil să-l înfrângi. Omul poate face doar o anumită lucrare; el poate convinge anumiți oameni, dar el nu Îi poate ține locul lui Dumnezeu în cadrul lucrării lui Dumnezeu Însuși. Cum ar putea omul să lupte cu Satana? Satana te-ar lua prizonier înainte ca tu să fi început măcar. Doar atunci când Dumnezeu Însuși luptă cu Satana și, pe această bază, omul Îl urmează pe Dumnezeu și I se supune, poate omul să fie câștigat de Dumnezeu și poate scăpa din legăturile Satanei. Lucrurile pe care omul le poate obține cu propria sa

înțelepciune și propriile sale abilități sunt prea limitate; el este incapabil de a-l întregi pe om, de a-l conduce și, mai ales, de a-l înfrânge pe Satana. Inteligența și înțelepciunea omului nu pot să stea împotriva uneltirilor Satanei, deci, cum ar putea omul să se lupte cu el?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

5. De ce se spune că omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea lui Dumnezeu devenit trup?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Mântuirea omului de către Dumnezeu nu este făcută direct, folosind metoda și identitatea Duhului, deoarece Duhul Său nu poate fi nici atins, nici văzut de către om, și de care omul nici nu se poate apropia. Dacă El ar încerca să-l mântuiască pe om, în mod direct, folosind metoda Duhului, omul ar fi incapabil să primească mântuirea Lui. Dacă Dumnezeu nu ar îmbrăca forma exterioară a unui om creat, nu ar exista nicio cale ca omul să primească această mântuire. Căci omul nu are cum să se apropie de El, la fel cum nimeni nu a putut să se apropie de norul lui Iahve. Numai devenind o ființă umană creată, adică, doar prin punerea cuvântului Său în corpul trupesc ce urmează El să devină, poate El să lucreze personal cuvântul în toți cei care Îl urmează. Doar atunci poate omul, personal, să-I vadă și să-I audă cuvântul și, mai mult, să intre în stăpânirea cuvântului Său și, astfel, să ajungă să fie pe deplin mântuit. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi întrupat, niciun om în carne și oase nu ar fi fost capabil să primească o mântuire atât de mare și nici măcar o singură persoană nu ar fi fost mântuită. Dacă Duhul lui Dumnezeu ar lucra direct în mijlocul omenirii, întreaga umanitate ar fi lovită sau, altfel, fără nicio cale de a intra în contact cu Dumnezeu, ar fi complet luată în captivitate de Satana. Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost

iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Dumnezeu a devenit trup deoarece obiectul lucrării Sale nu este duhul lui Satana sau vreun lucru necorporal, ci omul, care este din trup și a fost corupt de Satana. Tocmai pentru că trupul omului a fost corupt, Dumnezeu a făcut omul trupesc obiectul lucrării Sale; în plus, deoarece omul este obiectul corupției, Dumnezeu l-a făcut pe om singurul obiect al lucrării Sale pe parcursul tuturor etapelor lucrării Sale de mântuire. Omul este o ființă muritoare, este din trup și sânge, iar Dumnezeu este Singurul care poate mântui omul. În acest fel, Dumnezeu trebuie să devină un trup care posedă aceleași atribute ca și omul pentru a-Și face lucrarea, astfel încât lucrarea Sa să poată obține efecte mai bune. Dumnezeu trebuie să devină trup pentru a-Și face lucrarea tocmai pentru că omul este din trup și este incapabil să învingă păcatul sau să se dezbrace pe sine de trup. Deși substanța și identitatea lui Dumnezeu întrupat diferă foarte mult de substanța și identitatea omului, totuși, arătarea Lui este identică cu cea a omului, El are aspectul unei persoane normale și conduce viața unei persoane normale, iar cei care-L văd pe El nu pot distinge nicio diferență față de o persoană normală. Această arătare normală și umanitate normală sunt suficiente pentru ca El să-Și facă lucrarea divină în umanitate normală. Trupul Lui Îi permite să-Și facă lucrarea în umanitate normală și Îl ajută să-Și facă lucrarea printre oameni, iar umanitatea Sa normală, în plus, Îl ajută să

îndeplinească lucrarea mântuirii printre oameni. Deși umanitatea Sa normală a provocat multă tulburare printre oameni, o asemenea tulburare nu a influențat efectele normale ale lucrării Sale. Pe scurt, lucrarea trupului Său normal este de un folos maxim pentru om. Deși majoritatea oamenilor nu acceptă umanitatea Sa normală, lucrarea Sa poate încă să obțină rezultate, iar aceste rezultate sunt obținute mulțumită umanității Sale normale. Despre aceasta nu există nicio îndoială. Din lucrarea Sa în trup, omul câștigă de zece ori sau de nenumărate ori mai multe lucruri decât noțiunile care există printre oameni despre umanitatea Sa normală și astfel de noțiuni vor fi toate, în cele din urmă, înghițite de lucrarea Sa. Iar efectul pe care lucrarea Sa l-a realizat, însemnând cunoașterea pe care omul o are față de El, depășește cu mult noțiunile omului despre El. N-ai cum să-ți imaginezi sau să măsori lucrarea pe care El o face în trup, pentru că trupul Lui este diferit de cel al oricărei ființe omenești; deși învelișul exterior este identic, esența nu este aceeași. Trupul Său generează multe noțiuni în rândul oamenilor despre Dumnezeu, totuși trupul Lui poate, de asemenea, permite omului să dobândească multe cunoștințe și poate chiar să cucerească orice persoană înzestrată cu un înveliș exterior asemănător. Căci El nu este numai un om, ci este Dumnezeu cu învelișul exterior al unui om, și nimeni nu-L poate pătrunde sau înțelege complet. Un Dumnezeu nevăzut și de neatins este iubit și bine primit de toți. Dacă Dumnezeu este doar un Duh care este nevăzut omului, este atât de ușor pentru om să creadă în Dumnezeu. Oamenii pot să-și dea frâu liber închipuirilor, poate să aleagă, ca imagine a lui Dumnezeu, orice imagine le place ca să se mulțumească și să se simtă fericiți. În felul acesta, oamenii pot face orice Îi place mai mult propriului lor Dumnezeu și Își dorește ca ei să facă, fără niciun fel de scrupule. Mai mult, oamenii cred că nimeni nu este mai loial și mai devotat față de Dumnezeu decât ei și că toți ceilalți sunt câini de neamuri și neloiali lui

Dumnezeu. Se poate spune că acesta este lucrul căutat de către cei a căror credință în Dumnezeu este nedeslușită și bazată pe doctrină; ceea ce caută ei este cam același lucru, cu mici variații. Este numai faptul că imaginile lui Dumnezeu în imaginația lor sunt diferite, totuși substanța lor este, de fapt, aceeași.

Omul este netulburat de credința sa lipsită de griji în Dumnezeu și crede în Dumnezeu oricum îi place. Acesta este unul dintre „drepturile și libertățile omului”, în privința căruia nimeni nu se poate amesteca, deoarece oamenii cred în propriul lor Dumnezeu și nu în Dumnezeul altcuiva; este propria lor proprietate privată și aproape toată lumea are o astfel de proprietate privată. Oamenii consideră această proprietate drept o comoară prețioasă, dar pentru Dumnezeu nu există nimic mai josnic sau nevrednic, deoarece nu există nicio indicație mai clară despre opoziția față de Dumnezeu decât această proprietate privată a omului. Faptul că Dumnezeu devine un trup cu o formă tangibilă și care poate fi văzut și atins de către om se datorează lucrării Dumnezeului întrupat. El nu este un Duh fără formă, ci un trup pe care omul poate să-l vadă și cu care poate să intre în contact. Cu toate acestea, majoritatea Dumnezeilor în care cred oamenii sunt zeități lipsite de trup, care sunt fără formă, care au, de asemenea, o formă liberă. În felul acesta, Dumnezeul întrupat a devenit dușmanul majorității celor care cred în Dumnezeu, iar cei care nu pot accepta faptul întrupării lui Dumnezeu au devenit, în mod similar, adversarii lui Dumnezeu. Omul are noțiuni nu din cauza modului său de gândire sau din cauza răzvrătirii sale, ci din cauza acestei proprietăți private a omului. Din cauza acestei proprietăți, majoritatea oamenilor mor și acest Dumnezeu nedeslușit care nu poate fi atins, nu poate fi văzut și care, în realitate, nu există, este Cel care ruinează viața omului. Viața omului este confiscată nu de către Dumnezeul întrupat, cu atât mai puțin de către Dumnezeul din cer,

ci de Dumnezeul propriei închipuiri a omului. Singurul motiv pentru care Dumnezeul întrupat a venit în trup este datorită nevoilor omului corupt. Este datorită nevoilor omului, nu ale lui Dumnezeu, iar toate jertfele și suferințele Lui sunt de dragul omenirii și nu în folosul lui Dumnezeu Însuși. Nu există argumente pro și contra sau recompense pentru Dumnezeu; El nu va culege vreo recoltă viitoare, ci pe aceea care I-a fost datorată Lui la început. Tot ceea ce face și sacrifică El pentru omenire nu este astfel încât El să poată câștiga mari recompense, ci strict de dragul omenirii. Deși lucrarea lui Dumnezeu în trup implică multe piedici de neimaginat, efectele pe care ea le atinge în cele din urmă le depășesc cu mult pe cele ale lucrării făcute direct de către Duh. Lucrarea trupului implică multe greutăți, iar trupul nu poate avea aceeași identitate mare ca și Duhul, El nu poate să împlinească aceleași fapte supranaturale ca Duhul, cu atât mai puțin poate El să aibă aceeași autoritate ca Duhul. Cu toate acestea, substanța lucrării făcute de acest trup obișnuit este mult superioară celei a lucrării făcute direct de către Duh, iar acest trup Însuși este răspunsul la nevoile întregii omeniri. Pentru aceia ce urmează a fi mântuiți, valoarea de utilizare a Duhului este cu mult inferioară celei a trupului: lucrarea Duhului este capabilă să acopere întregul univers, de-a curmezișul tuturor munților, râurilor, lacurilor și oceanelor, totuși, lucrarea trupului este legată mai eficient de fiecare persoană cu care El intră în contact. Mai mult, trupul lui Dumnezeu cu formă tangibilă poate fi mai bine înțeles și demn de încrederea omului și poate aprofunda mai departe cunoașterea omului despre Dumnezeu și poate lăsa asupra omului o impresie mai profundă a faptelor reale ale lui Dumnezeu. Lucrarea Duhului este învăluită în mister; este dificil de înțeles pentru ființele muritoare și chiar mai greu pentru ele s-o vadă și, astfel, ele se pot baza doar pe închipuiri goale. Lucrarea trupului este, totuși, normală și bazată pe realitate și posedată de înțelepciune bogată

și este un fapt care poate fi văzut de ochiul fizic al omului; omul poate experimenta personal înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu și nu are deloc nevoie să-și folosească imaginația lui generoasă. Aceasta este precizia și valoarea reală a lucrării lui Dumnezeu în trup. Duhul poate doar face lucruri care sunt nevăzute pentru om și dificil pentru el de imaginat, de exemplu: luminarea Duhului, mișcarea Duhului și îndrumarea Duhului. Dar pentru omul care are minte, acestea nu oferă niciun înțeles clar. Ele furnizează doar o mișcare sau un înțeles larg și nu pot da o îndrumare prin cuvinte. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este, totuși, foarte diferită: implică îndrumare precisă a cuvintelor, are voință clară și obiective clar cerute. Și, astfel, omul nu are nevoie să caute împrejur sau să-și folosească imaginația, cu atât mai puțin să facă presupuneri. Aceasta este claritatea lucrării în trup și marea ei diferență față de lucrarea Duhului. Lucrarea Duhului este potrivită doar pentru o rază limitată și nu poate înlocui lucrarea trupului. Lucrarea trupului dă omului scopuri mult mai precise și necesare și o cunoaștere mult mai reală și mai valoroasă decât lucrarea Duhului. Lucrarea care este de cea mai mare valoare pentru omul corupt este aceea care oferă cuvinte exacte, scopuri clare de urmărit și care poate fi văzută și atinsă. Doar lucrarea realistă și îndrumarea în timp util sunt potrivite gusturilor omului și doar lucrarea reală poate salva omul de firea sa coruptă și depravată. Acest lucru poate fi realizat doar de către Dumnezeul întrupat; doar Dumnezeul întrupat poate salva omul de firea sa anterioară coruptă și depravată. Deși Duhul este substanța inerentă a lui Dumnezeu, o astfel de lucrare poate fi făcută doar de către trupul Său. Dacă Duhul ar lucra cu o singură mână, atunci nu ar fi posibil ca lucrarea Lui să fie eficientă – acesta este un adevăr simplu. Deși majoritatea oamenilor au devenit dușmanii lui Dumnezeu din cauza acestui trup, atunci când El Își încheie lucrarea, cei care sunt împotriva Lui nu doar că vor înceta să fie dușmanii Lui ci, dimpotrivă, vor deveni martorii

Săi. Ei vor deveni martorii care au fost cuceriți de El, martori care sunt compatibili cu El și inseparabili de El. El va determina omul să cunoască importanța lucrării Sale în trupul omului și omul va cunoaște importanța acestui trup pentru semnificația existenței omului, va cunoaște valoarea Sa reală pentru creșterea vieții omului și, în plus, va ști că acest trup va deveni o fântână vie a vieții, de care omul nu poate suporta să se despartă. Deși trupul întrupat al lui Dumnezeu este departe de a se potrivi cu identitatea și poziția lui Dumnezeu și îi pare omului că este nepotrivit cu statutul Său actual, acest trup, care nu posedă adevărata imagine a lui Dumnezeu sau adevărata identitate a lui Dumnezeu, poate face lucrarea pe care Duhul lui Dumnezeu nu o poate face în mod direct. Astfel este adevărata semnificație și valoare a întrupării lui Dumnezeu și această semnificație și valoare este cea pe care omul este incapabil să o aprecieze și să o recunoască. Deși toți oamenii privesc în sus către Duhul lui Dumnezeu și privesc în jos la trupul Lui, indiferent de modul în care ei văd sau gândesc, semnificația și valoarea reală a trupului le depășesc cu mult pe cele ale Duhului. Desigur că aceasta este doar cu privire la omenirea coruptă. Pentru oricine care caută adevărul și râvnește după arătarea lui Dumnezeu, lucrarea Duhului poate doar să furnizeze mișcare sau inspirație și o senzație a extraordinarului care este inexplicabil și de neimaginat și o senzație că este măreață, transcendentă și admirabilă, dar, de asemenea, de neatins și de neobținut pentru toți. Omul și Duhul lui Dumnezeu se pot doar considera unul pe celălalt de departe, de parcă ar exista o distanță mare între ei și nu pot fi niciodată asemănători, ca și cum omul și Dumnezeu ar fi separați de o diviziune invizibilă. De fapt, aceasta este o iluzie dată omului de către Duh, deoarece Duhul și omul nu sunt de același fel și nu vor coexista niciodată în aceeași lume și pentru că Duhul nu posedă nimic de la om. Deci, omul nu are nevoie de Duh, pentru că Duhul nu poate face în mod direct lucrarea cea mai necesară omului.

Lucrarea trupului îi oferă omului obiective reale de urmărit, cuvinte clare și un sentiment că El este real și normal, că El este umil și obișnuit. Deși omul se poate teme de El, pentru majoritatea oamenilor este ușor de relaționat cu El: omul Îi poate vedea fața și auzi vocea și nu trebuie să se uite la El de departe. Acest trup apare accesibil omului, nu îndepărtat sau de neînțeles, ci vizibil și tangibil, căci acest trup este în aceeași lume ca și omul.

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea,

deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect. Dumnezeu poate mântui omul corupt de sub influența Satanei, dar această lucrare nu poate fi realizată în mod direct de Duhul lui Dumnezeu; mai degrabă, ea poate fi făcută doar de către trupul pe care Duhul lui Dumnezeu îl poartă, de către trupul întrupat al lui Dumnezeu. Acest trup este om și, de asemenea, este Dumnezeu, este un om care are umanitate normală și, de asemenea, Dumnezeu ce are divinitate deplină. Și astfel, chiar dacă acest trup nu este Duhul lui Dumnezeu și se deosebește foarte mult de Duh, El încă este Însuși Dumnezeul întrupat care îl mântuiește pe om, care este Duhul și, de asemenea, trupul. Indiferent de cum este El denumit, în cele din urmă, este tot Dumnezeu Însuși Cel care mântuiește omenirea. Pentru că Duhul lui Dumnezeu este indivizibil de trup și lucrarea trupului este, de asemenea, lucrarea Duhului lui Dumnezeu; doar că această lucrare nu este făcută folosind identitatea Duhului, ci este făcută

folosind identitatea trupului. Lucrarea care trebuie să fie făcută direct de către Duh nu necesită întrupare, iar lucrarea care necesită trupul pentru a fi realizată nu poate fi făcută direct de către Duh, ci poate fi făcută doar de către Dumnezeu întrupat. Aceasta este ceea ce se cere pentru această lucrare și este ceea ce este cerut de către omenirea coruptă. În cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, doar o singură etapă a fost realizată în mod direct de către Duh, iar cele două etape rămase sunt realizate de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea Epocii Legii făcută de către Duh nu a implicat schimbarea firii corupte a omului și nici nu a avut nicio legătură cu cunoașterea omului despre Dumnezeu. Lucrarea trupului lui Dumnezeu în Epoca Harului și în Epoca Împărăției implică, totuși, firea coruptă a omului și cunoașterea lui despre Dumnezeu și este o parte importantă și esențială a lucrării mântuirii. De aceea, omenirea coruptă are nevoie mai mult de mântuirea Dumnezeului întrupat și are nevoie mai mult de lucrarea directă a Dumnezeului întrupat. Omenirea are nevoie de Dumnezeul întrupat s-o păstorească, s-o sprijine, s-o ude, s-o hrănească, s-o judece și s-o mustre și are nevoie de mai mult har și o răscumpărare mai mare de la Dumnezeul întrupat. Doar Dumnezeu în trup poate fi confidentul omului, păstorul omului, ajutorul cel mai de nădejde al omului și toate acestea sunt necesitatea întrupării atât astăzi, cât și în timpuri trecute.

Omul a fost corupt de Satana și este cea mai înaltă dintre toate creaturile lui Dumnezeu și, prin urmare, omul are nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Obiectul mântuirii lui Dumnezeu este omul, nu Satana, iar ceea ce va fi mântuit este trupul omului și sufletul omului și nu diavolul. Satana este obiectul nimicirii de către Dumnezeu, omul este obiectul mântuirii de către Dumnezeu, iar trupul omului a fost corupt de Satana, deci primul care trebuie să fie mântuit este trupul omului. Trupul omului a fost corupt în cel mai profund mod posibil și a devenit ceva care I se opune lui Dumnezeu,

într-atât de mult încât chiar neagă existența lui Dumnezeu și i se împotrivește deschis. Acest trup corupt este pur și simplu prea nesupus și nu e nimic mai dificil de tratat sau schimbat decât natura coruptă a trupului. Satana se întrupează în om pentru a da naștere la tulburări și folosește trupul omului pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu și pentru a împiedica planul Lui și, astfel, omul a devenit Satana și dușmanul lui Dumnezeu. Pentru ca omul să fie salvat, prima dată trebuie să fie cucerit. Din acest motiv, Dumnezeu acceptă provocarea și Se întrupează, pentru a săvârși lucrarea pe care intenționează să o săvârșească și pentru a lupta cu Satana. Scopul său este salvarea omului, care a fost corupt și înfrângerea și anihilarea Satanei, care s-a răzvrătit împotriva Lui. El îl învinge pe Satana prin lucrarea Sa de cucerire a omului și, totodată, El mântuiește omenirea coruptă. Astfel, este o lucrare ce atinge două scopuri în același timp. El lucrează în trup și vorbește în trup și Se ocupă de întreaga lucrare în trup pentru a Se implica mai bine cu omul și pentru a-l cuceri mai bine pe om. Ultima dată când Dumnezeu devine trup, lucrarea Lui din zilele de pe urmă va fi încheiată în trup. El va clasifica toți oamenii după felul lor, Își va încheia întreaga gestionare și va încheia, totodată, lucrarea Sa în trup. După ce întreaga Sa lucrare pe pământ ajunge la capăt, El va fi complet învingător. Lucrând în trup, Dumnezeu va fi cucerit pe deplin omenirea și o va fi câștigat pe deplin. Nu înseamnă aceasta că întreaga Sa gestionare va fi ajuns la capăt? Când Dumnezeu Își încheie lucrarea în trup, pe măsură ce îl învinge complet pe Satana și este învingător, Satana nu va mai avea nicio ocazie să corupă omul. Lucrarea primei întrupări a lui Dumnezeu a fost răscumpărarea și iertarea păcatelor omului. Acum este lucrarea de cucerire și de câștigare deplină a omenirii, astfel încât Satana nu va mai avea nicio cale să-și facă lucrarea și va fi pierdut complet, iar Dumnezeu va fi fost complet învingător. Aceasta este lucrarea trupului și este lucrarea făcută de

Dumnezeu Însuși. Lucrarea inițială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu a fost făcută direct de către Duh și nu de către trup. Lucrarea finală a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este, totuși, făcută de către Dumnezeul întrupat și nu direct de către Duh. Lucrarea răscumpărătoare a etapei intermediare a fost făcută, de asemenea, de către Dumnezeu în trup. De la un capăt la altul al întregii lucrări de gestionare, cea mai importantă lucrare este de a-l mântui pe om de influența Satanei. Lucrarea cheie este cucerirea completă a omului corupt, restabilind astfel respectul inițial față de Dumnezeu în inima omului cucerit și permițându-i să realizeze o viață normală, adică, viața normală a unei creaturi a lui Dumnezeu. Această lucrare este decisivă și este miezul lucrării de gestionare. În cele trei etape ale lucrării mântuirii, prima etapă a lucrării Epocii Legii a fost departe de miezul lucrării de gestionare; a avut doar o ușoară arătare a lucrării mântuirii și nu a fost începutul lucrării lui Dumnezeu de a mântui omul din domeniul Satanei. Prima etapă a lucrării a fost făcută direct de către Duh, deoarece, sub lege, omul a știut doar să respecte legea și nu a avut mai mult adevăr și, deoarece lucrarea din Epoca Legii a implicat cu greu schimbări în firea omului, cu atât mai puțin era preocupată de lucrarea privitoare la modul de a mântui omul din domeniul Satanei. Astfel, Duhul lui Dumnezeu a completat această etapă extrem de simplă a lucrării, care nu a implicat firea coruptă a omului. Această etapă a lucrării nu avea prea multă legătură cu miezul gestionării și nu avea o corelație prea mare cu lucrarea oficială a mântuirii omului și, astfel, nu a necesitat ca Dumnezeu să devină trup pentru a-Și face, în mod personal, lucrarea. Lucrarea săvârșită de Duh este subînțeleasă și de nepătruns și este profund înfricoșătoare și inaccesibilă pentru om; Duhul nu este potrivit pentru a face în mod direct lucrarea mântuirii și nu este potrivit pentru a furniza, în mod direct, viață omului. Cel mai potrivit pentru om este să transforme lucrarea Duhului într-o

abordare care este apropiată omului, adică, ceea ce este cel mai potrivit pentru om este ca Dumnezeu să devină o persoană obișnuită și normală pentru a-Și face lucrarea. Aceasta cere ca Dumnezeu să fie întrupat pentru a lua locul Duhului în lucrarea Sa, iar pentru om, nu există nicio cale mai potrivită pentru ca Dumnezeu să lucreze. Printre aceste trei etape ale lucrării, două etape sunt realizate de către trup, iar aceste două etape sunt fazele cheie ale lucrării de gestionare. Cele două întrupări sunt reciproc complementare și se completează perfect una pe cealaltă. Prima etapă a întrupării lui Dumnezeu a pus bazele celei de-a doua etape și se poate spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu formează un întreg și nu sunt incompatibile una cu cealaltă. Aceste două etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt îndeplinite de către Dumnezeu în identitatea Sa întrupată, deoarece ele sunt atât de importante pentru întreaga lucrare de gestionare. S-ar putea spune aproape că, fără lucrarea celor două întrupări ale lui Dumnezeu, întreaga lucrare de gestionare ar fi rămas pe loc, iar lucrarea de mântuire a omenirii nu ar fi altceva decât o discuție goală. Faptul dacă această lucrare este sau nu importantă se bazează pe nevoile omenirii și pe realitatea depravării omenirii și pe gravitatea neascultării Satanei și a tulburării de către acesta a lucrării. Cel potrivit, care este pe măsura sarcinii, se bazează pe natura lucrării înfăptuite de lucrător și pe importanța lucrării. Când vine vorba de importanța acestei lucrări, în ceea ce privește metoda de lucru de adoptat – lucrare făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu sau lucrare făcută de către Dumnezeu întrupat sau lucrare făcută prin om – prima care trebuie eliminată este lucrarea făcută prin om. Și, pe baza naturii lucrării și a naturii lucrării Duhului contra celei a trupului, este hotărât în cele din urmă că lucrarea făcută de către trup este mai folositoare pentru om decât lucrarea făcută în mod direct de către Duh și că oferă mai multe avantaje. Acesta este gândul lui Dumnezeu în momentul în care a decis dacă lucrarea

urma să fie făcută de către Duh sau de către trup. Există o semnificație și o bază pentru fiecare etapă a lucrării. Ele nu sunt închipuiri fără temei, nici nu sunt înfăptuite la întâmplare; au o anumită înțelepciune. Acesta este adevărul din spatele întregii lucrări a lui Dumnezeu. În special, există chiar mai mult din planul lui Dumnezeu într-o asemenea lucrare mare decât Dumnezeu întrupat care lucrează personal printre oameni. Prin urmare, înțelepciunea lui Dumnezeu și întreaga Sa ființă sunt reflectate în fiecare acțiune, gând și idee din lucrarea Sa; aceasta este ființa cea mai concretă și mai sistematică a lui Dumnezeu. Aceste gânduri și idei subtile sunt greu de imaginat pentru om și greu de crezut pentru om și, mai mult, greu de cunoscut de om. Lucrarea făcută de către om este săvârșită conform principiului general, care, pentru om, este foarte satisfăcătoare. Cu toate acestea, în comparație cu lucrarea lui Dumnezeu, este pur și simplu o prea mare discrepanță; deși faptele lui Dumnezeu sunt mari și lucrarea lui Dumnezeu este la o scară magnifică, în spatele lor există multe planuri și aranjamente minuțioase și precise, care sunt de neimaginat de om. Fiecare etapă a lucrării Sale nu este săvârșită doar în conformitate cu principiul, ci conține, de asemenea, multe lucruri care nu pot fi exprimate de limbajul uman și acestea sunt lucrurile care sunt nevăzute pentru om. Indiferent dacă aceasta este lucrarea Duhului sau lucrarea lui Dumnezeu întrupat, fiecare conține planurile lucrării Sale. El nu lucrează fără temei și nu face o muncă neînsemnată. Când Duhul lucrează în mod direct, are scopurile Lui și atunci când El devine om (adică, atunci când El Își transformă învelișul exterior) pentru a lucra, este cu atât mai mult scopul Său. De ce altfel Și-ar schimba El grabnic identitatea? De ce altfel ar deveni El grabnic o persoană care este considerată inferioară și este persecutată?

Lucrarea Sa în trup este de cea mai mare însemnătate, lucru care este spus cu privire la lucrare, iar Cel care, în cele din urmă, încheie lucrarea

este Dumnezeul întrupat și nu Duhul. Unii cred că Dumnezeu ar putea să vină într-un moment necunoscut pe pământ și să Se arate omului, după care El personal va judeca întreaga omenire, încercându-i pe oameni unul câte unul, fără ca cineva să fie omis. Cei care gândesc în acest fel nu cunosc această etapă a lucrării întrupării. Dumnezeu nu-i judecă pe oameni unul câte unul și nu îi testează pe oameni unul câte unul; făcând astfel, nu ar fi lucrarea judecății. Nu este la fel corupția întregii omeniri? Nu este substanța întregii omeniri la fel? Ceea ce este judecat este substanța coruptă a omenirii, substanța omului coruptă de către Satana și toate păcatele omului. Dumnezeu nu judecă greșelile mărunte și neînsemnate ale omului. Lucrarea de judecată este reprezentativă și nu este îndeplinită în mod special pentru o anumită persoană. Mai degrabă, este o lucrare în care un grup de oameni sunt judecați pentru a reprezenta judecata întregii omeniri. Îndeplinind în mod personal lucrarea Sa asupra unui grup de oameni, Dumnezeu în trup folosește lucrarea Sa pentru a reprezenta lucrarea întregii omeniri, după care ea este răspândită treptat. Tot așa este și lucrarea de judecată. Dumnezeu nu judecă un anumit tip de persoană sau un anumit grup de oameni, ci judecă, în schimb, nedreptatea întregii omeniri – împotrivirea omului față de Dumnezeu, de exemplu, sau nevenerarea Sa de către om sau tulburarea lucrării lui Dumnezeu de către om și așa mai departe. Ceea ce este judecat este substanța omenirii de împotrivire față de Dumnezeu, iar această lucrare este lucrarea de cucerire a zilelor de pe urmă. Lucrarea și cuvântul Dumnezeului întrupat, mărturisit de către om, sunt lucrarea judecății înaintea marelui tron alb în zilele de pe urmă, care a fost concepută de către om în timpul vremurilor trecute. Lucrarea care este făcută în prezent de către Dumnezeul întrupat este exact judecata din fața marelui tron alb. Dumnezeul întrupat de astăzi este Dumnezeul care judecă întreaga omenire în timpul zilelor de pe urmă. Acest trup și lucrarea, cuvântul Său și întreaga

Sa fire sunt totalitatea Lui. Deși sfera lucrării Sale este limitată și nu implică în mod direct întregul univers, substanța lucrării de judecată este judecata directă a întregii omeniri – nu doar pentru aleșii din China, și nici pentru un număr mic de oameni. În timpul lucrării lui Dumnezeu în trup, deși sfera acestei lucrări nu implică întregul univers, ea reprezintă lucrarea întregului univers și, după ce încheie activitatea în sfera lucrării trupului Său, El va extinde imediat această lucrare către întregul univers, în același fel în care Evanghelia lui Isus s-a răspândit în întregul univers, urmând învierii și înălțării Sale. Indiferent dacă este lucrarea Duhului sau lucrarea trupului, este o lucrare care este îndeplinită într-o sferă limitată, dar care reprezintă lucrarea întregului univers. În timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu Își apărând în identitatea Sa întrupată, iar Dumnezeu în trup este Dumnezeul care judecă omul înaintea marelui tron alb. Indiferent dacă El este Duhul sau trupul, Cel care face lucrarea de judecată este Dumnezeul care judecă omenirea în timpul zilelor de pe urmă. Acest lucru este definit pe baza lucrării Sale și nu este definit în funcție de arătarea Sa exterioară sau de alți câțiva factori. Deși omul nutrește noțiuni despre aceste cuvinte, nimeni nu poate nega faptul judecății Dumnezeului întrupat și cucerirea întregii omeniri. Indiferent de ceea ce crede omul despre ea, faptele sunt, la urma urmei, fapte. Nimeni nu poate spune că: „Lucrarea este făcută de către Dumnezeu, dar trupul nu este Dumnezeu”. Aceasta este o absurditate, pentru că această lucrare nu poate fi făcută de nimeni decât de Dumnezeu în trup. Din moment ce această lucrare a fost deja completă, urmând această lucrare, lucrarea judecății lui Dumnezeu asupra omului nu se va arăta pentru a doua oară; Dumnezeu în cea de-a doua întrupare a încheiat deja întreaga lucrare a întregii gestionări și nu va exista o a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu. Pentru că cel care este judecat este omul, omul care este din trup și a fost corupt și nu este duhul Satanei cel care este judecat în mod

direct, lucrarea judecății, prin urmare, nu se desfășoară în lumea spirituală, ci printre oameni. Nimeni nu este mai potrivit și mai calificat decât Dumnezeu în trup pentru lucrarea de a judeca corupția din trupul omului. Dacă judecata ar fi desfășurată direct de către Duhul lui Dumnezeu, atunci ea nu ar fi atotcuprinzătoare. În plus, o astfel de lucrare ar fi dificil de acceptat pentru om, pentru că Duhul nu poate să vină față în față cu omul și, din acest motiv, efectele nu ar fi imediate, cu atât mai puțin ar fi putut omul să vadă mai clar firea de neofensat a lui Dumnezeu. Satana poate fi înfrânt în totalitate doar dacă Dumnezeu în trup judecă corupția omenirii. Fiind la fel ca omul posedat de umanitate normală, Dumnezeu în trup poate judeca direct nedreptatea omului; acesta este semnul sfințeniei Sale înnăscute și al caracterului Său extraordinar. Doar Dumnezeu este calificat să și Se află în poziția de a judeca omul, pentru că El este înzestrat cu adevăr și dreptate, și astfel El poate să judece omul. Cei care sunt fără adevăr și dreptate nu sunt demni să-i judece pe alții. Dacă această lucrare ar fi făcută de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu ar însemna o victorie asupra Satanei. Duhul este în mod inerent mai înalt decât ființele muritoare, iar Duhul lui Dumnezeu este în mod inerent sfânt și triumfător asupra trupului. Dacă Duhul ar fi făcut această lucrare direct, El nu ar fi putut să judece toată neascultarea omului și nu ar putea dezvălui toată nedreptatea omului. Căci lucrarea de judecată se realizează, de asemenea, prin noțiunile omului despre Dumnezeu, și omul nu a avut niciodată noțiuni despre Duh și, astfel, Duhul este incapabil să dezvăluie mai bine nedreptatea omului, cu atât mai puțin să dezvăluie complet o astfel de nedreptate. Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea

Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh. Lucrarea făcută de Dumnezeu întrupat este cea mai mare lucrare, iar lucrarea cea mai profundă și partea esențială a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt cele două etape ale lucrării de întrupare. Corupția profundă a omului este o mare piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu întrupat. În special, lucrarea înfăptuită asupra oamenilor din zilele de pe urmă este extrem de dificilă, iar mediul este ostil și calibrul fiecărui tip de persoană este destul de sărac. Cu toate acestea, la sfârșitul acestei lucrări, va continua să obțină efectul adecvat, fără niciun fel de defecte; acesta este efectul lucrării trupului, iar acest efect este mai convingător decât cel al lucrării Duhului. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu vor fi încheiate în trup și trebuie încheiate de către Dumnezeul întrupat. Cea mai importantă și esențială lucrare este făcută în trup, iar mântuirea omului trebuie să fie personal înfăptuită de către Dumnezeu în trup. Chiar dacă întreaga omenire simte că Dumnezeu în trup nu pare să aibă legătură cu omul, de fapt, acest trup implică soarta și existența întregii omeniri.

Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este implementată de dragul întregii omeniri și este îndreptată către întreaga omenire. Cu toate că este lucrarea Lui în trup, ea este încă îndreptată către întreaga omenire; El este

Dumnezeul întregii omeniri și El este Dumnezeul tuturor ființelor create și necreate. Deși lucrarea Sa în trup este într-o sferă limitată, iar obiectul acestei lucrări este, de asemenea, limitat, de fiecare dată când El devine trup pentru a-Și face lucrarea, El alege un obiect al lucrării Sale, care este reprezentativ în cel mai înalt grad. El nu selectează un grup de oameni simpli și neînsemnați pe care să lucreze, ci alege în schimb, ca obiect al lucrării Sale, un grup de oameni capabili să fie reprezentanții lucrării Sale în trup. Acest grup de oameni este ales pentru că sfera lucrării Sale în trup este limitată și este pregătit în special pentru trupul Său întrupat și este ales, în mod special, pentru lucrarea Sa în trup. Selecția lui Dumnezeu cu privire la obiectele lucrării Sale nu este neîntemeiată, ci făcută conform principiului: obiectul lucrării trebuie să fie de folos lucrării lui Dumnezeu în trup și trebuie să fie capabil să reprezinte întreaga omenire. De exemplu, evreii au putut să reprezinte întreaga omenire în acceptarea răscumpărării personale a lui Isus, iar chinezii pot să reprezinte întreaga omenire în acceptarea cuceririi personale a Dumnezeului întrupat. Există o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către evrei și există, de asemenea, o bază pentru reprezentarea întregii omeniri de către poporul chinez în acceptarea cuceririi personale a lui Dumnezeu. Nimic nu dezvăluie semnificația răscumpărării mai mult decât lucrarea de răscumpărare făcută printre evrei și nimic nu dezvăluie mai mult îndeplinirea și succesul lucrării de cucerire decât lucrarea de cucerire care se săvârșește în rândul poporului chinez. Lucrarea și cuvântul lui Dumnezeu întrupat par să se adreseze doar unui mic grup de oameni, dar, de fapt, lucrarea Sa în acest grup mic este lucrarea întregului univers, iar cuvântul Său este îndreptat spre întreaga omenire. După ce lucrarea Sa în trup ajunge la sfârșit, cei care Îl urmează vor începe să răspândească lucrarea pe care a făcut-o El printre ei. Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile

exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor

fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat. Înfăptuind lucrarea Sa până la această etapă, lucrarea lui Dumnezeu a obținut deja efectul optim și a fost un succes complet. Lucrarea personală a lui Dumnezeu în trup a fost completată deja nouăzeci la sută din lucrarea întregii Sale gestionări. Acest trup a furnizat un început mai bun întregii Sale lucrări și un rezumat pentru întreaga Sa lucrare, a făcut publică întreaga Sa lucrare și a făcut ultima completare minuțioasă acestei întregi lucrări. De acum înainte, nu va fi un alt Dumnezeu întrupat care să facă a patra etapă a lucrării lui Dumnezeu și nu va mai fi nicio lucrare minunată a unei a treia întrupări a lui Dumnezeu.

Fiecare etapă a lucrării de Dumnezeu în trup reprezintă lucrarea Lui din întreaga epocă, și nu reprezintă o anumită perioadă, ca lucrarea omului. Și, astfel, sfârșitul lucrării ultimei Sale întrupări nu înseamnă că lucrarea Lui a ajuns complet la sfârșit, căci lucrarea Lui în trup reprezintă întreaga epocă, și nu reprezintă doar perioada în care El Își face lucrarea în trup. Numai că El Își încheie lucrarea întregii epoci în timpul în care El este în trup, după care ea se răspândește în toate locurile. După ce Dumnezeul întrupat Își împlinește lucrarea Sa de slujire, El va încredința lucrarea Sa viitoare celor care Îl urmează. În felul acesta, lucrarea Lui din întreaga epocă va fi purtată neîncetat. Lucrarea întregii epoci a întrupării va fi considerată completă doar odată ce ea s-a răspândit în întregul univers. Lucrarea lui Dumnezeu întrupat începe o nouă eră, iar cei care continuă lucrarea Sa sunt cei care sunt folosiți de către El. Lucrarea făcută de către om este în întregime în lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și este incapabilă să depășească această sferă. Dacă Dumnezeu întrupat nu ar fi venit să-Și facă lucrarea, omul nu ar fost capabil să aducă vechea epocă la un sfârșit și nu ar fi putut să ghideze o nouă eră. Lucrarea făcută de către om este numai în limitele datoriei sale, care este omenește posibilă, și nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeul întrupat poate veni și completa lucrarea pe care El ar trebui s-o facă și, în afară de El, nimeni nu poate face această lucrare în numele Său. Bineînțeles, ceea ce spun este cu privire la lucrarea de întrupare. Acest Dumnezeu întrupat îndeplinește mai întâi un pas al lucrării care nu se potrivește noțiunilor omului, după care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului. Scopul lucrării este cucerirea omului. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu nu se potrivește noțiunilor omului, pe lângă care El face mai multă lucrare care nu se potrivește noțiunilor omului și, astfel, omul dezvoltă chiar și mai multe puncte de vedere critice despre El. El doar face

lucrarea de cucerire printre oameni care au nenumărate noțiuni despre El. Indiferent de modul în care ei Îl tratează, odată ce El Și-a împlinit lucrarea Sa de slujire, toți oamenii vor fi devenit obiectul stăpânirii Sale. Faptul acestei lucrări nu este reflectat doar în rândul poporului chinez, ci reprezintă și modul în care întreaga omenire va fi cucerită. Efectele care sunt obținute asupra acestor oameni sunt un precursor al efectelor care vor fi obținute asupra întregii omeniri, iar efectele lucrării pe care El o face în viitor vor depăși chiar și efectele asupra acestor oameni. Lucrarea lui Dumnezeu în trup nu implică o mare ostentație, nici nu este împrejmuită de obscuritate. Este reală și actuală și este o lucrare în care unu și cu unu fac doi. Nu este ascunsă de nimeni și nici nu înșală pe nimeni. Ceea ce oamenii văd sunt lucruri reale și autentice, iar ceea ce câștigă omul este adevăr real și cunoaștere. Când se termină lucrarea, omul va avea o nouă cunoaștere despre El, iar cei care caută cu adevărat nu vor mai avea nicio noțiune despre El. Acesta nu este doar efectul lucrării Sale asupra poporului chinez, ci reprezintă și efectul lucrării Sale în cucerirea întregii omeniri, căci nimic nu este mai folositor pentru lucrarea de cucerire a întregii omeniri decât acest trup, lucrarea acestui trup și tot ce este al acestui trup. Ele sunt folositoare lucrării Sale astăzi și lucrării Sale în viitor. Acest trup va cuceri întreaga omenire și va câștiga întreaga omenire. Nu există o lucrare mai bună prin care întreaga omenire Îl va vedea pe Dumnezeu, Îl va asculta și-L va cunoaște pe Dumnezeu. Lucrarea făcută de către om reprezintă doar o sferă limitată, iar când Dumnezeu Își face lucrarea, El nu vorbește unei anumite persoane, ci vorbește întregii omeniri și tuturor celor care acceptă cuvintele Lui. Sfârșitul pe care El îl proclamă este sfârșitul întregii omeniri, nu doar sfârșitul unei anumite persoane. El nu oferă nimănui un tratament special, nici nu victimizează pe nimeni, iar El lucrează pentru și vorbește cu întreaga omenire. Prin urmare, acest Dumnezeu întrupat a clasat deja

întreaga omenire după natură, a judecat deja întreaga omenire și a stabilit o destinație potrivită pentru întreaga omenire. Deși Dumnezeu face lucrarea Sa doar în China, de fapt, El a hotărât deja lucrarea întregului univers. El nu poate aștepta până când lucrarea Lui se va răspândi în întreaga omenire, înainte de a-Și face cuvântările și aranjamentele Sale pas cu pas. Oare nu ar fi prea târziu? Acum, El este pe deplin capabil să completeze lucrarea viitoare în avans. Deoarece Cel care lucrează este Dumnezeu în trup, El face o lucrare nelimitată într-o sferă limitată, iar apoi îl va face pe om să-și îndeplinească datoria pe care trebuie să o îndeplinească; acesta este principiul lucrării Sale. El poate trăi cu omul doar pentru o vreme și nu poate însoți omul până când lucrarea întregii ere nu este încheiată. Tocmai pentru că El este Dumnezeu, El Își prezice lucrarea viitoare în avans. După aceea, El va clasifica întreaga omenire după natură, prin cuvintele Sale, iar omenirea va intra în lucrarea Sa pas cu pas, potrivit cuvintelor Sale. Nimeni nu va scăpa și toți trebuie să practice potrivit cu aceasta. Așadar, în viitor, epoca va fi ghidată de către cuvintele Lui și nu va fi ghidată de către Duh.

Lucrarea lui Dumnezeu în trup trebuie făcută în trup. Dacă ar fi făcută direct de către Duhul lui Dumnezeu, nu ar produce efecte. Chiar dacă ar fi făcută de către Duh, lucrarea nu ar fi de nicio însemnătate și, în cele din urmă, ar fi neconvingătoare. Toate creaturile doresc să știe dacă lucrarea Creatorului are semnificație, ce reprezintă ea, ce se face pentru ea, dacă lucrarea lui Dumnezeu este plină de autoritate și înțelepciune și dacă este de cea mai mare valoare și însemnătate. Lucrarea pe care El o face este săvârșită pentru mântuirea întregii omeniri, de dragul înfrângerii Satanei și pentru a fi mărturie Lui Însuși printre toate lucrurile. Ca atare, lucrarea pe care El o face trebuie să fie de mare însemnătate. Trupul omului a fost corupt de Satana și orbit în cel mai puternic mod cu putință și vătămat profund. Cel mai fundamental motiv pentru care Dumnezeu lucrează

personal în trup este că obiectul salvării Sale este omul, care este trup, și pentru că Satana folosește, de asemenea, trupul omului, pentru a perturba lucrarea lui Dumnezeu. Lupta cu Satana este, de fapt, lucrarea de a-l cuceri pe om și, în același timp, omul este și obiectul salvării lui Dumnezeu. În acest mod, lucrarea lui Dumnezeu întrupat este esențială. Satana a corupt trupul omului, iar omul a devenit întruchiparea Satanei și obiectul care trebuie învins de Dumnezeu. În acest mod, lucrarea de a lupta cu Satana și de a salva omenirea se desfășoară pe pământ, iar Dumnezeu trebuie să devină uman pentru a lupta cu Satana. Această lucrare are caracterul cel mai practic posibil. Când Dumnezeu lucrează în trup, El duce de fapt o luptă cu Satana în trup. Când El lucrează în trup, Își face lucrarea în domeniul spiritual și Își extinde toată lucrarea pe tărâmul spiritual real, pe pământ. Cel care este cucerit este omul, omul care este neascultător față de El și care este învins este întruchiparea Satanei (desigur, acesta este și el om), care este în vrăjmășie cu El, iar cel care este în cele din urmă mântuit este, de asemenea, om. În acest fel, este chiar mai necesar ca Dumnezeu să devină un om care are învelișul exterior al unei creații, astfel încât El să poată duce o adevărată bătălie cu Satana, să cucerească omul care este neascultător față de El și înzestrat cu același înveliș exterior ca și El și, să salveze omul care este din același înveliș exterior ca El și a fost rănit de Satana. Dușmanul Său este omul, obiectul cuceririi sale este omul, iar obiectul mântuirii sale este omul, care a fost creat de El. Deci, El trebuie să devină om și, astfel, lucrarea Sa devine mult mai ușoară. El este capabil să învingă pe Satana și să cucerească omenirea și, în plus, este capabil să salveze omenirea. Deși acest trup este normal și real, El nu este un trup obișnuit: El nu este trup care este doar uman, ci trup care este atât uman, cât și divin. Aceasta este diferența dintre El și om și este semnul identității lui Dumnezeu. Doar un trup ca acesta poate face lucrarea pe care El intenționează să o facă, să

împlinească lucrarea de slujire a lui Dumnezeu în trup și să completeze pe deplin lucrarea Sa printre oameni. Dacă nu ar fi așa, lucrarea Sa printre oameni ar fi întotdeauna goală și greșită. Cu toate că Dumnezeu Se poate lupta cu duhul Satanei și poate ieși învingător, vechea natură a omului corupt nu poate fi niciodată rezolvată, iar cei care sunt neascultători față de Dumnezeu și I se împotrivesc Lui nu pot niciodată deveni, cu adevărat, obiectul stăpânirii Lui. Adică, El nu poate cuceri niciodată omenirea și niciodată nu poate câștiga întreaga omenire. Dacă lucrarea Sa pe pământ nu poate fi hotărâtă, atunci gestionarea Lui nu va fi niciodată adusă la capăt și întreaga omenire nu va fi capabilă să intre în odihnă. Dacă Dumnezeu nu poate să intre în odihnă cu toate creaturile Sale, atunci nu va fi niciodată un rezultat pentru o astfel de lucrare de gestionare, iar slava lui Dumnezeu va dispărea în consecință. Deși trupul Său nu are nicio autoritate, lucrarea pe care El o face își va fi atins efectul. Aceasta este direcția inevitabilă a lucrării Sale. Indiferent dacă trupul Său are sau nu posedat de autoritate, atât timp cât El este capabil să facă lucrarea lui Dumnezeu Însuși, atunci El este Însuși Dumnezeu. Indiferent cât de normal și obișnuit este acest trup, El poate face lucrarea pe care ar trebui s-o facă, căci acest trup este Dumnezeu, și nu doar un om. Motivul pentru care acest trup poate face lucrarea pe care omul nu o poate face este acela că esența Lui lăuntrică este diferită de cea a oricărui om, iar motivul pentru care El poate mântui omul este acela că identitatea Sa este diferită de cea a oricărui om. Acest trup este atât de important pentru omenire, pentru că El este om și, chiar mai mult, El este Dumnezeu, pentru că El poate face lucrarea pe care niciun om obișnuit cu trup nu o poate face și pentru că El poate mântui omul corupt care locuiește împreună cu El pe pământ. Deși El este identic cu omul, Dumnezeul întrupat este mai important pentru omenire decât orice persoană de valoare, căci El poate face lucrarea care nu poate fi făcută de către Duhul

lui Dumnezeu, este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să fie mărturie lui Dumnezeu Însuși și este mai capabil decât Duhul lui Dumnezeu să câștige pe deplin omenirea. Ca urmare, deși acest trup este normal și obișnuit, contribuția Lui la omenire și semnificația Lui față de existența omenirii Îl fac extrem de prețios, iar valoarea și semnificația reală a acestui trup este nemărginită pentru orice om. Deși acest trup nu îl poate distruge în mod direct pe Satana, El poate folosi lucrarea Sa pentru a cuceri omenirea, a-l învinge pe Satana și a-l face să se supună pe deplin stăpânirii Sale. Deoarece Dumnezeu este întrupat, El îl poate învinge pe Satana și poate mântui omenirea. El nu îl distruge în mod direct pe Satana, ci, în schimb, devine trup pentru a face lucrarea de cucerire a omenirii, care a fost coruptă de Satana. În felul acesta, El este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale și este mai în măsură să mântuiască omul corupt. Înfrângerea lui Satana de către Dumnezeu întrupat este o mărturie mai mare și este mai convingătoare decât distrugerea directă a Satanei de către Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu în trup este mai în măsură să-l ajute pe om să-L cunoască pe Creator și este mai în măsură să fie mărturie Lui Însuși în rândul creaturilor Sale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

6. De ce se spune că cele două întrupări ale lui Dumnezeu desăvârșesc semnificația întrupării?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Deci, Hristos a fost oferit cândva pentru a îndura păcatele multora; iar celor ce-L caută Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuire” (Evrei 9:28).

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Prima întrupare a fost pentru a răscumpăra omul din păcat, de a-l răscumpăra cu ajutorul trupului material al lui Isus, adică, El l-a mântuit pe om de pe cruce, dar corupta fire satanică tot a rămas în om. A doua întrupare nu mai este pentru a sluji ca o jertfă de păcat, ci, mai degrabă, pentru a mântui pe deplin pe cei care au fost răscumpărați din păcat. Acest lucru este făcut astfel încât cei care au fost iertați să poată fi eliberați de păcatele lor și făcuți pe deplin neprihăniți și, prin dobândirea unei firi schimbate, să se elibereze de influența întunericului Satanei și să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Doar în acest fel omul poate fi pe deplin sfânt. După ce Epoca Legii a ajuns la sfârșit și, începând cu Epoca Harului, Dumnezeu a inițiat lucrarea de mântuire, care va continua până în zilele de pe urmă când, în judecarea și mustrarea rasei umane pentru răzvrătirea sa, El va purifica omenirea complet. Doar atunci Își va încheia Dumnezeu lucrarea de mântuire și Se va odihni. Prin urmare, în cele trei etape ale lucrării, doar de două ori Dumnezeu S-a întrupat pentru a-Și îndeplini lucrarea printre oameni. Acest lucru se datorează faptului că doar una dintre cele trei etape ale lucrării este pentru a-i ghida pe oameni în a-și conduce

viața, în timp ce, celelalte două constă în lucrarea mântuirii. Doar întrupându-Se poate Dumnezeu să trăiască alături de om, să experimenteze suferința lumii și să trăiască într-un trup material normal. Doar în acest fel El poate să le dea oamenilor calea concretă de care ei, ca ființe create, au nevoie. Prin întruparea lui Dumnezeu omul primește mântuirea deplină de la Dumnezeu, și nu direct din Cer, ca răspuns la rugăciunile sale. Căci omul, fiind din carne și sânge, nu are cum să vadă Duhul lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să se apropie de Duhul Său. Omul poate intra în contact doar cu trupul omenesc al lui Dumnezeu și, doar cu ajutorul acestuia, omul este capabil să înțeleagă toate căile și toate adevărurile și să primească mântuirea deplină. A doua întrupare va fi suficientă pentru a înlătura păcatele omului și pentru a-l purifica pe deplin. Prin urmare, cu a doua întrupare, întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup va fi finalizată, iar semnificația întrupării lui Dumnezeu va fi făcută completă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după

moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Dumnezeu în prima Sa întrupare nu a terminat lucrarea de întrupare; El doar a terminat primul pas al lucrării pe care era necesar ca Dumnezeu să o facă în trup. Astfel, pentru a termina lucrarea de întrupare, Dumnezeu a revenit încă o dată în trup, trăind întreaga normalitate și realitate a trupului,

adică, scoțând la iveală Cuvântul lui Dumnezeu într-un trup în întregime normal și obișnuit, încheind, prin urmare, lucrarea pe care El a lăsat-o neterminată în trup. În esență, doilea trup întrupat este ca primul, dar este chiar mai real, chiar mai normal decât primul. În consecință, suferința pe care o îndură al doilea trup întrupat este mai mare decât cea a celui dintâi, dar această suferință este un rezultat al lucrării Sale de slujire în trup, care nu seamănă cu suferința omului corupt. Ea, de asemenea, provine din normalitatea și realitatea trupului Său. Deoarece El efectuează lucrarea Sa de slujire în trup complet normal și real, trupul trebuie să îndure o mulțime de greutăți. Cu cât este mai normal și real acest trup, cu atât mai mult El va suferi în realizarea lucrării Sale de slujire. Lucrarea lui Dumnezeu este exprimată printr-un trup foarte comun, unul care nu este deloc supranatural. Deoarece trupul Lui este normal și trebuie, de asemenea, să poarte pe umeri lucrarea de mântuire a omului, El suferă într-o și mai mare măsură decât ar suferi un trup supranatural – și toată această suferință provine din realitatea și normalitatea trupului Său. Din suferința pe care cele două trupuri întrupate au suferit-o în timpul efectuării lucrărilor Lor de slujire, se poate vedea esența trupului întrupat. Cu cât este mai normal trupul, cu atât mai mari sunt greutățile pe care El trebuie să le îndure în momentul desfășurării lucrării; cu cât este mai real trupul care desfășoară lucrarea, cu atât sunt mai dure noțiunile oamenilor și mai multe pericole sunt susceptibile să I se întâmple. Și totuși, cu cât este mai real trupul și cu cât mai mult trupul posedă nevoile și rațiunea completă a unei ființe umane normale, cu atât este El mai capabil de a prelua lucrarea lui Dumnezeu în trup. A fost trupul lui Isus care a fost pironit pe cruce, trupul Său la care El a renunțat ca pe o jertfă pentru păcat; a fost prin intermediul unui trup cu umanitate normală că El l-a învins pe Satana și l-a mântuit complet pe om de la cruce. Și tot ca trup complet săvârșește lucrarea de cucerire Dumnezeu în cea de-a doua Sa

întrupare și îl înfrânge pe Satana. Doar un trup care este complet normal și real poate efectua lucrarea de cucerire în totalitatea sa și poate să fie o mărturie puternică. Cu alte cuvinte, cucerirea omului este făcută eficient prin realitatea și normalitatea lui Dumnezeu în trup, nu prin minuni și revelații supranaturale. Lucrarea de slujire a acestui Dumnezeu întrupat este să vorbească și, astfel, să cucerească și să desăvârșească omul; cu alte cuvinte, lucrarea Duhului efectuată în trup, datoria trupului este să vorbească și, astfel, să cucerească, să dezvăluie, să desăvârșească și să elimine complet omul. Și astfel, este în lucrarea de cucerire faptul că lucrarea lui Dumnezeu în trup va fi îndeplinită în întregime. Lucrarea de răscumpărare inițială a fost doar începutul lucrării de întrupare; trupul care săvârșește lucrarea de cucerire va completa întreaga lucrare a întrupării. […] În această etapă a lucrării, Dumnezeu nu efectuează semne și minuni, astfel încât lucrarea își va atinge rezultatele sale prin intermediul cuvintelor. În plus, motivul acestui lucru este că, de data aceasta, lucrarea lui Dumnezeu întrupat nu este de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a cuceri omul prin vorbire, ceea ce înseamnă că abilitatea nativă posedată de acest trup întrupat al lui Dumnezeu este de a spune cuvinte și de a cuceri omul, nu de a-i vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. Lucrarea Sa în umanitate normală nu este de a face minuni, de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni, ci de a vorbi și, deci, al doilea trup întrupat le pare oamenilor mult mai normal decât primul. Oamenii văd că întruparea lui Dumnezeu nu este o minciună; dar acest Dumnezeu întrupat este diferit de Isus întrupat și, totuși, Ei sunt amândoi Dumnezeu întrupat, Ei nu sunt complet la fel. Isus a avut umanitate normală, umanitate obișnuită, dar El a fost însoțit de multe semne și minuni. În acest Dumnezeu întrupat, ochii umani nu vor vedea niciun semn sau minune, nici vindecarea bolnavilor, nici scoaterea demonilor, nici mersul pe mare, nici postitul

pentru patruzeci de zile… El nu face aceeași lucrare pe care a făcut-o Isus, nu pentru că trupul Său nu este în esență deloc diferit de al lui Isus, ci pentru că lucrarea Sa de slujire nu este de a vindeca pe cei bolnavi și de a scoate demoni. El nu-Și dărâmă propria lucrare, nu-Și tulbură propria lucrare. De vreme ce El cucerește omul prin cuvintele Sale reale, nu este nicio nevoie de a-l supune cu minuni și astfel, această etapă este de a completa lucrarea de întrupare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

De ce spun Eu că sensul întrupării nu a fost completat în lucrarea lui Isus? Deoarece Cuvântul nu a devenit în întregime trup. Ce a făcut Isus a fost doar o parte din lucrarea lui Dumnezeu în trup; El doar a făcut lucrarea de răscumpărare, și nu a făcut lucrarea de câștigare completă a omului. Din acest motiv, Dumnezeu a devenit trup din nou în zilele de pe urmă. Această etapă a lucrării este, de asemenea, făcută într-un trup obișnuit; este săvârșită de către o ființă umană cu totul normală, una a cărei umanitate nu este câtuși de puțin transcendentă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a devenit o ființă umană completă; El este o persoană a cărei identitate este aceea a lui Dumnezeu, o ființă umană completă, un trup complet, care efectuează lucrarea. Ochii oamenilor văd un trup de carne care nu este deloc transcendent, o persoană foarte obișnuită, care poate vorbi limba cerului, care nu arată niciun semn miraculos, nu face minuni, cu atât mai puțin expune adevărul interior despre religie în săli mari de adunări. Oamenilor, lucrarea celui de-al doilea trup întrupat li se pare cu totul deosebită față de cea a primului, atât de mult încât cele două par să nu aibă nimic în comun și nimic din cea dintâi lucrare nu poate fi văzut de această dată. Deși lucrarea celui de-al doilea trup întrupat este diferită de prima, aceasta nu dovedește că sursa Lor nu este una și aceeași. Dacă sursa Lor este aceeași depinde de natura lucrării făcute de către trupuri și nu de învelișurile Lor exterioare. În

timpul celor trei etape ale lucrării Sale, Dumnezeu a fost întrupat de două ori și, de ambele dăți, lucrarea lui Dumnezeu întrupat inaugurează o nouă epocă, introduce o lucrare nouă; întrupările se completează reciproc. Este imposibil pentru ochii umani să spună că cele două trupuri vin de fapt din aceeași sursă. E de la sine înțeles că acest lucru este dincolo de capacitatea ochiului uman sau a minții umane. Dar în esența Lor, Ei sunt la fel, pentru că lucrarea Lor provine de la același Duh. Faptul că cele două trupuri întrupate iau naștere din aceeași sursă, nu poate fi judecat după epocă și după locul în care Ei S-au născut sau alți asemenea factori, ci după lucrarea divină exprimată de Ei. Al doilea trup întrupat nu efectuează nimic din lucrarea pe care Isus a făcut-o, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu aderă la convenție, dar ea deschide un nou drum de fiecare dată. Al doilea trup întrupat nu are ca scop să aprofundeze sau să consolideze impresia primului trup în mințile oamenilor, ci s-o completeze și s-o desăvârșească, să aprofundeze cunoștințele omului despre Dumnezeu, să încalce toate regulile care există în inimile oamenilor și să șteargă imaginile greșite despre Dumnezeu din inimile lor. Se poate spune că niciun stadiu individual al lucrării proprii lui Dumnezeu nu poate da omului o cunoaștere completă despre El; fiecare dă doar o parte, nu întregul. Deși Dumnezeu Și-a exprimat firea Sa în totalitate, din cauza facultăților limitate de înțelegere ale omului, cunoștințele sale despre Dumnezeu rămân încă incomplete. Este imposibil, folosind limbajul uman, să transmiți întreaga fire a lui Dumnezeu; mai mult, poate o singură etapă a lucrării Sale să-L exprime pe deplin pe Dumnezeu? El lucrează în trup sub acoperirea umanității Sale normale, iar cineva Îl poate cunoaște doar prin expresia divinității Sale, nu prin învelișul Său trupesc. Dumnezeu vine în trup pentru a-i permite omului să-L cunoască prin intermediul lucrării Sale diverse, iar două faze diferite ale lucrării Sale nu sunt la fel. Numai în acest fel poate omul să aibă o

cunoaștere completă a lucrării lui Dumnezeu în trup, nelimitată la o singură fațetă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”

Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai substanța din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea. Întrucât aceasta este lucrarea celei de-a doua întrupări – și ultima dată când Dumnezeu devine trup – ea completează pe deplin semnificația întrupării, îndeplinește în întregime și emite întreaga lucrare a lui Dumnezeu în trup și încheie era întrupării lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”

7. Cum ar trebui o persoană să înţeleagă că Hristos este adevărul, calea şi viaţa?

Versete din Biblie pentru referințe:

„La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu” (Ioan 1:1-2).

„Şi Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre noi […] plin de har şi de adevăr” (Ioan 1:14).

„Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

„Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh şi viaţă” (Ioan 6:63).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși are esența vieții și doar Dumnezeu Însuși are calea vieții. Și astfel, doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. Încă de când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață. Asta deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat. Dumnezeu nu este niciodată absent din inima omului și El trăiește printre oameni tot timpul. El a fost motorul vieții omului, rădăcina existenței omului și un depozit bogat pentru existența omului după naștere. El face ca omul să renască și îi permite să trăiască cu perseverență în fiecare rol al său. Datorită puterii Lui și forței Lui vitale de nestins, omul a trăit generații la rând, de-a lungul cărora puterea vieții lui Dumnezeu a

fost stâlpul existenței omului, iar Dumnezeu a plătit un preț pe care niciun alt om obișnuit nu l-a mai plătit. Forța vieții lui Dumnezeu poate triumfa asupra oricărei puteri; mai mult decât atât, ea depășește orice putere. Viața Lui este veșnică, puterea Lui este extraordinară, iar forța vieții Lui nu poate fi întrecută de nicio ființă creată sau forță inamică. Forța vieții lui Dumnezeu există și emană strălucirea sa uimitoare, indiferent de timp sau loc. Cerul și pământul pot suferi mari schimbări, dar viața lui Dumnezeu este veșnic aceeași. Toate lucrurile se pot stinge, dar viața lui Dumnezeu tot va rămâne, deoarece Dumnezeu este sursa existenței tuturor lucrurilor și rădăcina existenței lor. Viața omului provine de la Dumnezeu, existența cerului se datorează lui Dumnezeu, iar existența pământului ia naștere din puterea vieții lui Dumnezeu. Niciun obiect ce are vitalitate nu poate transcende suveranitatea lui Dumnezeu și niciun lucru ce are vigoare nu poate să se desprindă de sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu. În această manieră, indiferent cine sunt, toți oamenii trebuie să se supună stăpânirii lui Dumnezeu, toată lumea trebuie să trăiască sub porunca lui Dumnezeu și nimeni nu poate să scape din mâinile Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”

Dumnezeu Însuși este viața și adevărul, iar viața Lui și adevărul coexistă. Cei care sunt incapabili să dobândească adevărul nu vor câștiga niciodată viața. Fără îndrumare, sprijin și furnizarea adevărului, vei dobândi doar slove, doctrine și, mai presus de toate, moartea. Viața lui Dumnezeu este mereu prezentă, iar adevărul și viața Lui coexistă. Dacă nu poți găsi sursa adevărului, atunci nu vei dobândi hrana vieții; dacă nu poți dobândi provizia vieții, atunci cu siguranță nu vei avea adevărul și, astfel, în afară de închipuiri și noțiuni, întregul tău corp nu va fi nimic altceva decât trupul tău, trupul tău spurcat. Să știi, cuvintele din cărți nu sunt considerate viață,

istoria scrisă nu poate fi venerată ca adevăr, iar reglementările din trecut nu pot servi drept istorisire a cuvintelor rostite în prezent de Dumnezeu. Doar ceea ce este exprimat de Dumnezeu atunci când El vine pe pământ și trăiește printre oameni este adevărul, viața, voia lui Dumnezeu și modul Său actual de a lucra.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"

De data aceasta, Dumnezeu vine să săvârșească lucrarea nu într-un trup spiritual, ci într-un trup foarte obișnuit. În plus, nu numai că este trupul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu, este și trupul prin care Se întoarce Dumnezeu întrupat. Este un trup foarte obișnuit. Nu poți vedea nimic care să-L facă să Se evidențieze dintre alții, dar poți câștiga de la El adevăruri de care nu s-a mai auzit înainte. Acest trup nesemnificativ este lucrul care întruchipează toate cuvintele adevărului de la Dumnezeu, săvârșește lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și exprimă întreaga Lui fire ca omul să ajungă să o înțeleagă. Nu îți dorești foarte mult să Îl vezi pe Dumnezeu în ceruri? Nu îți dorești foarte mult să Îl înțelegi pe Dumnezeu din ceruri? Nu îți dorești foarte mult să vezi destinația omenirii? El îți va spune toate aceste secrete – secrete pe care niciun alt om nu a putut să ți le spună și El îți va spune și adevărurile pe care nu le înțelegi. El este poarta ta către Împărăție și ghidul tău către epoca nouă. Un astfel de trup obișnuit deține multe mistere de nepătruns. Faptele Sale pot fi enigmatice pentru

tine, dar întregul obiectiv al lucrării pe care o face este suficient pentru a-ți permite să vezi că El nu este, așa cum cred oamenii, doar un simplu trup. Deoarece El reprezintă voia lui Dumnezeu și grija arătată de El omenirii în zilele de pe urmă. Deși nu-I poți auzi cuvintele, care par să zguduie cerul și pământul, deși nu poți să Îi vezi ochii ca niște flăcări vii și deși nu poți primi disciplina toiagului Lui de fier, totuși poți să auzi din cuvintele Lui că Dumnezeu este mânios și să știi că Dumnezeu arată compasiune omenirii; poți vedea firea Lui dreaptă și înțelepciunea Lui și, mai mult decât atât, îți poți da seama de grija lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este pentru a-i permite omului să Îl vadă pe Dumnezeu din ceruri trăind printre oameni pe pământ și pentru a-i permite omului să Îl cunoască, să asculte de El, să Îl venereze și să Îl iubească. De aceea, El S-a întrupat pentru a doua oară. […]

[…] Faptul că ați ajuns în această zi e mulțumită acestui trup. Aveți șansa de a supraviețui pentru că Dumnezeu trăiește în trup. Toată această avere a fost câștigată de pe urma acestui om obișnuit. Și nu numai asta, dar, în final, fiecare națiune I se va închina acestui om obișnuit și Îi va mulțumi și va asculta de acest om nesemnificativ, deoarece adevărul, viața și calea pe care El le-a adus au mântuit omenirea întreagă, au potolit conflictul dintre om și Dumnezeu, au micșorat distanța dintre ei și au creat o legătură între gândurile lui Dumnezeu și ale omului. Tot El este Cel care a obținut o și mai mare slavă pentru Dumnezeu. Oare un astfel de om obișnuit este nedemn de încrederea și adorația ta? Este un asemenea trup obișnuit nepotrivit de a fi numit Hristos? Poate un asemenea om obișnuit să nu devină expresia lui Dumnezeu în rândul oamenilor? Oare un astfel de om, care a cruțat omenirea de dezastru, nu merită iubirea și dorința voastră de a-L păstra? Dacă respingeți adevărurile exprimate de gura Lui și detestați existența Lui printre voi, atunci ce se va alege de voi în final?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Știi? Dumnezeu a făcut un lucru minunat în rândul oamenilor”

Și totuși, este această persoană obișnuită, ascunsă printre oameni, cea care face noua lucrare de a ne salva. El nu clarifică nimic pentru noi, nici nu ne spune de ce a venit. El doar face lucrarea pe care intenționează El să o facă în etape și conform planului Său. Cuvintele și prorocirile Sale devin tot mai frecvente. De la consolare, predici, reamintire și avertizare, până la reproșuri și disciplinare; de la un ton care este blând și bun, până la cuvinte care sunt aprige și mărețe – ele toate insuflă omului atât milă, cât și tulburare. Tot ceea ce El spune își găsește ecou în secretele ascunse profund în interiorul nostru, cuvintele Sale ne înțeapă inimile, ne înțeapă duhurile și ne lasă rușinați și umiliți. […]

Fără ca noi să știm, acest om nesemnificativ ne-a condus în lucrarea lui Dumnezeu, etapă după etapă. Trecem prin nenumărate încercări, suntem supuși unor nenumărate mustrări și testați prin moarte. Învățăm despre firea dreaptă și măreață a lui Dumnezeu, ne bucurăm, de asemenea, de iubirea și mila Lui, ajungem să apreciem marea putere și înțelepciune a lui Dumnezeu, suntem martori ai frumuseții lui Dumnezeu și privim dorința fierbinte a lui Dumnezeu de a mântui omul. După cum spun cuvintele acestei persoane obișnuite, ajungem să cunoaștem firea și esența lui Dumnezeu, ajungem să înțelegem voia lui Dumnezeu, ajungem să cunoaștem natura și esența omului și vedem calea mântuirii și desăvârșirii. Cuvintele Sale ne fac să murim și ne fac să renaștem; cuvintele Sale ne consolează, totuși ne lasă copleșiți de vină și de un sentiment de datorie; cuvintele Sale ne aduc bucurie și pace, dar și mare durere. Uneori, suntem precum mieii la tăiere în mâinile Sale; uneori, suntem precum lumina ochilor Lui și ne bucurăm de iubirea și afecțiunea Sa; uneori, suntem precum dușmanul Său, transformat în cenușă de mânia Sa în ochii Lui.

Suntem omenirea mântuită de El, suntem viermii din ochii Lui și suntem mieii pierduți pe care El se gândește să îi găsească zi și noapte. El este milos față de noi, El ne disprețuiește, El ne înalță, El ne consolează și ne îndeamnă, El ne ghidează, El ne luminează, El ne mustră și ne disciplinează și El chiar ne și blestemă. El se îngrijorează pentru noi zi și noapte, El ne protejează și are grijă de noi zi și noapte, El nu ne părăsește niciodată și Își dedică toată grija Sa nouă și plătește orice preț pentru noi. Printre cuvintele acestui trup mic și obișnuit, noi ne-am bucurat de întregimea lui Dumnezeu și am privit destinația pe care Dumnezeu ne-a acordat-o. […]

Dumnezeu Își continuă cuvântările, utilizând diverse metode și perspective pentru a ne povățui ce ar trebui să facem și, totodată, dând glas inimii Sale. Cuvintele Sale au puterea vieții, ne arată calea pe care ar trebui să mergem și ne permit să înțelegem care este adevărul. Începem să fim atrași de cuvintele Sale, începem să ne concentrăm pe tonul și maniera Sa de a vorbi și în mod involuntar începem să ne interesăm de cele mai lăuntrice sentimente ale acestei persoane neînsemnate. El face eforturi minuțioase pentru noi, Își pierde somnul și apetitul de dragul nostru, plânge pentru noi, oftează pentru noi, ne poartă bolile în locul nostru, suferă umilință de dragul destinației și mântuirii noastre, iar inima Sa sângerează și varsă lacrimi pentru împietrirea și răzvrătirea noastră. O astfel de ființă și posesiunile Sale sunt mai presus de o persoană obișnuită și nu pot fi avute sau obținute de niciunul dintre cei corupți. El are îngăduința și răbdarea pe care nicio persoană obișnuită nu le are, iar iubirea Sa nu este pomenită la nicio ființă creată. Nimeni în afară de El nu poate ști toate gândurile noastre sau nu poate avea o înțelegere atât de clară și deplină a naturii și esenței noastre sau nu poate judeca răzvrătirea și corupția omenirii sau vorbi și lucra asupra noastră astfel în numele lui Dumnezeu din ceruri. Nimeni în afară de El nu e înzestrat cu autoritatea, înțelepciunea și demnitatea lui

Dumnezeu; firea lui Dumnezeu și ce are Dumnezeu și ce este El sunt dezvăluite, în întregime, în El. Nimeni în afară de El nu ne poate arăta calea și nu ne poate aduce lumină. Nimeni în afară de El nu poate dezvălui tainele pe care Dumnezeu nu le-a divulgat de la creație până astăzi. Nimeni în afară de El nu ne poate salva de legăturile Satanei și de firea noastră coruptă. El Îl reprezintă pe Dumnezeu. El exprimă cea mai tainică inimă a lui Dumnezeu, îndemnurile lui Dumnezeu și cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu către toată omenirea. El a început o epocă nouă, o eră nouă și a inaugurat un pământ nou și cer nou, o lucrare nouă și El ne-a adus speranță, punând capăt vieții neclare pe care o duceam și a permis întregii noastre ființe să vadă, cu deplină claritate, calea mântuirii. El a cucerit întreaga noastră ființă și ne-a câștigat inimile. Din acel moment înainte, mințile noastre au devenit conștiente, iar duhurile noastre par să fie reînviate: Această persoană obișnuită, nesemnificativă, care trăiește printre noi și care a fost demult respinsă de noi – nu este acesta Domnul Isus, care este mereu în gândurile noastre, fie că suntem treji, fie că visăm, și după care tânjim zi și noapte? Este El! Chiar este El! El este Dumnezeul nostru! El este adevărul, calea și viața! El ne-a permis să trăim din nou, să vedem lumina și ne-a oprit inimile noastre de la rătăcire. Ne-am întors în casa lui Dumnezeu, ne-am întors înaintea tronului Său, suntem față în față cu El, am fost martori ai înfățișării Sale și am văzut drumul ce ne așteaptă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 4: Privind arătarea lui Dumnezeu întru judecata și mustrarea Sa”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu,

care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, eliminați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El

va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii).

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

Cuvântul a devenit trup și Duhul adevărului a fost realizat în trup – că întregul adevăr, întreaga cale și întreaga viață au venit în trup, Duhul lui Dumnezeu a venit cu adevărat pe pământ și Duhul a venit în trup. Deși, superficial, acest lucru pare diferit de concepția de către Duhul Sfânt, în această lucrare ești în stare să vezi mai clar că Duhul a fost deja realizat în trup și, în plus, că a devenit Cuvântul trup, iar Cuvântul S-a arătat în trup. Poți înțelege adevăratul sens al cuvintelor: „La început era Cuvântul, iar Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” Mai mult, trebuie să înțelegi că, astăzi, Cuvântul este Dumnezeu și să vezi că devine Cuvântul trup. Aceasta este cea mai bună mărturie pe care o poți purta. Acest lucru dovedește că deții adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu devenit trup – nu numai că ești capabil să-L cunoști, dar ești, de asemenea, conștient de faptul că acea cale pe care umbli astăzi este calea vieții și calea adevărului. Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai substanța din „Cuvântul era cu Dumnezeu”: adevărul lui Dumnezeu era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu. Această etapă a lucrării împlinește întocmai înțelesul interior al sintagmei „Cuvântul devine trup”, împrumută un înțeles mai profund cuvintelor „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” și îți permite să crezi cu fermitate cuvintele „La început era Cuvântul”. Adică, la momentul creației, Dumnezeu poseda cuvinte, cuvintele Lui erau cu El și inseparabile de El și, în era finală, El face chiar mai clară puterea și autoritatea

cuvintelor Sale și permite omului să vadă toate căile Sale – să audă toate cuvintele Lui. Aceasta este lucrarea erei finale. Trebuie să ajungi să înțelegi aceste lucruri pe deplin. Nu este vorba despre cunoașterea trupului, ci despre modul în care înțelegi trupul și Cuvântul. Aceasta este mărturia pe care trebuie să o ai, ceea ce trebuie să știe toată lumea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)"

Cuvintele Mele sunt adevărul invariabil etern. Eu sunt alimentarea cu viață pentru om și singurul ghid pentru omenire. Valoarea și semnificația cuvintelor Mele nu sunt determinate de faptul că sunt sau nu recunoscute sau acceptate de către omenire, ci de esența cuvintelor înseși. Chiar dacă nicio singură persoană de pe acest pământ nu poate primi cuvintele Mele, valoarea cuvintelor Mele și ajutorul lor pentru omenire sunt inestimabile pentru orice om. Prin urmare, atunci când se confruntă cu mulți oameni care se răzvrătesc, resping sau sunt complet disprețuitori față de cuvintele Mele, poziția Mea este numai aceasta: lăsați timpul și faptele să fie mărturia Mea și să arate cum cuvintele Mele sunt adevărul, calea și viața. Lăsați-le să arate că tot ceea ce am spus este drept, că este ceea ce ar trebui furnizat omului și, de asemenea, ceea ce omul ar trebui să accepte. Îi voi lăsa pe toți cei care Mă urmează să știe acest lucru: cei care nu pot accepta pe deplin cuvintele Mele, aceia care nu pot să-Mi practice cuvintele, cei care nu pot găsi un scop în cuvintele Mele și aceia care nu pot primi mântuirea din cauza cuvintelor Mele, sunt cei care au fost condamnați prin cuvintele Mele și, mai mult decât atât, au pierdut mântuirea Mea, iar toiagul Meu nu se va depărta de la ei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să vă gândiți la faptele voastre"

8. Cum face întruparea lui Dumnezeu ca lucrarea de judecată să pună capăt epocii credinţei omenirii în Dumnezeul nedesluşit şi epocii întunecate a domeniului Satanei?

Versete din Biblie pentru referințe:

„Și, în zilele de pe urmă, se va întâmpla că muntele casei lui Iahve va fi stabilit în vârful munților și va fi înălțat deasupra dealurilor; iar toate popoarele vor merge la el. Și mulți oameni vor merge și vor zice: «Veniți ca să ajungem până la muntele lui Iahve, la casa Dumnezeului lui Iacov; iar El ne va învăța despre căile Lui și vom umbla pe cărările Lui; căci din Sion va ieși legea, iar cuvântul lui Iahve din Ierusalim.» Și El va judeca printre popoare și îi va dojeni pe mulți; iar ei își vor face din săbii brăzdare pentru pluguri, iar din lănci cosoare: poporul nu va ridica sabia împotriva poporului, nici nu va mai învăța să lupte. O, casa lui Iacov, vino și să umblăm în lumina lui Iahve” (Isaia 2:2-5).

„Îţi mulţumim Ţie, Doamne, Dumnezeule Atotputernic, Care eşti şi Care erai, pentru că Ţi-ai luat puterea Ta cea mare şi ai început să împărăţeşti! Neamurile erau mânioase, dar a venit mânia Ta, a venit timpul ca morţii să fie judecaţi, a venit timpul să dai răsplată robilor Tăi, profeţii, sfinţilor şi celor ce se tem de Numele Tău, celor mici şi celor mari şi a venit timpul să-i distrugi pe cei ce au distrus pământul!” (Apocalipsa 11:17-18).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Sosirea lui Dumnezeu întrupat al zilelor de pe urmă a dus finalul Epocii Harului. El a venit în special ca să dea glas cuvintelor Sale, să folosească cuvinte pentru a-l desăvârși pe om, pentru a-l ilumina și lumina pe om și pentru a înlătura locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului.

Aceasta nu este etapa lucrării pe care Isus a făcut-o atunci când a venit. Când a venit, Isus a făcut multe minuni, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a înfăptuit lucrarea răscumpărării răstignirii. Drept urmare, în noțiunile lor, oamenii cred că așa ar trebui să fie Dumnezeu. Pentru că atunci când a venit Isus, El nu a făcut lucrarea de înlăturare a chipului Dumnezeului nedeslușit din inima omului; când a venit, El a fost răstignit, i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demoni și a răspândit Evanghelia Împărăției Cerurilor. Într-o anumită privință, întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă înlătură locul ocupat de Dumnezeul nedeslușit în noțiunile omului, astfel încât în inima omului să nu mai existe chipul Dumnezeului nedeslușit. Prin cuvintele și lucrările Sale actuale, mișcarea Lui pe tot pământul și lucrarea excepțional de reală și normală pe care o săvârșește printre oameni, El face ca omul să cunoască realitatea lui Dumnezeu și îndepărtează locul Dumnezeului nedeslușit din inima omului. În altă privință, Dumnezeu folosește cuvintele rostite de trupul Lui pentru a-l face pe om complet și a îndeplini toate lucrurile. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu o va îndeplini în zilele de pe urmă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi”

Venind printre oameni astăzi, scopul lui Dumnezeu nu este altul decât de a transforma gândurile și duhurile oamenilor, precum și chipul lui Dumnezeu din inimile lor pe care l-au avut timp de milioane de ani. El va întrebuința această șansă pentru a desăvârși omul. Adică El, prin mijlocirea cunoașterii omului, va schimba modul în care oamenii ajung să-L cunoască și atitudinea lor față de El, îngăduindu-i omului să facă un nou început triumfător în a ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu, și astfel să dobândească reînnoirea și transformarea duhului omenesc. Tratarea și disciplinarea sunt mijloacele, în timp ce cucerirea și reînnoirea sunt obiectivele. Risipirea

gândurilor superstițioase pe care omul le-a păstrat în legătură cu Dumnezeul nedeslușit a fost dintotdeauna intenția lui Dumnezeu și în ultimul timp, aceasta a devenit pentru El și o chestiune urgentă. Fie ca toți oamenii să se poată gândi la consecințele acestei situații pe termen lung.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (7)”

Doar astăzi, când Eu, personal, vin printre oameni și spun cuvintele Mele, omul are puțină cunoaștere despre Mine, înlăturând locul pentru „Mine” în gândurile lor, creând, în schimb, un loc pentru Dumnezeul concret în conștiința lor. Omul are concepții și este plin de curiozitate; cine n-ar vrea să-L vadă pe Dumnezeu? Cine nu ar dori să-L întâlnească pe Dumnezeu? Totuși, singurul lucru care ocupă un loc precis în inima omului este Dumnezeul pe care omul Îl simte ca fiind nedeslușit și abstract. Cine și-ar da seama de acest lucru dacă Eu nu le-aș spune în mod simplu? Cine ar crede cu adevărat că Eu exist într-adevăr? Cu siguranță, fără o urmă de îndoială? Există o mare diferență între „Eu” din inima omului și „Eu” Cel din realitate și nimeni nu este capabil să facă comparații între Ei. Dacă n-aș deveni trup, omul nu M-ar cunoaște niciodată și, chiar dacă ar ajunge să Mă cunoască, nu ar fi tot o noțiune o astfel de cunoaștere? […]

[…] Pentru că omul a fost ispitit și corupt de Satana, pentru că a fost preluat de noțiuni și gânduri, Eu am devenit trup pentru a cuceri, personal, întreaga omenire, pentru a expune toate concepțiile omului și pentru a demonta gândirea omului. Ca urmare, omul nu se mai expune în fața Mea și nu Mă mai slujește folosindu-și propriile lui concepții și, astfel, „Eu” din concepțiile omului este înlăturat complet.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 11

Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele

reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu Însuși

poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

Cel mai bun lucru despre lucrarea Sa în trup este că El poate lăsa cuvintele și îndemnurile exacte și voia Sa precisă pentru omenire celor care Îi urmează Lui, astfel încât, după aceea, urmașii Săi pot transmite cu mai multă precizie și mai concret toată lucrarea Sa în trup și voia Sa pentru întreaga omenire celor care acceptă această cale. Doar lucrarea lui Dumnezeu în trup printre oameni împlinește cu adevărat faptul că Dumnezeu există și trăiește împreună cu omul. Doar această lucrare îndeplinește dorința omului de a privi fața lui Dumnezeu, de a fi martor la lucrarea lui Dumnezeu și de a auzi cuvântul personal al lui Dumnezeu. Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit. În special, lucrarea ultimului Dumnezeu întrupat aduce întreaga omenire într-o epocă mai realistă, mai practică și mai frumoasă. El nu doar încheie epoca legii și a doctrinei, ci, mai important, El dezvăluie omenirii un Dumnezeu care este real și obișnuit, care este drept și sfânt, care descuie lucrarea planului de gestionare (planului mântuirii) și care demonstrează misterele și destinația omenirii, care a creat omenirea și pune capăt lucrării de gestionare și care a rămas ascuns timp de mii de ani. El aduce epoca

nedeslușirii la un sfârșit complet, El încheie epoca în care întreaga omenire dorea să caute fața lui Dumnezeu, dar nu putea, El sfârșește epoca în care întreaga omenire a slujit Satanei și conduce întreaga omenire, până la capăt, într-o epocă complet nouă. Toate acestea sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în trup în locul Duhului lui Dumnezeu. Când Dumnezeu lucrează în trupul Lui, cei care Îl urmează nu mai caută și nu orbecăie după acele lucruri care par atât să existe, cât și să nu existe și încetează să ghicească voia Dumnezeului nedeslușit. Când Dumnezeu Își răspândește lucrarea în trup, cei care Îl urmează vor transfera lucrarea pe care El a făcut-o în trup tuturor religiilor și confesiunilor și vor comunica toate cuvintele Lui urechilor întregii omeniri. Tot ceea ce este auzit de către cei care primesc Evanghelia Sa vor fi faptele lucrării Lui, vor fi lucruri văzute și auzite personal de către om și vor fi fapte și nu zvonuri. Aceste fapte sunt dovada cu care El răspândește lucrarea și sunt, de asemenea, instrumentele pe care El le folosește pentru a răspândi lucrarea. Fără existența faptelor, Evanghelia Sa nu s-ar răspândi în toate țările și în toate locurile; fără fapte, ci doar cu închipuirile omului, El nu ar fi niciodată capabil să facă lucrarea de cucerire a întregului univers. Duhul este intangibil pentru om și nevăzut omului, iar lucrarea Duhului nu este capabilă să lase nicio altă dovadă sau fapte despre lucrarea lui Dumnezeu pentru om. Omul nu va vedea niciodată adevărata față a lui Dumnezeu, va crede mereu într-un Dumnezeu nedeslușit care nu există. Omul nu va vedea niciodată fața lui Dumnezeu, nici nu va auzi vreodată cuvinte rostite personal de către Dumnezeu. Închipuirile omului sunt, la urma urmei, goale, și nu pot înlocui chipul adevărat al lui Dumnezeu; firea inerentă a lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu Însuși nu pot fi întruchipate de om. Dumnezeul invizibil din cer și lucrarea Sa pot fi aduse pe pământ doar de Dumnezeu întrupat care înfăptuiește personal lucrarea Sa printre oameni. Acesta este modul ideal în

care Dumnezeu să apară omului, în care omul Îl vede pe Dumnezeu și vine să cunoască adevărata față a lui Dumnezeu și acest lucru nu poate fi realizat de un Dumnezeu neîntrupat.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu, care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, eliminați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest

moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și, în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii).

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului”

În timpul acestei întrupări a lui Dumnezeu pe pământ, când El face personal lucrarea Sa printre oameni, toată lucrarea pe care o face El este săvârșită pentru a-l înfrânge pe Satana, iar El îl va înfrânge pe Satana prin cucerirea omului și prin desăvârșirea voastră. Când sunteți mărturii răsunătoare, aceasta, de asemenea, va fi un semn al înfrângerii Satanei. Omul este mai întâi cucerit și în final desăvârșit complet pentru a-l înfrânge pe Satana. În esență, totuși, împreună cu înfrângerea Satanei, aceasta este și mântuirea întregii omeniri din această mare goală a suferinței. Indiferent dacă lucrarea este îndeplinită prin întreg universul sau în China, totul este pentru a-l înfrânge pe Satana și a aduce mântuire întregii omeniri, astfel încât omul să poată intra în locul de odihnă. Dumnezeu întrupat, acest trup normal, este întocmai pentru a-l înfrânge pe Satana. Lucrarea lui Dumnezeu în trup este folosită pentru a aduce mântuire tuturor celor de sub ceruri care Îl iubesc pe Dumnezeu, este pentru a cuceri întreaga omenire și, mai ales, pentru a-l înfrânge pe Satana. Esența întregii lucrări de gestionare este

inseparabilă de înfrângerea Satanei pentru a aduce mântuirea întregii omeniri.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a

omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni. Eu Mă mișc prin lume, Mă bucur din înălțimea tronului Meu și trăiesc printre stele. Îngerii Îmi oferă noi cântece și dansuri. Fragilitatea lor nu mai face ca lacrimile să le curgă pe obraji. Nu mai aud, înaintea Mea, sunetul plânsului îngerilor și nu Mi se mai plânge nimeni de greutăți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 20

După ce toți oamenii vor fi făcuți compleți și toate națiunile pământului vor deveni Împărăția lui Hristos, atunci va fi momentul când

vor răsuna cele șapte tunete. Ziua actuală este un pas mare în direcția acelei etape; atacul a fost dezlănțuit către acea zi. Acesta este planul lui Dumnezeu și va fi realizat în viitorul apropiat. Totuși, Dumnezeu a îndeplinit deja tot ceea ce a spus. Astfel, este clar că națiunile pământului nu sunt decât castele de nisip care tremură în timp ce mareea înaltă se apropie: ziua de pe urmă este iminentă și marele balaur roșu se va prăbuși sub cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a se asigura că planul lui Dumnezeu este dus la îndeplinire cu succes, îngerii din cer au coborât pe pământ, făcând tot ce le stă în putință pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Dumnezeul întrupat Însuși S-a pus în formație de luptă pentru a purta un război cu dușmanul. Oriunde se arată întruparea, dușmanul este distrus din acel loc. China este prima care va fi anihilată; va fi devastată de mâna lui Dumnezeu. Aici, Dumnezeu nu va arăta niciun pic de îndurare. Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor este un semn al morții inamicului. Aceasta este o parte a explicației a ceea ce înseamnă „să Mă lupt cu el”.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 10

Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lumea continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul, și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun

cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

Fragmente suplimentare din predici și părtășii

Întrebarea 1: Ești martor că Dumnezeu S-a întrupat ca Fiul Omului ca să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă și, totuși, majoritatea pastorilor religioși și a prezbiterilor susțin că Domnul Se va întoarce venind pe nori. În principal, ei se bazează pe versetele din Biblie: „Acest Isus, […] va veni în același fel în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele Apostolilor 1:11). „**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea**” (Apocalipsa 1:7). Și, mai mult, pastorii religioși și prezbiterii ne învață, de asemenea, că orice Domn Isus care nu vine pe nori este fals și trebuie respins. Așadar, nu suntem siguri dacă această perspectivă e în conformitate cu Biblia; este sau nu corect acest tip de înțelegere?

Răspuns:

Dacă citim Biblia mai atent, nu e greu să găsim dovezi în acest sens. În diferite pasaje din Biblie, se prorocește foarte clar că a doua venire a Domnului va fi prin întrupare. De pildă: „**Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!**” (Luca 12:40). „**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**” (Luca 17:24-25). Toate aceste prorociri vorbesc despre „Fiul omului” sau despre „venirea Fiului omului”. Expresia „Fiul omului” se referă la Cel care e născut din om și are umanitate normală. Deci Duhul nu poate fi numit „Fiul omului”. De pildă, Iahve Dumnezeu e Duh și de aceea nu poate fi numit „Fiul omului”. Unii oameni au văzut îngeri, iar îngerii sunt și ei ființe duhovnicești, așa că nu pot fi numiți „Fiul omului”. Toți cei care au înfățișare de om, dar formează un trup spiritual, nu pot fi numiți „Fiul omului”. Domnul Isus întrupat a fost numit „Fiul omului” și „Hristos”, deoarece El S-a întrupat din Duhul lui Dumnezeu și, astfel, a devenit un om obișnuit și normal care

trăia alături de alți oameni. Deci, când Domnul Isus a spus „Fiul omului” și „venirea Fiului omului”, El se referea la venirea lui Dumnezeu prin întrupare în zilele de pe urmă.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Domnul Isus a profețit că va veni iar ca Fiu al Omului. Fiul Omului se referă la Dumnezeu întrupat, asemeni Domnului Isus întrupat care arată ca o persoană obișnuită și normală la exterior, care mănâncă, bea, doarme și umblă. Dar trupul spiritual după ce El a fost înviat era diferit, Putea să treacă prin pereți, să apară și să dispară. Era supranatural. Deci El nu putea fi numit Fiul Omului. Referitor la întoarcerea Fiului Omului, Domnul Isus a spus: „**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**” (Luca 17:25). Dar, conform celor spuse de tine, Domnul Se va întoarce în trup spiritual, coborând pe un nor și apărând în public. Toți I se vor închina și Îl vor venera; cine ar cuteza să I se opună? Domnul Isus a spus: „**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație.**” Cum să se împlinească aceste cuvinte? Doar când Dumnezeu întrupat Se arată să lucreze ca Fiul Omului, doar când ei nu-L recunosc, doar atunci vor cuteza să-L respingă, conform noțiunilor și imaginației lor. Nu credeți că acesta este adevărul? Da, într-adevăr este adevărat. În plus, Domnul Isus a profețit, de asemenea: „**Dar despre ziua sau ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl**” (Marcu 13:32). „**Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine**” (Apocalipsa 3:3). Dacă Domnul ar coborî pe un nor într-un trup spiritual, atunci toată lumea ar ști și ar putea să-L vadă. Dar Domnul Isus a profețit că la întoarcere va fi „nu știe nimeni,” „nici Fiul,” și „voi veni ca un hoț.” Cum se vor împlini aceste cuvinte? Dacă Domnul Isus ar fi să apară într-un trup spiritual, cum să nu știe El Însuși despre aceasta? Doar când Dumnezeu se întrupează în Fiul Omului în zilele de pe urmă, când devine o persoană

obișnuită, normală, se vor împlini cuvintele pe care Fiul nu le cunoaște. Tot așa, Domnul Isus, înainte să săvârșească lucrarea de slujire, chiar dacă nu știa că era Hristos care a venit să mântuiască omenirea. Așadar, Se ruga adesea la Tatăl ceresc. Până când Domnul Isus nu Și-a început lucrarea de slujire, El nu a avut știință de identitatea Sa.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Domnul Isus a profețit că Se va întoarce și a spus multe despre lucrul acesta, dar voi luați în seamă doar profeția că Domnul va coborî pe nori și nu căutați și nu cercetați alte profeții mai importante pe care le-a rostit Domnul. Acest lucru vă face mai ușor să mergeți pe un drum greșit și să fiți lepădați de Domnul! De fapt, în Biblie nu există numai profeția „coboară pe nori”. Mai există multe profeții care spun că Domnul va veni ca un hoț și va coborî în ascuns. De exemplu, Apocalipsa 16:15: „**Iată, Eu vin ca un hoț.**” Matei 25:6: „**La miezul nopții a răsunat un strigăt: Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!**” și Apocalipsa 3:20: „**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine.**” Toate aceste profeții se referă la faptul că Dumnezeu Se întrupează ca Fiul omului și coboară în ascuns. „**Ca un hoț**” înseamnă că va veni pe nesimțite, în ascuns. Oamenii nu vor ști că El este Dumnezeu chiar dacă Îl văd și Îl aud, la fel cum a fost în trecut, când Domnul Isus a apărut și Și-a făcut lucrarea. Privit din afară, Domnul Isus a fost doar un oarecare Fiu al omului și nimeni nu știa că El este Dumnezeu, de aceea Domnul Isus a folosit expresia „**ca un hoț**” ca pe o analogie pentru arătarea și lucrarea Fiului omului. Acest lucru este foarte potrivit! Cei care nu iubesc adevărul, indiferent de modul în care Dumnezeu întrupat vorbește sau lucrează sau câte adevăruri exprimă El, nu acceptă asta. În schimb, Îl tratează pe Dumnezeu întrupat ca pe un om obișnuit, Îl condamnă și se leapădă de El. De aceea Domnul Isus a profețit că atunci când Se întoarce: „**Căci așa cum**

iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație” (Luca 17:24-25). Bazându-se pe profeția Domnului, întoarcerea Lui va fi „venirea Fiului omului”. „Fiul omului” se referă la Dumnezeu întrupat, nu la trupul spiritual al Domnului Isus înviat care coboară pe nori pentru a Se arăta public tuturor oamenilor. De ce stau lucrurile așa? Dacă ar fi trupul spiritual al Domnului Isus înviat care coboară pe nori în văzul tuturor, ar fi ceva cutremurător care va zgudui lumea. Toată lumea ar cădea la pământ și nimeni n-ar îndrăzni să se împotrivească. În acest caz, Domnul Isus întors ar mai îndura o mulțime de suferințe și ar mai fi respins de această generație? Cu siguranță, nu. De aceea Domnul Isus a profețit că întoarcerea Lui va fi „venirea Fiului omului” și „ca un hoț”. În realitate, se referă la Dumnezeu întrupat ca Fiul omului care sosește în ascuns.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Acum, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic s-a răspândit în toată China continentală timp de peste 20 de ani. Ea s-a răspândit de mult timp în diferitele religii și confesiuni. În această perioadă, datorită opresiunilor și represiunilor frenetice ale guvernului PCC, dublată de campania de propagandă a mass-mediei PCC, Dumnezeu Atotputernic a devenit un nume cunoscut despre care a auzit toată lumea. Mai târziu, toate adevărurile exprimate de Dumnezeu Atotputernic și diversele videoclipuri și filme produse de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic au apărut treptat online, fiind difuzate în întreaga lume. Cu siguranță că oamenii din cercurile religioase au auzit cu toții diferitele metode de mărturie ale Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. Atât de mulți oameni au mărturisit că Dumnezeu a venit. Aceasta împlinește complet profeția Domnului Isus: „**La miezul nopții a răsunat un strigăt: Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!**”

(Matei 25:6). Atunci de ce pastorii și bătrânii religioși încă nesocotesc cu îndârjire și se împotrivesc lucrării lui Dumnezeu Atotputernic in zilele de pe urmă? Există atât de multe profeții despre întoarcerea Domnului în Biblie, așadar de ce sunt atât de fixați pe profeția despre faptul că Domnul coboară pe nori? De ce nu cercetează deloc când aud că există mărturii despre venirea Domnului? De ce, când știu că Dumnezeu Atotputernic a exprimat multe adevăruri și când au văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, ei încă țin cu încăpățânare la teoriile și închipuirile lor, împotrivindu-se și condamnând lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă? Acești oameni iubesc adevărul și așteaptă sincer și cu nerăbdare sosirea Domnului sau nu? Sunt ei „fecioare înțelepte" sau „fecioare nechibzuite"? Dacă sunt fecioare înțelepte și așteaptă sincer întoarcerea Domnului, atunci de ce, când aud glasul lui Dumnezeu și văd cum se răspândește Evanghelia împărăției, ei încă mai trebuie să i se împotrivească și s-o condamne cu încăpățânare? Poate aceasta să fie sinceritate în dorința și speranța lor ca Domnul să Se arate? Poate fi aceasta expresia bucuriei lor adevărate pentru întoarcerea Domnului? În cele din urmă, ca s-o spun deschis, credința lor în Domnul și dorința de întoarcere a Domnului Isus sunt false, dar dorința lor de a fi binecuvântați și de a intra în Împărăția cerurilor este reală! Ei cred în Domnul nu ca să poată urmări adevărul și să câștige viața, nu ca să poată obține adevărul și să se îndepărteze de păcat. Ce-și doresc ei cel mai mult? Își doresc ca, atunci când Domnul va coborî, să-i ducă direct în Împărăția cerurilor, să-i facă să scape de suferința trupului și să se bucure de binecuvântările Împărăției cerurilor. Acesta este adevăratul lor scop pentru care cred în Dumnezeu! În afară de acest motiv, ce motiv au ei pentru a-L respinge pe Dumnezeu Atotputernic care exprimă adevăruri pentru a mântui omenirea? Toată lumea se poate gândi la asta. Dacă cineva iubește adevărul și dorește cu adevărat ca Dumnezeu să Se arate, cum va acționa când va

auzi că Domnul a venit? Nu va asculta, nu va cerceta, nu va intra în contact cu acest adevăr? Îl vor nega, îl vor nesocoti, i se vor împotrivi prostește? Așa e, cu siguranță nu! Pentru că o persoană care își dorește sincer ca Dumnezeu să Se arate și întâmpină venirea Lui așteaptă cu nerăbdare să se arate adevărata lumină, adevărul și neprihănirea care să le stăpânească inimile. Ei așteaptă cu nerăbdare să vină Dumnezeu, să mântuiască omenirea și să-i ajute pe oameni să scape definitiv de păcat, pentru a fi purificați și câștigați de Dumnezeu. Dar cei care așteaptă doar ca Domnul să coboare pe nori, însă Îl neagă și Îl resping pe Dumnezeu Atotputernic, în special liderii aceia religioși care Îl nesocotesc și I se împotrivesc cu îndârjire lui Dumnezeu Atotputernic pentru a-și apăra statutul social și traiul – aceștia sunt toți oameni care disprețuiesc și urăsc adevărul. Toți sunt necredincioși și anticriști dați în vileag de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. După ce Dumnezeu întrupat încheie lucrarea Sa de mântuire, oamenii aceștia vor cădea în nenorocirea care se întâmplă o dată la un milion de ani, plângând și scrâșnind din dinți. Atunci profeția despre Domnul care coboară pe nori să Se arate în văzul tuturor va fi pe deplin împlinită: „**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**” (Apocalipsa 1:7).

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 2: Deși aceia care cred în Domnul știu că Domnul Isus a fost Dumnezeu întrupat, foarte puțini oameni înțeleg adevărul întrupării. Când Domnul Se va întoarce, dacă El Se va arăta așa cum a făcut Domnul Isus, devenind Fiul Omului și lucrând, oamenii chiar nu vor avea cum să-L recunoască pe Domnul Isus și să-I întâmpine întoarcerea. Așadar, ce este cu adevărat întruparea? Care este esența întrupării?

Răspuns:

Referitor la întrebarea ce este întruparea și ce este Hristos, puteți spune că este o taină a adevărului pe care niciun credincios nu o înțelege. Deși credincioșii știu de mii de ani că Domnul Isus este Dumnezeu întrupat, niciunul nu înțelege întruparea și substanța propriu-zisă a întrupării. Abia acum, când Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă a venit, acest aspect al tainei adevărului i-a fost dezvăluit omului.

[…]

Întruparea este Duhul lui Dumnezeu învelit de un trup, adică, Duhul lui Dumnezeu este materializat în trup cu umanitate normală și cu gândire normală de om. Astfel, El devine o persoană obișnuită și normală care lucrează și vorbește printre oameni. Acest trup are umanitate normală, dar are și o divinitate completă. Deși în înfățișarea exterioară trupul Lui pare obișnuit și normal, El poate să facă lucrarea lui Dumnezeu, poate să exprime vocea lui Dumnezeu, să călăuzească și să mântuiască omenirea. Asta pentru că are o divinitate completă. Divinitatea completă înseamnă că tot ce posedă Duhul lui Dumnezeu – firea inerentă a lui Dumnezeu, esența sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu, tot ce are Dumnezeu și ce este, atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, autoritatea și puterea lui Dumnezeu – toate acestea au fost materializate în trup. Trupul acesta este Hristos, este Dumnezeul real care a venit aici, pe pământ, să-Și facă

lucrarea și să mântuiască omenirea. După înfățișarea Lui exterioară, Hristos este un Fiu al omului obișnuit și normal, dar El este substanțial diferit de orice ființă umană creată. Omul creat are doar umanitate, el nu are nici cea mai vagă urmă de substanță divină. Hristos, însă, nu are doar umanitate normală, ci, mai important, El are divinitate completă. Deci, are substanța lui Dumnezeu, Îl poate reprezenta pe Dumnezeu în întregime, poate exprima toate adevărurile ca Dumnezeu Însuși, poate exprima firea lui Dumnezeu și tot ce are Dumnezeu și ce este și îi poate dărui omului adevărul, calea și viața. Niciun om creat nu e capabil de așa ceva. Hristos lucrează și vorbește, exprimă firea lui Dumnezeu și tot ce are Dumnezeu și ce este în trupul Său. Indiferent cum exprimă cuvântul lui Dumnezeu și cum face lucrarea lui Dumnezeu, El le face întotdeauna în limitele umanității normale. Are un trup normal, nu e nimic supranatural la El. Acest lucru dovedește că Dumnezeu a venit în trup, a devenit deja un om obișnuit. Acest trup obișnuit și normal a confirmat faptul că „Cuvântul Se arată în trup”. El este Dumnezeul real întrupat. Deoarece Hristos are o divinitate completă, El poate să-L reprezinte pe Dumnezeu, să exprime adevărul și să mântuiască omenirea. Deoarece Hristos are divinitate desăvârșită, El poate să exprime cuvântul lui Dumnezeu în mod direct, nu doar să-l retransmită sau să-l spună mai departe. El poate exprima adevărul oricând și oriunde, alimentându-l, udându-l și păstorindu-l pe om, călăuzind întreaga omenire. Doar pentru că Hristos are divinitate desăvârșită și posedă identitatea și substanța lui Dumnezeu, putem să spunem că El este întruparea lui Dumnezeu, însuși Dumnezeul real.

În ce privește marea taină a întrupării, aceasta are puțin de-a face cu faptul dacă statura trupului lui Dumnezeu este impozantă sau este ca a unui om obișnuit. Mai degrabă are legătură cu divinitatea completă care e ascunsă în acest trup normal. Niciun om nu poate să descopere sau să vadă

această divinitate ascunsă. E ca atunci când a venit Domnul Isus să-Și facă lucrarea, dacă nimeni nu I-ar fi auzit vocea și nu ar fi trecut prin cuvântul și lucrarea Sa, atunci nimeni nu ar fi recunoscut că Domnul Isus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Deci întruparea lui Dumnezeu este cea mai bună metodă ca El să coboare în taină printre oameni. Când a venit Domnul Isus, nimeni nu a putut să spună după înfățișarea Lui exterioară că El este Hristos, Dumnezeul întrupat, și nimeni nu a văzut divinitatea ascunsă în umanitatea Sa. Abia după ce Domnul Isus a exprimat adevărul și a făcut lucrarea de răscumpărare a omenirii, omul a descoperit autoritatea și puterea cuvântului Său și abia atunci au început oamenii să-L urmeze. Abia după ce Domnul Isus S-a arătat oamenilor după înviere, aceștia și-au dat seama că El este Hristos întrupat, arătarea lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi exprimat adevărul și nu Și-ar fi făcut lucrarea, nimeni nu L-ar fi urmat. Dacă El nu ar fi mărturisit faptul că El este Hristos, arătarea lui Dumnezeu, nimeni nu L-ar fi recunoscut. Deoarece omul crede că, dacă El este într-adevăr Dumnezeu întrupat, trupul Lui trebuie să aibă calități supranaturale, El trebuie să fie supraomenesc, cu o statură mare, puternică și o prezență impozantă, El nu trebuie doar să vorbească autoritar și puternic, ci să și arate semne și să facă minuni oriunde ar merge – așa ar trebui să fie Dumnezeu care devine trup. Dacă este obișnuit după înfățișarea exterioară, asemeni unui om de rând, și are umanitate normală, atunci sigur că nu este întruparea lui Dumnezeu. Să ne amintim că, atunci când Domnul Isus S-a întrupat să vorbească și să-Și facă lucrarea, indiferent cum a exprimat adevărul și vocea lui Dumnezeu, nimeni nu L-a recunoscut. Când au auzit că o persoană este martoră pentru Domnul Isus, au spus: „Nu e El fiul lui Iosif? Nu e nazarinean?” De ce ar spune oamenii asta despre El? Deoarece Domnul Isus avea umanitate normală în înfățișarea exterioară. Era un om normal, obișnuit și nu avea o prezență puternică, impozantă, așa că nimeni

nu L-a acceptat. De fapt, în măsura în care El este întruparea, El trebuie să aibă o umanitate normală prin definiție. El trebuie să le arate oamenilor că trupul cu care Se acoperă Dumnezeu este unul obișnuit și normal. El este asemeni unui om normal. Dacă Dumnezeu S-ar înveșmânta într-un trup supraomenesc, nu într-unul cu umanitate normală, atunci tot sensul întrupării s-ar pierde. Deci, Hristos trebuie să aibă umanitate normală. Doar în acest fel se poate dovedi că El este Cuvântul întrupat.

[…]

Înțelegem limpede că Dumnezeu întrupat trebuie să aibă o umanitate normală, altminteri El nu ar fi întruparea lui Dumnezeu. După înfățișarea exterioară, El pare să fie un om obișnuit și normal și nu e nimic supraomenesc în umanitatea Sa. Deci, dacă Îl apreciem pe Hristos după concepțiile și închipuirile noastre, nu Îl vom recunoaște sau accepta niciodată pe Hristos. Cel mult, Îl vom recunoaște ca fiind un profet trimis de Dumnezeu sau unul pe care îl folosește Dumnezeu. Dacă vrem să-L cunoaștem cu adevărat pe Hristos, trebuie să-I studiem cuvintele și lucrarea, pentru a vedea dacă ceea ce exprimă El este vocea proprie a lui Dumnezeu, dacă acele cuvinte pe care le exprimă sunt manifestări ale firii lui Dumnezeu și a tot ceea ce Dumnezeu are și ce este și să vedem dacă lucrarea Lui și adevărul pe care îl exprimă pot mântui omenirea. Doar atunci Îl vom cunoaște, Îl vom accepta și ne vom supune lui Hristos. Dacă nu căutăm adevărul, dacă nu cercetăm lucrarea lui Dumnezeu, chiar dacă auzim cuvintele lui Hristos și vedem lucrarea lui Hristos, tot nu Îl vom cunoaște pe Hristos. Chiar dacă suntem cu Hristos de dimineața până seara, tot Îl vom trata ca pe un om obișnuit și, astfel, ne vom opune și Îl vom condamna pe Hristos. De fapt, pentru a-L recunoaște și a-L accepta pe Hristos, trebuie doar să recunoaștem vocea lui Dumnezeu și să admitem că El face lucrarea lui Dumnezeu. Dar pentru a cunoaște substanța divină a lui

Hristos și pentru a obține astfel adevărata supunere față de Hristos și a-L iubi pe Dumnezeul real, trebuie să descoperim adevărul din cuvintele și lucrarea lui Hristos, să vedem firea lui Dumnezeu și tot ceea ce Dumnezeu are și ceea ce este, să vedem substanța sfântă, atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, să vedem că Dumnezeu este minunat și să-I apreciem intențiile onorabile. Doar în acest fel I te poți supune lui Hristos și să-L venerezi pe Dumnezeul real în inima ta.

Noi, credincioșii, știm cu toții că modul în care a predicat Domnul Isus, cuvântul pe care L-a exprimat, tainele Împărăției cerurilor pe care le-a dezvăluit și cerințele Lui pentru om au fost toate adevăr, au fost toate vocea lui Dumnezeu, și au fost toate manifestări ale firii vieții lui Dumnezeu și a tot ceea ce Dumnezeu are și ce este. Minunile pe care le-a făcut – vindecarea bolnavilor, alungarea demonilor, potolirea vântului și a mării, hrănirea a cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, învierea morților – au fost toate manifestări ale autorității și puterii lui Dumnezeu. Cei care au căutat adevărul pe atunci, cum ar fi Petru, Ioan, Matei și Natanael, au recunoscut din cuvântul și lucrarea Domnului Isus că El este Mesia cel făgăduit și astfel L-au urmat și au primit mântuirea Sa. În timp ce fariseii iudei, deși au auzit predicile Domnului Isus și L-au văzut făcând minuni, tot L-au perceput ca pe un om obișnuit, fără putere sau statură, așa că au îndrăznit să I se opună cu nerușinare și să-L condamne fără cea mai mică teamă. În cele din urmă, au comis cel mai mare păcat pironindu-L pe Domnul Isus pe cruce. Lecția fariseilor necesită o reflectare profundă. Acest lucru expune clar natura lor antihristică de oameni care urăsc adevărul și pe Dumnezeu și dezvăluie prostia și ignoranța omenirii corupte. În prezent, Dumnezeu Atotputernic întrupat, asemeni Domnului Isus, face lucrarea lui Dumnezeu Însuși în cadrul unei umanități normale. Dumnezeu Atotputernic exprimă toate adevărurile pe care omenirea coruptă le cere a fi mântuite, și

săvârșește lucrarea de judecată începând cu casa lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. El nu doar judecă și expune natura satanică a omenirii corupte și adevărul coruperii acesteia, El a și dezvăluit toate tainele planului de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, a precizat calea prin care omenirea se poate elibera de păcat, poate fi purificată și mântuită de Dumnezeu, a dezvăluit firea dreaptă și inerentă a lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu are și ce este și autoritatea și puterea fără seamăn ale lui Dumnezeu… Cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic sunt o manifestare completă a identității și a substanței lui Dumnezeu Însuși. În aceste zile, toți cei care-L urmează pe Dumnezeu Atotputernic au auzit vocea lui Dumnezeu în cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, au văzut manifestarea cuvântului lui Dumnezeu în trup și au venit în fața tronului lui Dumnezeu Atotputernic, primind purificarea și desăvârșirea de către Dumnezeu. Cei din lumea religioasă care încă Îl neagă, I se opun și Îl condamnă pe Dumnezeu Atotputernic au făcut aceeași greșeală ca fariseii iudei, tratându-L pe Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, ca pe oricare persoană obișnuită, fără să se deranjeze să depună nici cel mai mic efort în căutarea și cercetarea tuturor adevărurilor pe care le-a exprimat Dumnezeu Atotputernic, astfel, răstignindu-L din nou pe Dumnezeu și înfuriind firea lui Dumnezeu. După cum se vede, dacă omul persistă în concepțiile și închipuirile sale fără să caute și să cerceteze adevărurile pe care le exprimă Hristos, va fi incapabil să recunoască vocea lui Dumnezeu exprimată de Hristos, nu va reuși să accepte și să se supună lucrării lui Hristos și nu va primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Dacă omul nu înțelege adevărul despre întrupare, nu va putea să accepte și să se supună lucrării lui Dumnezeu, Îl va condamna pe Hristos, I se va opune lui Dumnezeu și va avea toate șansele să primească pedeapsa și blestemele lui Dumnezeu.

Așadar, în credința noastră, pentru a fi mântuit de Dumnezeu, este foarte important să căutăm adevărul și să înțelegem taina întrupării!

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 3: De ce S-a întrupat Dumnezeu în zilele de pe urmă, devenind Fiul Omului ca să facă lucrarea de judecată? Care este adevărata diferență dintre trupul spiritual al Domnului Isus care a înviat din morți și Fiul Omului întrupat? Aceasta este o problemă pe care nu o înțelegem – vă rugăm să aveți părtășie cu noi privind acest subiect.

Răspuns:

Majoritatea credincioșilor cred că, la întoarcere, Domnul li Se va arăta în trupul Său duhovnicesc, adică, în trupul duhovnicesc al Domnului Isus în care S-a arătat El omului timp de 40 de zile după învierea Sa. Noi, credincioșii, suntem lămuriți în acest sens. În aparență, trupul duhovnicesc al Domnului Isus de după înviere se arată în același chip cu întruparea Lui, dar trupul duhovnicesc nu este constrâns de lumea materială, de spațiu și de loc. Poate să apară și să dispară în voie, spre uimirea omului, șocându-l. Astfel de relatări sunt consemnate în Biblie. Înainte să fie răstignit Domnul Isus, El vorbise și lucrase în umanitatea normală a trupului. Fie că exprima adevărul, interacționa cu oamenii sau făcea minuni, oamenii simțeau că era normal din toate privințele. Oamenii au văzut acest trup care lucra cu adevărat, suferea cu adevărat și trăgea ponoasele. În cele din urmă, acest trup a fost țintuit pe cruce drept jertfă de păcat pentru om, completând astfel lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare. Acesta este un fapt binecunoscut. Gândiți-vă puțin: dacă trupul duhovnicesc al Domnului Isus făcea lucrarea, putea El să Se asocieze și să poarte discuții normale cu oamenii? Putea El cu adevărat să treacă prin chinuri și să tragă ponoasele? Putea El să fie țintuit pe cruce? Nu putea face nimic dintre toate acestea. Dacă trupul Lui duhovnicesc făcea lucrarea, puteam noi, oamenii, să interacționăm ușor cu El? Ne-am trăda noi firea noastră coruptă? Ne-am forma noi concepții despre El? Am cuteza să ne răzvrătim și să-L judecăm pe Dumnezeu după bunul plac? Ar fi imposibil! Oamenii sunt curprinși de umanitate normală,

cu toții sunt supuși constrângerilor lumii materiale, spațiului și locului. Procesul de gândire al omului este și el normal. Dacă ar fi ca oamenii să intre în contact cu lucrarea trupului duhovnicesc, s-ar speria și ar intra în panică. Gândurile lor ar deveni nebunești și maniace. În fața unei astfel de situații, Dumnezeu ar fi presat să ducă la bun sfârșit lucrarea Sa de mântuire a omenirii. Așadar, rezultatul obținut prin lucrarea în cadrul umanității normale îl depășește pe cel din trupul duhovnicesc. De-a lungul veacurilor, aleșii lui Dumnezeu nu au trecut niciodată prin lucrarea trupului duhovnicesc al lui Dumnezeu. Cu siguranță, ar fi nepotrivit pentru trupul duhovnicesc să exprime direct adevărul, să interacționeze cu oamenii și să păstorească bisericile.

Lucrarea de judecată pe care o săvârșește a doua venire a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă folosește exprimarea cuvântului pentru a-l purifica, mântui și desăvârși pe om, iar scopul său este și de a-i expune și îndepărta pe oameni, analizându-i pe fiecare după propria seminție, iar apoi recompensându-i pe cei drepți și pedepsindu-i pe cei păcătoși. Dacă ar fi ca Dumnezeu să Se arate omului în forma trupului Său duhovnicesc, toți oamenii, buni sau răi, s-ar prosterna în fața Lui, iar atunci cum i-ar mai separa El pe cei buni de cei răi? De asemenea, dacă ar fi ca Dumnezeu să Se arate în trupul său duhovnicesc, omul ar intra în panică și s-ar instaura haosul în toată lumea. În acest caz, cum S-ar mai ocupa Dumnezeu în mod normal de lucrarea Sa de judecată în zilele de pe urmă? De asemenea, cum ar mai putea Dumnezeu să-Și ducă la îndeplinire planul de a forma un grup de oameni care să corespundă voinței lui Dumnezeu, înaintea urgiilor? Așadar, în zilele de pe urmă, Dumnezeu tot trebuie să Se întrupeze în Fiul omului cu umanitate normală. Doar în acest fel poate să lucreze și să trăiască în lumea oamenilor și doar în acest fel poate să exprime adevărul și poate să judece și să purifice omul într-un mod practic, astfel încât acesta să

fie scos de sub influența Satanei, să fie mântuit de Dumnezeu și să devină omul lui Dumnezeu. Domnul Isus întrupat a lucrat în umanitate normală pentru a înfăptui răscumpărarea omenirii. Trupul duhovnicesc înviat al Domnului Isus s-a arătat omului doar pentru a dovedi că Domnul Isus era întruparea lui Dumnezeu. Acest lucru s-a săvârșit pentru a întări credința omului. Așadar, trupul duhovnicesc al lui Dumnezeu avea rolul doar de a i se arăta omului, nu de a lucra. Întruparea lui Dumnezeu trebuie să aibă umanitate normală pentru a putea lucra printre oameni și pentru a înfăptui răscumpărarea și mântuirea omenirii. Așadar, dacă Dumnezeu vrea să mântuiască în totalitate omenirea în lucrarea Sa de judecată în zilele de pe urmă, El trebuie să fie întrupat și să-Și facă lucrarea în umanitate normală pentru a obține cel mai bun rezultat. Cu siguranță nu Se va arăta omului în trupul duhovnicesc al Domnului Isus ca să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Noi, credincioșii, trebuie să înțelegem cu toții acest lucru.

[…]

[…] În ciuda faptului că trupul duhovnicesc al Domnului Isus poate să li se arate oamenilor și să vină față în față cu ei, acesta pare încă imposibil de aprofundat, misterios și inabordabil oamenilor. Stârnește teamă și neliniște în inimile lor și îi face să stea la o distanță respectabilă. Deoarece trupul duhovnicesc al Domnului Isus nu poate interacționa normal cu omul și nu poate lucra și vorbi normal printre oameni, El este, așadar, incapabil să mântuiască omenirea. Totuși, Dumnezeu întrupat este diferit. El poate interacționa cu omul într-un mod practic și real. El poate să-l ude și să-l aprovizioneze pe om, așa cum Domnul Isus, în timp ce trăia printre oameni, a putut să exprime adevărul pentru a-l sprijini pe om oricând și oriunde. Ucenicii Lui stăteau adesea cu El, Îi ascultau învățăturile și purtau discuții deschise cu El. Erau udați și păstoriți direct de El. Indiferent ce probleme și greutăți aveau, Domnul Isus îi ajuta să le rezolve. Erau înzestrați cu o

cantitate uriașă de provizii pentru viață. Îl considerau pe Dumnezeu prietenos și încântător. Din acest motiv, au putut să-L iubească și să-L asculte cu adevărat pe Dumnezeu. Abia după ce întruparea lui Dumnezeu vine pe tărâmul omului, avem și noi ocazia de a interacționa cu Dumnezeu, de a-L simți și de a-L cunoaște. Abia atunci putem să vedem cu ochii noștri caracterul minunat, înțelepciunea lui Dumnezeu și mântuirea concretă a omenirii. Acesta este un aspect al importanței și al valorii practice a lucrării lui Dumnezeu întrupat. Pur și simplu, trupul duhovnicesc nu poate obține acest rezultat.

Această părtășie ne-a lămurit un lucru. Doar dacă Se întrupează în Fiul omului și lucrează cu umanitate normală, poate Dumnezeu să judece, să cucerească și să purifice omul în mod practic. Trupul duhovnicesc al Domnului Isus n-ar putea obține nici pe departe același rezultat în lucrarea Sa. La început, când Dumnezeu Se întrupează în Fiul omului pentru a face lucrarea de judecată și de purificare printre oameni, noi, oamenii, Îl vom trata pe Dumnezeu ca pe un om obișnuit, deoarece noi încă mai trebuie să-L distingem pe Dumnezeu în întruparea Sa drept cine este El cu adevărat. Ba chiar ne vom forma noțiuni cu privire la cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu, Îl vom trata pe Hristos fără respect și vom refuza să-L ascultăm. Vom vorbi cu necredință ca să-L păcălim, Îl vom judeca și chiar ne vom împotrivi Lui și Îl vom osândi. Aroganța, răzvrătirea și împotrivirea noastră, a oamenilor, vor fi pe deplin evidente în fața lui Hristos. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Firea coruptă a omului și răzvrătirea și împotrivirea lui sunt expuse când Îl vede pe Hristos, iar răzvrătirea și împotrivirea expuse în acest moment sunt în mod absolut și complet expuse mai mult decât în oricare altul. Tocmai pentru că Hristos este Fiul Omului – un Fiu al Omului care posedă umanitate normală – omul nici nu Îl cinstește, nici nu Îl respectă. Tocmai pentru că Dumnezeu trăiește în**

trup răzvrătirea omului este adusă la lumină atât de amănunțit și cu detalii atât de vii. Așa că Eu spun că venirea lui Hristos a dezgropat toată răzvrătirea omenirii și a scos puternic în evidență natura omenirii. Acest lucru se numește «ademenirea unui tigru de pe munte» și «ademenirea unui lup afară din peștera lui»” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu”). Dumnezeu judecă, expune, taie și tratează omenirea în conformitate cu realitatea efectivă a răzvrătirii și împotrivirii ei. Lucrarea lui Dumnezeu este într-adevăr practică și îi dezvăluie cu adevărat pe oameni așa cum sunt ei. Când sunt puși în fața unor dovezi atât de reale, cei care sunt capabili să accepte adevărul vor fi convinși în totalitate și își vor recunoaște propria răzvrătire și împotrivire. De asemenea, ei vor deveni conștienți de firea sfântă, dreaptă și de neofensat a lui Dumnezeu și vor putea să accepte docili judecata și mustrarea lui Dumnezeu, astfel încât să poată fi cuceriți și mântuiți de lucrarea practică a lui Dumnezeu. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Dumnezeul întrupat este dușmanul tuturor celor care nu Îl cunosc. Prin judecarea noțiunilor omului și a opoziției față de El, El face cunoscută toată neascultarea omenirii. Efectele lucrării Sale în trup sunt mai evidente decât cele ale lucrării Duhului. Și astfel, judecata întregii omeniri nu este desfășurată direct de către Duh, ci este lucrarea Dumnezeului întrupat. Dumnezeu în trup poate fi văzut și atins de om, iar Dumnezeu în trup poate cuceri complet omul. În relația sa cu Dumnezeu în trup, omul progresează de la opoziție la ascultare, de la persecuție la acceptare, de la noțiune la cunoaștere și de la respingere la iubire – acestea sunt efectele lucrării Dumnezeului întrupat. Omul este doar mântuit prin acceptarea judecății Sale, omul doar treptat ajunge să Îl cunoască pe El prin cuvintele gurii Sale, este cucerit de El în timpul opoziției față de El și**

primește alimentarea cu viață de la El în timpul acceptării mustrării Sale. Toată lucrarea aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în trup, și nu lucrarea lui Dumnezeu în identitatea Sa ca Duh” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat”). Așadar, omul va fi purificat și mântuit în totalitate doar dacă întruparea lui Dumnezeu va face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 4: Dumnezeu l-a folosit pe Moise ca să facă lucrarea Epocii Legii, așadar, de ce nu-i folosește Dumnezeu pe oameni ca să-I facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă? Chiar trebuie să Se întrupeze ca să o facă personal?

Răspuns:

De ce trebuie ca Dumnezeu să devină trup ca să-Și facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă? E o întrebare care îi preocupă tare pe mulți dintre cei însetați după adevăr și care caută arătarea lui Dumnezeu. De asemenea, are legătură cu posibilitatea noastră de a fi răpiți în Împărăția cerurilor. Deci, e foarte important să înțelegem acest aspect al adevărului. De ce trebuie ca Dumnezeu să Se întrupeze ca să-Și facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, în loc să-l folosească pe om pentru asta? Acest lucru e determinat de natura lucrării de judecată. Deoarece lucrarea de judecată e exprimarea adevărului lui Dumnezeu și exprimarea firii Lui drepte de a cuceri, purifica și mântui omenirea.

[…]

Lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă constă în exprimarea multor aspecte ale adevărului, exprimarea firii lui Dumnezeu, a tot ceea ce Dumnezeu are și ce este, dezvăluind toate tainele, judecând natura satanică a omului, potrivnică lui Dumnezeu și care-L trădează pe Dumnezeu, expunând și disecând discursul și comportamentul omului și dezvăluind întregii omeniri substanța sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu și firea Lui de neofensat. Când aleșii lui Dumnezeu trec prin judecată după cuvintele lui Dumnezeu, este ca și cum ar fi față în față cu Dumnezeu, fiind expuși și judecați de către El. Când Dumnezeu îl judecă pe om, îi dă voie să vadă manifestarea firii Lui drepte, ca și cum ar vedea substanța sfântă a lui Dumnezeu, ca și cum ar vedea marea lumină ce se pogoară din ceruri, iar a

vedea cuvântul lui Dumnezeu e ca o sabie ascuțită, cu tăiș dublu, care îți lovește inima și sufletul, provocându-ți chinuri de neimaginat. Doar în acest fel va ajunge omul să-și recunoască propria substanță coruptă și adevărul despre coruperea sa, să simtă umilirea deplină, să-și ascundă chipul de rușine și să se prosterneze cu căință adevărată în fața lui Dumnezeu, iar apoi va putea să accepte adevărul și să trăiască potrivit cuvântului lui Dumnezeu, să scape cu totul de influența Satanei și să fie mântuit și desăvârșit de Dumnezeu. O astfel de lucrare de judecată, purificare și mântuire a omului poate să fie făcută doar de Dumnezeu întrupat personal.

După ce am trecut prin judecata după cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, cu toții am simțit cum sfințenia și firea dreaptă a lui Dumnezeu nu pot fi jignite de către oameni. Fiecărei litere din cuvântul lui Dumnezeu i se atribuie măreție și mânie, fiecare cuvânt ajunge în adâncul inimii noastre, expunând în totalitate satanica noastră natură care I se opune și Îl trădează pe Dumnezeu, dar și elementele firii noastre corupte, atât de adânc îngropate în inimile noastre, încât nici noi nu putem să le vedem, permițându-ne să recunoaștem cât de pline de aroganță, fățărnicie, egoism și trădare sunt natura și substanța noastră, cum trăim în funcție de aceste lucruri, asemeni unor diavoli ce cutreieră lumea, fără a avea nici cea mai mică urmă de umanitate. Dumnezeu consideră că acest lucru e dezgustător și detestabil. Ne simțim umiliți și copleșiți de regrete. Vedem propria noastră nimicnicie și răutate și știm că nu merităm să trăim în fața lui Dumnezeu, așa că ne prosternăm la pământ, dornici să primim mântuirea lui Dumnezeu. Experimentând judecata după cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, noi mărturisim cu adevărat arătarea lui Dumnezeu. Vedem că sfințenia lui Dumnezeu nu poate fi întinată, iar dreptatea Lui este de neofensat. Recunoaștem cele mai onorabile intenții și dragostea adevărată cu care Dumnezeu se străduiește să-l mântuiască pe om și vedem adevărul

și substanța coruperii noastre în mâinile Satanei. Astfel, în inimile noastre, începem să simțim respect pentru Dumnezeu și acceptăm cu bucurie adevărul și ne supunem planurilor lui Dumnezeu pentru noi. În acest fel, firea noastră coruptă este purificată treptat. Schimbările pe care le-am realizat astăzi sunt rezultatul întrupării lui Dumnezeu pentru săvârșirea lucrării de judecată. Vedeți, așadar, doar când întruparea lui Dumnezeu exprimă adevărul, când exprimă firea dreaptă a lui Dumnezeu și tot ceea ce El are și ce este pentru a săvârși lucrarea de judecată, doar atunci vede omul arătarea adevăratei lumini, arătarea lui Dumnezeu, și începe să aibă cunoștințe adevărate despre Dumnezeu. Doar în acest fel poate omul să fie purificat și mântuit. În afară de Hristos, niciun om nu poate să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă.

[…]

Lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă trebuie efectuată prin exprimarea adevărului, a firii lui Dumnezeu și a atotputerniciei și înțelepciunii lui Dumnezeu pentru a-l cuceri, purifica și desăvârși pe om. Dumnezeu Se arată El Însuși pentru a face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Această lucrare marchează începutul unei noi epoci și sfârșitul alteia. Această lucrare trebuie efectuată de întruparea lui Dumnezeu, niciun om nu poate s-o facă în locul Lui. De ce cred mulți că Dumnezeu trebuie să folosească oameni ca să-Și facă lucrarea, nu să Se întrupeze și s-o facă El Însuși? E incredibil! Oare omenirea chiar întâmpină venirea lui Dumnezeu? De ce sunt mereu atât de mulți oameni care doresc ca Dumnezeu să folosească oameni pentru a-Și face lucrarea? Motivul este că oamenii lucrează în conformitate cu concepțiile lor, ei fac lucruri după modul în care cred că acestea trebuie să fie făcute, așa că oamenii venerează cu ușurință alți oameni, îi urcă pe un piedestal și îi urmează, dar modul de lucru al lui Dumnezeu nu e conform concepțiilor omului. El nu face

lucrurile așa cum crede omul că trebuie făcute. Așadar, omul nu poate să fie compatibil cu Dumnezeu. Substanța lui Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Firea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și de neofensat. Cu toate acestea, omul a fost corupt de către Satana și are o fire satanică, deci nu poate să fie compatibil cu Dumnezeu. Așadar, omului îi este greu să accepte lucrarea întrupării lui Dumnezeu și nu e dornic să studieze și să cerceteze, în loc să venereze un alt om și să-și pună încrederea orbește în lucrarea acestuia, s-o accepte și s-o urmeze ca și cum ar fi lucrarea lui Dumnezeu. Care e problema aici? Ați putea spune că omenirea nu are nici cea mai vagă idee ce înseamnă să crezi în Dumnezeu și să experimentezi lucrarea Lui, deci, lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă trebuie să se reducă la exprimarea adevărului prin întrupare pentru a pune capăt problemelor omenirii corupte. În ce privește întrebarea voastră despre motivul pentru care Dumnezeu nu folosește omul pentru a-Și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, mai necesită ea un răspuns? Substanța omului este omul. El nu are substanță divină, așa că, omul nu poate să exprime adevărul, să exprime firea lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu are și ce este și nu poate să facă lucrarea de mântuire a omenirii. Ba mai mult, oamenii au fost corupți de Satana și au o natură păcătoasă, așadar, ce îi califică pe ei să judece alți oameni? Deoarece omul imoral și corupt este incapabil să se purifice și să se mântuiască pe sine, cum poate el să-i purifice și să-i mântuiască pe alții? Astfel de oameni ar fi întâmpinați cu ocară când alții ar fi reticenți să accepte judecata lor. Doar Dumnezeu este drept și sfânt și numai Dumnezeu este adevărul, calea și viața. Așadar, lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă trebuie efectuată prin întruparea Lui. Niciun om nu poate să facă o astfel de lucrare, asta e cert.

De ce a folosit Dumnezeu omul să-Și facă lucrarea în Epoca Legii? Motivul este că lucrarea din Epoca Legii și cea de judecată în zilele de pe

urmă sunt diferite. În Epoca Legii, oamenii erau rasa umană nou-născută și fuseseră corupți foarte puțin de Satana. Lucrarea lui Iahve Dumnezeu consta mai ales în răspândirea legilor și a poruncilor pentru a le oferi îndrumare primilor oameni despre cum să-și ducă viața pe pământ. Această etapă a lucrării nu avea drept scop schimbarea firii omului, nu necesita exprimarea a mai mult adevăr. Dumnezeu a trebuit doar să folosească omul pentru a transmite legile pe care le făcuse pentru israeliți, astfel încât aceștia să știe cum să se supună legilor, să-L venereze pe Iahve și să ducă o viață normală pe pământ. Astfel, după aceea, această etapă a lucrării s-a încheiat. Așadar, Dumnezeu l-a putut folosi pe Moise să încheie lucrarea din Epoca Legii. Nu a fost nevoie să se întrupeze pentru a efectua lucrarea personal. Spre deosebire de asta, lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă are scopul de a mântui omenirea care a fost profund coruptă de Satana. Transmiterea câtorva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu și răspândirea unor legi nu sunt de ajuns în acest caz. Trebuie să fie exprimată o mare cantitate de adevăr. Firea inerentă a lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu are și ce este trebuie exprimate în totalitate, adevărul, calea și viața trebuie să fie deschise în fața tuturor oamenilor, ca și cum Dumnezeu ar apărea față în față cu omenirea, permițându-i omului să înțeleagă adevărul și să-L cunoască pe Dumnezeu, iar, în acest fel, El să purifice, să mântuiască și să desăvârșească omenirea. Dumnezeu trebuie să facă asta personal, prin întrupare. Nimeni nu poate s-o facă în locul Lui. Dumnezeu poate să folosească profeți pentru a transmite câteva pasaje din cuvântul Lui, dar Dumnezeu nu îi lasă pe profeți să exprime firea inerentă a lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu are și ce este sau să exprime adevărul în totalitatea sa, deoarece omul nu e vrednic să facă asta. Dacă Dumnezeu ar folosi omul ca să exprime firea Lui și adevărul în totalitate, s-ar putea ca ei să-L umilească pe Dumnezeu, deoarece omul are o fire coruptă, e predispus

să-și trădeze propriile concepții și fantezii, și există impurități în lucrarea sa care ar putea foarte ușor să-L umilească pe Dumnezeu și să influențeze eficacitatea generală a lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, omul e predispus să confunde tot ceea ce are el și ce este cu tot ceea ce are Dumnezeu și ce este, luând impuritățile lucrării sale drept adevăr. Acest lucru duce la o neînțelegere și umilire a lui Dumnezeu. De asemenea, dacă Dumnezeu ar folosi omul ca să exprime firea Lui și adevărul în totalitate, din cauza impurităților omului, lumea ar fi reticentă să accepte, ba chiar s-ar împotrivi. Satana ar găsi atunci o fisură și ar aduce acuzații, ațâțând flacăra nemulțumirii omului față de Dumnezeu, instigând la revolte și incitându-i pe oameni să-și facă propria lor împărăție independentă. Acesta e rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu efectuată de om. Mai ales în cazul mântuirii de către Dumnezeu a omului profund corupt în zilele de pe urmă, oamenii nu acceptă și nu se supun cu ușurință lucrării întrupării lui Dumnezeu. Deci, dacă Dumnezeu ar folosi oameni pentru a face această lucrare, cu atât mai puțin ar accepta și s-ar supune aceștia. Nu sunt acestea lucruri certe? Uitați-vă la pastorii și bătrânii din lumea religioasă, diferă cu ceva felul în care se împotrivesc și condamnă ei lucrarea întrupării lui Dumnezeu de felul în care s-au împotrivit fariseii și preoții iudei Domnului Isus? Mântuirea omenirii corupte de către Dumnezeu nu e o sarcină ușoară. Trebuie să înțelegem cum gândește Dumnezeu!

[…]

Lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă prin întrupare este cu adevărat semnificativă. Dumnezeu S-a întrupat pe pământ în zilele de pe urmă, trăind printre oameni și vestind cuvântul Său omenirii, exprimând maselor propria fire a lui Dumnezeu și tot ceea ce Dumnezeu are și ce este. Pe cine iubește Dumnezeu și pe cine detestă, către cine e îndreptată furia lui Dumnezeu, pe cine pedepsește El, starea Lui emoțională,

pretențiile Lui de la oameni, intențiile Lui față de oameni, perspectiva omului asupra vieții, valorilor etc… El îi informează pe oameni cu privire la toate acestea, și îi dă omului ocazia să aibă țeluri clare în viață, ca acesta să nu se avânte fără scop într-o căutare religioasă nedeslușită. Întocmai cum spune cuvântul lui Dumnezeu: „**Dumnezeul întrupat pune capăt epocii când doar spatele lui Iahve i-a apărut omenirii și, de asemenea, El încheie epoca credinței omenirii în Dumnezeul nedeslușit.**” Toți cei care au experimentat cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă au o percepție comună: deși am trecut prin judecata și mustrarea lui Dumnezeu, am îndurat fel de fel de încercări și rafinări și am fost profund chinuiți de urmărirea și persecuția brutală și sălbatică a PCC-ului, am văzut firea dreaptă a lui Dumnezeu pogorându-se asupra noastră, am văzut măreția și furia lui Dumnezeu și atotputernicia și înțelepciunea Lui, am văzut manifestarea a tot ceea ce Dumnezeu are și ce este ca și cum L-am fi văzut pe Dumnezeu Însuși. Deși nu am văzut trupul duhovnicesc al lui Dumnezeu, firea inerentă a lui Dumnezeu, atotputernicia și înțelepciunea Lui și tot ceea ce El are și ce este ne-au fost dezvăluite pe deplin, ca și cum Dumnezeu venise în fața noastră, dându-ne ocazia să-L cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu, iar inima noastră să se teamă de Dumnezeu, ca să ne putem supune planurilor lui Dumnezeu pentru noi până la moarte. Cu toții simțim că, în cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu, Îl vedem și Îl cunoaștem pe Dumnezeu într-un mod practic și real, ne-am lepădat complet de toate concepțiile și fanteziile și am devenit cu adevărat cunoscători de Dumnezeu. Înainte, credeam că firea lui Dumnezeu este iubitoare și milostivă, fiind convinși că Dumnezeu Se va îndura și va ierta la nesfârșit păcatele omului. Dar, după ce am trecut prin judecata după cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, am ajuns să înțelegem cu adevărat că firea lui Dumnezeu nu este doar milostivă și iubitoare, ci și dreaptă, măreață și plină

de mânie. Oricine Îi jignește firea va fi pedepsit. Astfel, Îl putem venera pe Dumnezeu, putem accepta adevărul și putem trăi după cuvântul Lui. Prin experimentarea lucrării de judecată a lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă, cu toții am ajuns să înțelegem cu adevărat și practic că firea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și de neofensat, am resimțit mila și dragostea lui Dumnezeu, am ajuns să apreciem cu adevărat atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, am recunoscut cum S-a pogorât Dumnezeu în taină, am ajuns să cunoaștem cele mai serioase intenții ale Lui, multe calități atrăgătoare, starea Lui emoțională, onestitatea Lui, frumusețea și bunătatea Lui, autoritatea, suveranitatea Lui și cercetarea Lui atentă a tuturor lucrurilor etc. Tot ceea ce Dumnezeu are și ce este s-a arătat în fața noastră de parcă L-am fi văzut pe Dumnezeu Însuși, dându-ne ocazia să-L cunoaștem pe Dumnezeu față în față. Nu mai credem și nu Îl mai urmăm pe Dumnezeu pe baza concepțiilor și a fanteziilor noastre, ci simțim respect și adorație pentru Dumnezeu și I ne supunem și ne bazăm cu adevărat pe El. Am recunoscut cu adevărat că, dacă Dumnezeu nu S-ar întrupa personal pentru a exprima adevărul și a-l judeca pe om, nu L-am cunoaște niciodată pe Dumnezeu și am fi incapabili să ne eliberăm de păcat și să atingem purificarea. Deci, oricum am privi acest lucru, lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă trebuie să fie efectuată de Însuși Dumnezeu întrupat. Nimeni nu-I poate lua locul. Având în vedere concepțiile și fanteziile omului, dacă Dumnezeu ar folosi omul pentru a face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, El nu ar putea să obțină efectul dorit.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 5: De ce se spune că omenirea coruptă trebuie să fie mântuită de Dumnezeu întrupat? Aceasta este o chestiune pe care majoritatea oamenilor nu o înțeleg – vă rugăm să aveți părtășie cu noi privind acest subiect.

Răspuns:

Motivul pentru care omenirea coruptă trebuie să fie mântuită de întruparea lui Dumnezeu este că trupul omului a fost amăgit și corupt în totalitate de către Satana. Toți oamenii trăiesc sub domeniul Satanei, nu mai pot distinge între bine și rău, între frumos și urât. Nu mai pot face diferența dintre pozitiv și negativ. Ei trăiesc după filozofia, legea și natura Satanei, sunt aroganți, fățarnici, nesăbuiți și nelegiuiți. Toți sunt întruchipări ale Satanei și au ajuns degenerați, uneltind cu Satana să I se opună lui Dumnezeu, dar nu-și dau seama de asta. Dumnezeu este Creatorul, numai Dumnezeu cunoaște pe deplin adevărata natură a oamenilor, până la ce nivel au fost ei corupți. Și numai Dumnezeu poate expune și analiza natura satanică și firea coruptă a omului, poate să-i spună omului cum să trăiască și cum să se poarte și poate să cucerească, să purifice și să mântuiască pe deplin omenirea. În afară de Dumnezeu, niciun om creat nu poate să înțeleagă esența coruperii omului și, cu certitudine, nu poate să-i ofere omului adevărul despre cum să se poarte. Deci, dacă Dumnezeu dorește să smulgă omenirea profund coruptă din ghearele Satanei și s-o mântuiască, atunci doar dacă întruparea lui Dumnezeu exprimă personal adevărul și firea lui Dumnezeu și îi spune omului toate adevărurile pe care acesta trebuie să le posede, permițându-i omului să înțeleagă adevărul, să-L cunoască pe Dumnezeu și să ghicească planurile malefice și diferitele aberații ale Satanei, abia atunci poate omul să se lepede și să-l respingă pe Satana și să se întoarcă la Dumnezeu. De asemenea, lucrarea întrupării lui Dumnezeu expune tot felul de oameni, deoarece oamenii sunt aroganți și

refuză să se supună. Când Dumnezeu Se întrupează pentru a exprima adevărul, oamenii răspund invariabil cu concepțiile lor, cu împotrivire sau chiar cu război. Astfel, adevărul despre împotrivirea omenirii corupte și despre trădarea lui Dumnezeu este dezvăluit în întregime, iar Dumnezeu Își săvârșește judecata asupra oamenilor pe baza coruperii și a adevăratei lor naturi pe care le relevă aceștia. Doar în acest fel cucerirea, purificarea și desăvârșirea omenirii de către Dumnezeu pot fi realizate fără probleme. Prin judecata după cuvintele lui Dumnezeu, omul este cucerit și purificat treptat. Când omul este cucerit pe deplin, el începe să se supună lui Dumnezeu întrupat, începe să accepte și să se supună judecății și mustrării lui Dumnezeu și să experimenteze lucrarea Lui, decide să caute adevărul și să nu mai trăiască niciodată după filozofia și regulile Satanei. Când omul trăiește în totalitate conform cuvântului lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îl învinge pe Satana pe deplin, iar omul corupt e un trofeu al victoriei Lui asupra Satanei. În principal, Dumnezeu smulge omenirea coruptă din ghearele Satanei. Numai lucrarea lui Dumnezeu întrupat poate avea un astfel de efect. De aceea este absolut necesar ca Dumnezeu să Se întrupeze pentru a mântui omenirea și numai Dumnezeu întrupat poate cuceri și mântui pe deplin omenirea. Oamenii pe care îi folosește Dumnezeu nu pot să facă lucrarea de răscumpărare și de mântuire a omenirii.

Omul corupt are cu adevărat nevoie ca Dumnezeu să devină trup pentru a-l judeca și purifica personal dacă vrea să fie mântuit. În timpul interacțiunii lui Dumnezeu întrupat cu omul, El îi permite omului să-L înțeleagă și să-L cunoască față în față pe Dumnezeu. Deoarece adevărații căutători ai adevărului acceptă judecarea și purificarea lui Hristos în zilele de pe urmă, ei sunt, evident, capabili să se supună lui Dumnezeu și să simtă dragoste în inimile lor pentru Dumnezeu și să fie pe deplin salvați de sub domeniul Satanei. Nu e aceasta cea mai bună metodă prin care Dumnezeu

să mântuiască și să desăvârșească omenirea? Deoarece Dumnezeu este întrupat, am avut ocazia să fim față în față cu Dumnezeu și să experimentăm adevărata Lui lucrare, și am avut ocazia să primim cuvântul pur al lui Dumnezeu și să fim păstoriți și udați direct de către El, ca să începem să ne bazăm pe Dumnezeu, să ne supunem lui Dumnezeu și să-L iubim cu adevărat. Dacă Dumnezeu nu s-ar întrupa pentru a face lucrarea de mântuire a omenirii, acest efect practic nu ar putea fi obținut. […]

Când Dumnezeu devine trup pentru a mântui omenirea coruptă, El poate folosi limba oamenilor ca să spună clar omenirii despre cerințele lui Dumnezeu, despre voia Lui, despre firea Lui și despre tot ceea ce El are și ce este. În acest fel, fără a fi nevoit să caute peste tot, oamenii pot să înțeleagă foarte clar voia lui Dumnezeu, să cunoască cerințele lui Dumnezeu și modul în care ei trebuie să procedeze. Ca atare, ei pot să aibă și o înțelegere și o cunoaștere practică a lui Dumnezeu. La fel ca în Epoca Harului, Petru L-a întrebat pe Domnul Isus: „Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu când va păcătui față de mine? Până la șapte ori?” (Matei 18:21). Isus i-a spus lui Petru deschis: „**Eu nu-ți zic să-l ierți până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte**” (Matei 18:22). De aici putem înțelege că Domnul Isus întrupat l-a întreținut și l-a sprijinit pe om oricând și oriunde a mers, oferind omului cele mai practice și cele mai clare provizii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic S-a întrupat printre oameni, exprimând adevărul cu privire la situația efectivă a omului, exprimând firea lui Dumnezeu și tot ceea ce Dumnezeu are și ce este pentru a sprijini și a aproviziona omenirea, indicând toate inexactitățile și aberațiile credinței omului în Dumnezeu, informând omul despre voia lui Dumnezeu și despre cerințele Sale, oferindu-le oamenilor sprijin și cele mai practice și mai exacte provizii și susținere pentru viață. De pildă, când ne răzvrătim și ne împotrivim lui Dumnezeu fără să știm, cuvântul lui Dumnezeu ne dezvăluie

și ne judecă direct, permițându-ne să vedem în cuvântul lui Dumnezeu cum însăși natura noastră satanică e împotriva Lui. Când Îl urmăm pe Dumnezeu în interes personal și suntem fățarnici făcând asta, Dumnezeu ne dezvăluie lipsurile și ne spune ce convingeri trebuie să avem în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu. Când Îl înțelegem greșit pe Dumnezeu în experiența judecății Lui, cuvântul Lui ne amintește de intențiile onorabile cu care Dumnezeu mântuiește și judecă omenirea, risipind neînțelegerea noastră cu privire la Dumnezeu și la altele. Toți aleșii lui Dumnezeu au experimentat profund cum Dumnezeu întrupat ne ajută și ne aprovizionează constant ca să nu căutăm orbește peste tot. Nu trebuie decât să citim mai mult din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic pentru a obține cea mai practică hrană și udare a lui Dumnezeu. Prin cuvântul pe care îl exprimă Dumnezeu, noi obținem o adevărată înțelegere a voinței lui Dumnezeu, a firii Lui și a tot ceea ce Dumnezeu are și ce este, iar prin această înțelegere, ajungem să cunoaștem cum să cercetăm în așa fel încât să ducem o viață adevărată și învățăm să ghicim planurile mișelești ale Satanei, să vedem limpede cum am fost noi corupți în profunzime de Satana, și astfel să ne lepădăm de păcat și de influența nefastă a Satanei. În consecință, firea vieții noastre se schimbă și pășim pe calea cea dreaptă, conștientizând realitatea adevărului. Întruparea lui Dumnezeu a făcut toate acestea posibile.

Dumnezeu S-a întrupat ca să-Și facă lucrarea și să-Și exprime cuvântul, ajutându-l pe om să obțină cele mai practice provizii pentru viață și susținere. În ciuda faptului că omul are multe concepții în ce privește lucrarea de judecată a lui Dumnezeu întrupat, Dumnezeu i-a adus omului un nou mod de viață și mântuirea eternă iar omul poate să se sprijine pe El! […] În ciuda faptului că Dumnezeu a luat forma un Fiu al omului obișnuit în întruparea Lui în zilele de pe urmă pentru a mântui și desăvârși omenirea, în ciuda faptului că nu ne dă semne, nu face minuni și nu posedă calități

supraomenești sau o statură impunătoare, în ciuda faptului că e ținta concepțiilor omului, a renegării, împotrivirii și respingerii acestuia, adevărul pe care îl exprimă Hristos și lucrarea de judecată pe care o săvârșește i-a oferit omului o abundență din cuvântul lui Dumnezeu și i-a dat ocazia să ajungă la adevăr și să vadă arătarea lui Dumnezeu. Deși nu am văzut ființa adevărată a lui Dumnezeu, I-am văzut firea inerentă și substanța Lui sfântă, ceea ce e ca și cum L-am fi văzut pe El în persoană. L-am văzut pe Dumnezeu trăind printre noi, de fapt. Credem cu adevărat că am fost răpiți în fața tronului, că trecem prin lucrarea lui Dumnezeu față în față cu El și ne bucurăm de abundența de apă vie care curge din tronul Lui. După ce am trecut prin lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, am ajuns treptat să recunoaștem intențiile onorabile cu care Dumnezeu mântuiește omenirea și am văzut că prețul pe care îl plătește Dumnezeu și chinurile pe care le îndură pentru a mântui omenirea sunt foarte mari. Tot ce face Dumnezeu pentru noi este expresia iubirii Lui și are drept menire mântuirea noastră. Ne disprețuim pe noi înșine pentru răzvrătirea și nesăbuirea noastră anterioară și începem să-L iubim și să ne supunem lui Dumnezeu cu adevărat. După ce am trecut prin lucrarea lui Dumnezeu până acum, ne-am dat seama că schimbările pe care le vedem la noi sunt în întregime rezultatul mântuirii lui Dumnezeu întrupat! Hristos în zilele de pe urmă este cea mai mare mântuire a omenirii corupte. El e singura cale către cunoașterea lui Dumnezeu și primirea laudelor Lui!

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 6: În Epoca Harului, Dumnezeu S-a întrupat pentru a servi ca jertfă de păcat pentru omenire, răscumpărându-i pe oameni din păcat. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat din nou pentru a exprima adevărul și pentru a-Și îndeplini lucrarea de judecată pentru a purifica și mântui complet omul. Așadar, de ce are nevoie Dumnezeu să se întrupeze de două ori pentru a face lucrarea mântuirii omenirii? Și care este adevărata semnificație a faptului că Dumnezeu S-a întrupat de două ori?

Răspuns:

De ce trebuie să Se întrupeze Dumnezeu de două ori pentru a face lucrarea de mântuire a omenirii? Mai întâi, trebuie să înțelegem că, referitor la mântuirea omenirii, cele două întrupări ale lui Dumnezeu au o semnificație complicată și profundă. Deoarece lucrarea de mântuire, fie că vorbim despre răscumpărare sau de judecată și purificare în zilele de pe urmă, nu poate fi înfăptuită de către om. Trebuie ca Dumnezeu să Se întrupeze și să înfăptuiască lucrarea El Însuși. În Epoca Harului, Dumnezeu S-a întrupat în Domnul Isus, adică, Duhul lui Dumnezeu S-a îmbrăcat într-un trup sfânt și fără de păcat și a fost țintuit pe cruce pentru a sluji drept jertfă de păcat, răscumpărându-l pe om din păcat. Cu toții înțelegem asta. Dar în ce privește întoarcerea Domnului Isus în zilele de pe urmă, de ce S-a întrupat în Fiul omului pentru a Se arăta și a lucra? Mulți nu reușesc să îneleagă acest lucru. Dacă Dumnezeu Atotputernic nu ar fi explicat acest aspect al adevărului și nu ar fi dezvăluit această taină, nimeni nu ar fi înțeles acest adevăr.

[…]

În Epoca Harului, Dumnezeu S-a întrupat prima dată doar pentru a face lucrarea de răscumpărare, folosind răstignirea drept jertfă de păcat pentru a-l răscumpăra pe om din păcat, pentru a-l elibera pe om de

blestemele și de osândirea legii. Trebuia doar să ne mărturisim păcatele și să ne căim, iar păcatele noastre ni se iertau. Apoi, puteam să ne bucurăm din belșug de har și de adevăr. Aceasta este lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o Domnul Isus și este adevărata semnificație a mântuirii prin credință în Domnul. Deși Domnul Isus ne-a iertat păcatele, mai trebuie să ne smulgem din lanțurile păcatului, căci încă suntem sub stăpânirea naturii noastre păcătoase și a firii noastre satanice. Deși ne-am recunoscut păcatele în fața Domnului și am obținut iertarea Lui, nu suntem conștienți de natura noastră păcătoasă, și suntem și mai puțin conștienți de firea noastră coruptă, o premisă și mai gravă decât păcatul. Doar suntem capabili să recunoaștem acel păcat în sinea noastră, care constă în nelegiuire și care duce la mustrări de conștiință. Dar nu reușim să recunoaștem păcatele profunde, păcatul de împotrivire față de Dumnezeu. De pildă, nu cunoaștem originea împotrivirii noastre față de Dumnezeu, cum se manifestă firea noastră satanică sau cum a apărut natura noastră satanică, ce otravă a Satanei există în natura noastră, de unde izvorăsc filozofia satanică a omului și logica și legile satanice. Așadar, de ce nu cunoaște omul aceste lucruri satanice? Având în vedere că omul a fost iertat de păcate de către Domnul Isus, de ce nu se poate smulge el din lanțurile păcatului și de ce chiar continuă să comită aceleași păcate? Este omul, cu adevărat, pur după ce a fost iertat de păcate? Aceasta este, într-adevăr, o chestiune practică pe care nimeni din Epoca Harului nu pare să o înțeleagă. Deși în credința noastră în Domnul, suntem iertați de păcate, fără să ne dăm seama încă mai comitem păcate, ne împotrivim și Îl trădăm pe Dumnezeu. Noi, credincioșii, știm asta din proprie experiență. De pildă, chiar după ce ne punem credința în Domnul, continuăm să mințim, să fim vanitoși, să disprețuim adevărul și să susținem răul. Încă suntem aroganți, perfizi, egoiști și lacomi; suntem captivi, fără ajutor, în firea coruptă a Satanei. Mulți oameni lucrează neostenit pentru Domnul, dar ei fac asta în

speranța că vor fi răsplătiți și că vor intra în Împărăția cerurilor. Când se bucură de harul Domnului, sunt fericiți și sunt neclintiți în credința lor în Domnul; dar, de îndată ce se confruntă cu o năpastă sau are loc o tragedie în familie, ei Îl înțeleg greșit, Îl acuză, ba chiar Îl neagă și Îl trădează pe Domnul. De îndată ce lucrarea lui Dumnezeu nu mai corespunde concepțiilor și închipuirilor lor, ei se poartă ca fariseii ipocriți, împotrivindu-se și osândindu-L pe Dumnezeu. Voi aveți astfel de experiențe proprii? Ce dovedesc toate acestea? Acest lucru ne arată că, deși am acceptat mântuirea Domnului Isus și ni s-au iertat păcatele, asta nu înseamnă că am scăpat în totalitate de păcat, iar acum suntem purificați, și nici măcar nu înseamnă că am devenit ai lui Dumnezeu și am fost câștigați de Dumnezeu. Așadar, când Domnul Isus Se întoarce să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă, mulți din lumea religioasă vor veni să-L judece, să-L osândească și să-L hulească pe Dumnezeu, declarându-L public drept adversarul lor și țintuindu-L pe cruce din nou. Ar putea cei care Îl osândesc public și I se împotrivesc lui Dumnezeu să fie răpiți în Împărăția cerurilor doar pentru că păcatele lor au fost iertate? Le-ar permite Dumnezeu acestor forțe ale răului, care I se împotrivesc, să intre în Împărăția cerurilor? I-ar răpi Dumnezeu pe acești antihriști, pe acești dușmani ai adevărului, să intre în Împărăția cerurilor? După cum vedeți, deși ni se iartă păcatele prin credința noastră în Domnul, nu am scăpat în totalitate de păcat, nu am scăpat de influențele satanice, și nici măcar nu am fost câștigați de Dumnezeu și nu am devenit ai lui Dumnezeu. Deci, dacă noi, oamenii, vrem să scăpăm de păcat și să atingem purificarea, să fim câștigați în întregime de Dumnezeu, trebuie să fim purificați și mântuiți pe deplin de lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu.

Avem o viziune mult prea simplă asupra lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, ca și cum, de îndată ce păcatele omului au fost iertate, nu ar mai

fi existat alte probleme, și nu a mai rămas decât să așteptăm să fim răpiți de către Domnul în Împărăția cerurilor. Cât de naiv și de copilăresc este omul corupt! Cât de ridicole sunt concepțiile și închipuirile omenirii corupte! A fost păcatul singura problemă care a năpăstuit omenirea după ce a fost coruptă de Satana? Care este originea păcatului omului? Ce este păcatul? De ce îl detestă Dumnezeu? Nici în ziua de azi, nimeni nu înțelege bine aceste lucruri. Omul a fost corupt în întregime de Satana. Până unde merge coruperea lui? Realitatea coruperii în întregime a omului a devenit evidentă în timpul răstignirii Domnului Isus. Faptul că oamenii au putut să-L răstignească pe Domnul Isus cel milostiv, care exprimase atât de mult adevăr, a demonstrat, cu adevărat, că omul devenise urmaș al Satanei, progenitura Satanei își pierduse în întregime umanitatea și nu avea nici cea mai mică urmă de rațiune sau de conștiință. Cine dintre oameni mai are umanitate normală? Împotrivirea și animozitatea omului față de Dumnezeu nu ne arată că omul a ajuns într-un punct unde e care pe care, unde a devenit ireconciliabil cu Dumnezeu? Această problemă poate fi soluționată prin iertarea păcatelor? Cine poate garanta că, prin iertarea păcatelor, omul nu I se va împotrivi lui Dumnezeu sau nu Îl va considera dușman? Nimeni nu poate garanta! Păcatele omului pot fi iertate, dar poate Dumnezeu să ierte natura omului? O natură care este potrivnică lui Dumnezeu? Poate Dumnezeu să ierte firea satanică a omului care îl copleșește? Atunci, cum rezolvă Dumnezeu aceste lucruri care țin de Satana? Fără îndoială, Dumnezeu folosește judecata și mustrarea. Putem spune că, fără judecata dreaptă și fără mustrarea lui Dumnezeu, omul corupt nu poate fi cucerit, și cu atât mai puțin se va prăbuși la pământ, cuprins de smerenie. Acesta este principalul motiv pentru care Dumnezeu trebuie să Se întrupeze pentru a face lucrarea de judecată. Mulți pun la îndoială și au concepții referitor la întruparea lui Dumnezeu pentru a face lucrarea de judecată în zilele de pe

urmă. De ce se întâmplă asta? Pentru că ei nu reușesc să vadă realitatea coruperii absolute a omului. Deci, în consecință, ei nu înțeleg câtuși de puțin ce înseamnă lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Ei țin cu dinții de noțiunile lor, fără să caute și să cerceteze calea cea adevărată. În acest fel, cum ar putea ei să accepte și să asculte de lucrarea lui Dumnezeu?

[…]

Întruparea se referă la Duhul lui Dumnezeu care Se îmbracă în trup și devine o persoană obișnuită și normală pentru a face lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Dumnezeu întrupat trebuie să aibă umanitate normală, trebuie să lucreze și să vorbească în umanitate normală. Chiar și când face minuni, acestea trebuie să fie făcute în umanitate normală. După înfățișarea exterioară, Dumnezeu întrupat pare normal. Pare să-Și facă lucrarea asemeni unui om normal și obișnuit. Dacă nu ar avea umanitate normală și nu ar lucra în umanitate normală, nu ar fi întruparea lui Dumnezeu. Întruparea înseamnă că Duhul lui Dumnezeu este înfăptuit în trup. În cadrul umanității normale, El exprimă adevărul și face lucrarea lui Dumnezeu Însuși, răscumpărând și mântuind omenirea. Aceasta este semnificația întrupării. Și acum, care e semnificația celor două întrupări ale lui Dumnezeu? În primul rând, se referă la faptul că aceste două întrupări ale lui Dumnezeu au desăvârșit semnificația întrupării, au înfăptuit lucrarea Cuvântului care Se arată în trup și au încheiat planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Aceasta este semnificația celor două întrupări ale lui Dumnezeu. Cu toții trebuie să înțelegem că scopul primei întrupări a lui Dumnezeu Atotputernic a fost să facă lucrarea de răscumpărare și să pregătească drumul pentru lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Așadar, prima întrupare a lui Dumnezeu nu a desăvârșit semnificația întrupării. Scopul celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu este

să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă și să smulgă în totalitate omenirea din ghearele Satanei, să elibereze omenirea de firea ei satanică, să-i elibereze pe oameni de sub influența Satanei, astfel încât aceștia să se poată întoarce la Dumnezeu și să fie câștigați de El. Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă, a exprimat în întregime adevărul pentru a purifica și mântui omenirea, a încheiat toată lucrarea lui Dumnezeu întrupat și a exprimat tot ceea ce Dumnezeu trebuie să exprime în întruparea Sa. Doar prin acestea a desăvârșit El lucrarea Cuvântului care Se arată în trup. Să mai citim încă două pasaje din Dumnezeu Atotputernic. […] Cele două întrupări ale lui Dumnezeu încheie lucrarea lui Dumnezeu întrupat, adică, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire totală a omului. Așadar, pe viitor, Dumnezeu nu Se va mai întrupa. Nu va mai fi o a treia sau a patra oară. Deoarece lucrarea lui Dumnezeu întrupat a fost deja pe deplin înfăptuită. Asta se înțelege prin afirmația că Dumnezeu S-a întrupat deja de două ori pentru a desăvârși semnificația întrupării.

Dumnezeu S-a întrupat de două ori pentru a desăvârși semnificația întrupării. Pentru cei care mai au de trecut prin lucrarea de judecată a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, acesta este un lucru greu de înțeles. Cei care au trecut doar prin lucrarea de răscumpărare din Epoca Harului știu că Domnul Isus este Dumnezeu întrupat. Dar puțini înțeleg că lucrarea Domnului Isus era limitată doar la răscumpărare și că El nu a înfăptuit lucrarea Cuvântului care Se arată în trup. Cu alte cuvinte, Domnul Isus nu a exprimat în totalitate adevărul despre mântuirea completă a omenirii de către Dumnezeu întrupat. Deci, Domnul Isus a spus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**” (Ioan 16:12-13). Acum, Domnul Isus S-a întors întrupat în Fiul omului.

El este Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă. El face lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, exprimând aici, în totalitate, adevărul care va purifica și va mântui omenirea, adevărul cuprins în „Cuvântul Se arată în trup.” Dumnezeu întrupat vorbește pentru prima dată în identitatea lui Dumnezeu către întregul univers, vestind cuvântul Său. El vestește detaliile planului de gestionare al lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. El exprimă voia lui Dumnezeu, cerințele Sale față de întreaga omenire și destinația omului.

Să vedem cum explică Dumnezeu Atotputernic acest lucru: „**Este corect să spunem că aceasta a fost prima dată de la creație când Dumnezeu S-a adresat întregii omeniri. Niciodată înainte Dumnezeu nu vorbise omenirii create atât de detaliat și atât de sistematic. Desigur, aceasta a fost și prima dată când El vorbise atât de mult, și atât de mult timp, întregii omeniri. A fost total fără precedent. Mai mult, aceste cuvântări au fost primul text exprimat de Dumnezeu în rândul omenirii, în care El a expus oamenii, i-a călăuzit, i-a judecat și le-a vorbit de la inimă la inimă și, de asemenea, acestea au fost primele cuvântări în care Dumnezeu le-a făcut cunoscut oamenilor pașii Lui, locul în care El se află, firea lui Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu are și este, gândurile lui Dumnezeu și preocuparea Lui pentru omenire. Se poate spune că acestea au fost primele cuvântări pe care Dumnezeu le adresase omenirii din cel de-al treilea cer de la creație și prima dată când Dumnezeu Își folosise identitatea Sa inerentă pentru a apărea și a exprima omenirii vocea inimii Lui prin cuvinte**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Introducere).

„**Acest lucru se datorează faptului că Eu aduc sfârșitul omenirii în lume și, de acum înainte, Îmi dezvălui întreaga Mea fire înaintea omenirii pentru ca toți cei ce Mă cunosc și toți cei ce nu Mă cunosc să**

își poată desfăta ochii și să vadă că într-adevăr am venit în lumea oamenilor, am venit pe pământ unde toate lucrurile se înmulțesc. Acesta este planul Meu și singura Mea «confesiune» de la crearea omenirii de către Mine. Fie ca voi să vă îndreptați toată atenția către fiecare mișcare a Mea, căci toiagul Meu apasă încă o dată aproape de omenire, către toți cei care Mi se împotrivesc” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”).

Cu privire la cele două întrupări ale lui Dumnezeu pentru desăvârșirea semnificației întrupării, există unii care nu înțeleg, pur și simplu, deoarece le lipsește experiența. Când aud despre asta, pur și simplu, nu înțeleg. Și acum, să trecem la detaliile lucrării înfăptuite în timpul celor două întrupări ale lui Dumnezeu. În timpul primei întrupări a lui Dumnezeu, El a săvârșit lucrarea de răscumpărare, făcând multe minuni. A hrănit cinci mii de oameni doar cu cinci pâini și doi pești. A potolit vântul și marea cu un singur cuvânt. L-a înviat pe Lazăr. De asemenea, Domnul Isus a postit și a fost ispitit în pustiu vreme de 40 de zile. A mers pe apă etc. Deoarece trupul Domnului Isus a făcut minuni, iar El S-a schimbat la față pe un munte înalt, în ochii noștri, ai oamenilor, deși Domnul Isus era întrupat, El tot era înzestrat cu elemente supranaturale. Era diferit de omul obișnuit, minunile apăreau oriunde Se arăta El. De asemenea, Domnul Isus a făcut doar o etapă a lucrării, lucrarea de răscumpărare. El a exprimat doar adevărul despre lucrarea de răscumpărare, manifestând, în principal, firea milostivă și iubitoare a lui Dumnezeu. Nu a exprimat toate adevărurile despre lucrarea de judecată și de mântuire, și nu a exprimat în fața omului firea dreaptă, sfântă și de neofensat a lui Dumnezeu. Deci, nu se poate spune că prima întrupare a desăvârșit semnificația întrupării. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Etapa lucrării înfăptuită de Isus a împlinit numai substanța din «Cuvântul era cu Dumnezeu»: adevărul lui Dumnezeu**

era cu Dumnezeu, iar Duhul lui Dumnezeu era cu trupul și era inseparabil de acel trup. Cu alte cuvinte, trupul lui Dumnezeu întrupat era cu Duhul lui Dumnezeu, ceea ce este o dovadă mai mare că Isus întrupat era prima întrupare a lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)"). Întruparea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă este diferită de prima întrupare. În a doua întrupare, Dumnezeu nu a făcut minuni, El nu este deloc supranatural. După înfățișarea exterioară, El arată ca un om normal și obișnuit, care lucrează și Își spune cuvântul concret și aievea printre oameni. El a exprimat adevărul pentru a-l judeca, purifica și mântui pe om. Dumnezeu Atotputernic a dezvăluit toate misterele planului de gestionare al lui Dumnezeu și a prezentat firea dreaptă și sfântă a lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu este și ce are, voia lui Dumnezeu și cerințele Lui de la oameni. De asemenea, El a judecat și expus natura satanică a omului și firile corupte care I se împotrivesc lui Dumnezeu, iar astfel, i-a cucerit, desăvârșit, expus și eliminat pe oameni, pe fiecare după propria seminție. Tot adevărul cu care îl înzestrează Dumnezeu pe om în zilele de pe urmă este exprimat în umanitatea normală a trupului Său. Nu e nimic supranatural la el. Nu vedem decât un om normal spunându-Și cuvântul și făcându-Și lucrarea, dar cuvântul pe care îl rostește Hristos este adevărul în întregime. Are autoritate și putere, poate să-l purifice și să-l mântuiască pe om. Din cuvântul lui Hristos, care judecă și expune adevărul și substanța coruperii omului, vedem cum Dumnezeu pătrunde chiar în profunzimea omului, observându-l, vedem cum Dumnezeu îl înțelege în întregime pe om. Omul ajunge și el să cunoască firea dreaptă, sfântă și de neofensat a lui Dumnezeu. Din dojenile și povețele lui Hristos, observăm mila și grija lui Dumnezeu pentru om. Din multele feluri în care vorbește și lucrează Hristos, ajungem să apreciem atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, intențiile onorabile cu care lucrează Dumnezeu pentru a mântui

omenirea și adevărata Lui dragoste și mântuire pentru om. Din modul în care îi tratează Hristos pe toți oamenii, toate chestiunile și toate lucrurile, ajungem să înțelegem că plăcerea, furia, întristarea și fericirea lui Dumnezeu sunt toate realitățile lucrurilor pozitive și că toate sunt expresia firii lui Dumnezeu și a manifestării naturale a substanței vieții Lui. Din cuvântul și lucrarea lui Hristos, înțelegem că Dumnezeu este suprem și mare și că El este smerit și ascuns, obținem o adevărată înțelegere și cunoaștere a firii originare a lui Dumnezeu și a adevăratului Său chip, provocându-ne o sete de adevăr și de respect pentru Dumnezeu în inimile noastre, pentru a-L iubi și a-L asculta cu adevărat pe Dumnezeu. Acesta este efectul cuvântului și lucrării celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu asupra noastră. Cuvântul și lucrarea celei de-a doua întrupări a lui Dumnezeu nu doar îi permite omului să-L vadă pe Dumnezeu întrupat, ci îi permite și să vadă cuvântul lui Dumnezeu, care Se arată în trup. Cuvântul lui Dumnezeu înfăptuiește toate lucrurile. Acest trup normal și obișnuit este personificarea Duhului adevărului. Dumnezeu întrupat este adevărul, calea și viața! El este arătarea singurului Dumnezeu adevărat! Doar prin arătarea și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic s-a desăvârșit semnificația întrupării.

[…]

Cred că toată lumea înțelege ceva mai bine modul în care cele două întrupări ale lui Dumnezeu completează semnificația întrupării. Acum suntem conștienți de faptul că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii este înfăptuită prin lucrarea de întrupare. Etapa de lucrare pe care a înfăptuit-o Domnul Isus a fost lucrarea de răscumpărare. Adevărul exprimat de El a fost foarte limitat, deci, după ce am trecut prin lucrarea Domnului Isus, L-am cunoscut pe Dumnezeu tot în mod limitat. Dumnezeu Atotputernic a venit să facă lucrarea de judecată în zilele de pe urmă și a exprimat în totalitate adevărul despre judecata dreaptă a lui Dumnezeu

asupra coruperii omului. Acest lucru îi permite omului să vadă firea inerentă a lui Dumnezeu și să cunoască substanța Lui dreaptă și sfântă. Așadar, Dumnezeu întrupat în zilele de pe urmă a încheiat în totalitate lucrarea lui Dumnezeu în trup. El a exprimat în întregime adevărul pe care trebuie să-l exprime Dumnezeu în trup împlinind, astfel, faptul că Cuvântul Se arată în trup. În acest fel, cele două întrupări ale lui Dumnezeu desăvârșesc semnificația întrupării. Cele două întrupări ale lui Dumnezeu sunt indispensabile, se suplinesc și se completează reciproc. Deci, nu se poate spune că Dumnezeu poate fi întrupat doar o singură dată sau că El Se va întrupa de trei sau patru ori. Deoarece cele două întrupări ale lui Dumnezeu au desăvârșit deja lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii și au exprimat, în întregime, adevărul despre mântuirea omenirii pe care întrupările lui Dumnezeu sunt menite să-l exprime. Astfel, cele două întrupări ale lui Dumnezeu au completat semnificația întrupării.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 7: Cele două întrupări ale lui Dumnezeu au fost mărturie că Hristos este adevărul, calea și viața. Cum ar trebui să înțelegem faptul că Hristos este adevărul, calea și viața?

Răspuns:

Dacă credincioșii pot să recunoască pe deplin că Hristos este adevărul, calea și viața, acesta este un lucru de mare valoare și arată că astfel de credincioși au o adevărată cunoaștere a substanței lui Hristos. Doar despre o astfel de persoană se poate spune că-L cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu. Hristos este Dumnezeu întrupat real. Doar cei care-L recunosc pe Hristos și I se pot supune Îl pot cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu deoarece adevărul, calea și viața izvorăsc din Dumnezeu, vin din exprimările lui Hristos întrupat. În afară de Hristos, despre nimeni nu se poate spune că e adevărul, calea și viața. Foarte puțini oameni înțeleg asta. Dumnezeu folosește capacitatea omului de a recunoaște întruparea lui Dumnezeu ca fiind standardul după care îl încearcă pe om. Doar cei care corespund acestui standard în credința lor pot primi lauda lui Dumnezeu. Toți cei care acceptă și se supun întrupării lui Dumnezeu sunt biruitorii care sunt răpiți în fața lui Dumnezeu pentru a fi desăvârșiți primii. Cei care nu acceptă și nu I se supun lui Hristos vor fi trimiși să îndure chinurile calamităților, deoarece ei nu recunosc întruparea lui Dumnezeu și sunt considerați fecioare nechibzuite. Ca atunci când a venit Domnul Isus, tuturor celor care prețuiesc adevărul și celor care au acceptat cuvântul Lui și L-au urmat într-adevăr pe munte, El le-a fost pavăză și învățător personal, în timp ce acelora din lumea religioasă și celor care au crezut în Dumnezeu numai în interesul lor personal nu le-a acordat nici cea mai mică atenție deoarece ei au crezut doar în Dumnezeul nedeslușit din ceruri și nu au acceptat întruparea lui Dumnezeu. Au fost orbi în incapacitatea lor de a-L recunoaște pe Dumnezeu. Așadar, doar cei care acceptă și se supun lui Hristos întrupat vor

primi lauda lui Dumnezeu și vor fi desăvârșiți de El. De ce doar Hristos este adevărul, calea și viața? Să citim un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Calea vieții nu este ceva ce poate fi deținut de oricine și nici nu poate fi obținută cu ușurință de către toți. Acest lucru se întâmplă deoarece viața poate veni doar de la Dumnezeu, cu alte cuvinte, doar Dumnezeu Însuși are esența vieții și doar Dumnezeu Însuși are calea vieții. Și astfel, doar Dumnezeu este sursa vieții și izvorul nesecat al apei vii a vieții. Încă de când a creat lumea, Dumnezeu a săvârșit multă lucrare care implică vitalitatea vieții, a săvârșit multă lucrare care îi aduce viață omului și a plătit un preț mare pentru ca omul să poată câștiga viață. Asta deoarece Dumnezeu Însuși este viața veșnică și Dumnezeu Însuși este calea prin care omul este reînviat**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”). „**Doar Dumnezeu are calea vieții. Din moment ce Dumnezeu este viață neschimbătoare, El este astfel și viață eternă; din moment ce doar Dumnezeu este calea vieții, Dumnezeu Însuși este, prin urmare, calea vieții veșnice**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice”). Din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic înțelegem că adevărul, calea și viața vin de la Dumnezeu. Doar Dumnezeu Însuși cunoaște calea vieții. Biblia spune: „**La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu**” (Ioan 1:1). Cuvântul este Dumnezeu. Cuvântul este cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul este adevărul, calea și viața. Cuvântul care devine trup se referă la Duhul lui Dumnezeu materializat în trup, adică adevărul, calea și viața au venit toate în trup. Așa cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Cuvântul a devenit trup și Duhul adevărului a fost realizat în trup – că întregul adevăr, întreaga cale și întreaga viață au venit în trup, Duhul lui Dumnezeu a venit cu adevărat**

pe pământ și Duhul a venit în trup” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (4)”). Cele două întrupări ale lui Dumnezeu stau mărturie faptului că El este adevărul, calea și viața. Acest lucru i-a adus omului o revelație profundă, i-a arătat că numai Hristos este adevărul, calea și viața. Cuvintele și lucrarea lui Hristos, tot ceea ce El are și ce este sunt adevărul, calea și viața. Aceasta este substanța lui Hristos. Când Hristos exprimă cuvântul lui Dumnezeu, El o face fiind Dumnezeu Însuși care face lucrarea lui Dumnezeu, punând capăt epocii anterioare și inițiind una nouă, făcând lucrarea unei epoci întregi pentru toată omenirea. Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl exprimă Hristos este totalitatea cuvintelor Lui într-o etapă a lucrării. Este cu adevărat exprimarea firii lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu are și ce este, taina planului de gestionare al lui Dumnezeu și cerințele și intențiile lui Dumnezeu pentru omenire. Întreg cuvântul Lui este adevărul. Nu doar că el poate să constituie viața omului, el poate să-i ofere omului viață. La fel ca atunci când a venit Domnul Isus, El a exprimat tot adevărul de care avea nevoie omul în Epoca Harului, permițându-i omului să-și mărturisească păcatele, să se căiască și să se întoarcă la Dumnezeu, dându-i dreptul să se roage la Dumnezeu, să vină în fața lui Dumnezeu ca să se bucure de harul Lui și să vadă mila și dragostea Lui. Acesta a fost rezultatul obținut în urma lucrării de răscumpărare. Lucrarea Domnului Isus a dus la iertarea păcatelor omului, răscumpărându-l pe om de păcat. Domnul Isus a săvârșit o etapă din lucrarea de mântuire a omenirii, inițiind Epoca Harului și punând capăt Epocii Legii. Dumnezeu Atotputernic întrupat în zilele de pe urmă a venit, a exprimat toate adevărurile care purifică și mântuiesc omenirea și a săvârșit lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, permițându-i omului să vadă firea dreaptă a lui Dumnezeu și atotputernicia și înțelepciunea Lui, purificând și schimbând firea vieții omului, astfel încât omul să se teamă de Dumnezeu, să se

ferească de rău și să se elibereze în totalitate de sub influența Satanei ca să se întoarcă în fața lui Dumnezeu și să fie cucerit de El. Lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic inițiază Epoca Împărăției și pune capăt Epocii Harului. Acest lucru ne arată că tot ce spune, ce face, ce exprimă și ce manifestă Hristos este numai adevărul. Doar Hristos poate să-i arate omului calea cea dreaptă și să-i ofere viață și mântuire. Niciun om nu deține și nu poate exprima astfel de lucruri. Hristos este izvorul nesecat al vieții omului, El este arătarea lui Dumnezeu. El este adevărul, calea și viața singura răscumpărare și mântuire a omului. În afară de Hristos, nimeni nu deține adevărul, calea și viața. Este foarte clar acest lucru.

– Întrebări clasice și răspunsuri despre Evanghelia Împărăției

Întrebarea 8: Voi sunteți martori că, întrupându-Se în zilele de pe urmă, Dumnezeu a început Epoca Împărăției, punând capăt vechii epoci a stăpânirii Satanei. Ce ne-am dori să întrebăm este cum anume lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a pus capăt epocii în care omenirea credea într-un Dumnezeu nedeslușit și epocii întunecate a stăpânirii Satanei? Vă rugăm să aveți o părtășie detaliată.

Răspuns:

În lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, El a exprimat toate adevărurile de purificare și mântuire a omenirii. De asemenea, El le-a dezvăluit oamenilor toate tainele planului de gestionare al lui Dumnezeu, voia Sa, planurile Sale pentru destinația finală a omenirii și așa mai departe. Asta a eliminat complet distanța dintre Dumnezeu și oameni, permițându-le oamenilor să fie de parcă ar fi față în față cu Dumnezeu. Această lucrare a lui Dumnezeu Atotputernic a încheiat cu adevărat epoca în care oamenii cred într-un Dumnezeu nedeslușit și a încheiat, de asemenea, epoca întunericului și răului în care Satana stăpânește și corupe omenirea. Lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic e cu adevărat lucrarea încheierii unei epoci și începerii unei epoci noi. Să citim câteva pasaje din cuvintele Sale. „**Doar astăzi, când Eu, personal, vin printre oameni și spun cuvintele Mele, omul are puțină cunoaștere despre Mine, înlăturând locul pentru «Mine» în gândurile lor, creând, în schimb, un loc pentru Dumnezeul concret în conștiința lor. Omul are concepții și este plin de curiozitate; cine n-ar vrea să-L vadă pe Dumnezeu? Cine nu ar dori să-L întâlnească pe Dumnezeu? Totuși, singurul lucru care ocupă un loc precis în inima omului este Dumnezeul pe care omul Îl simte ca fiind nedeslușit și abstract. Cine și-ar da seama de acest lucru dacă Eu nu le-aș spune în mod simplu? Cine ar crede cu adevărat că Eu exist într-adevăr? Cu siguranță, fără o**

urmă de îndoială? Există o mare diferență între «Eu» din inima omului și «Eu» Cel din realitate și nimeni nu este capabil să facă comparații între Ei. Dacă n-aș deveni trup, omul nu M-ar cunoaște niciodată și, chiar dacă ar ajunge să Mă cunoască, nu ar fi tot o noțiune o astfel de cunoaștere?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 11). **„Pentru că omul a fost ispitit și corupt de Satana, pentru că a fost preluat de noțiuni și gânduri, Eu am devenit trup pentru a cuceri, personal, întreaga omenire, pentru a expune toate concepțiile omului și pentru a demonta gândirea omului. Ca urmare, omul nu se mai expune în fața Mea și nu Mă mai slujește folosindu-și propriile lui concepții și, astfel, «Eu» din concepțiile omului este înlăturat complet”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 11).

„În construirea Împărăției, acționez direct prin divinitatea Mea și permit tuturor oamenilor să cunoască ceea ce am Eu și ceea ce sunt pe temelia cunoașterii cuvintelor Mele de către ei, în final permițându-le să ajungă a Mă cunoaște ca pe trup întrupat. Astfel se încheie căutarea de către întreaga omenire a Dumnezeului nedeslușit și astfel ei încetează să păstreze în inimile lor un loc pentru Dumnezeul din ceruri; adică, îi permit umanității să cunoască faptele pe care Eu le fac în timp ce sunt trup întrupat, și astfel voi încheia timpul Meu pe pământ” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 8).

„Pentru toți cei care trăiesc în trup, schimbarea firii lor necesită scopuri de urmărit, iar cunoașterea lui Dumnezeu necesită să fim martori la faptele reale și la fața reală a lui Dumnezeu. Ambele pot fi obținute doar prin trupul materializat al lui Dumnezeu și ambele pot fi

îndeplinite doar de trupul normal și real. Acesta este motivul pentru care întruparea este necesară și pentru care este necesară întregii omeniri corupte. De vreme ce oamenilor li se cere să-L cunoască pe Dumnezeu, imaginile Dumnezeilor nedeslușiți și supranaturali trebuie să fie înlăturate din inimile lor și, din moment ce li se cere să lepede firea coruptă, ei trebuie să-și cunoască mai întâi firea lor coruptă. Dacă doar omul face lucrarea de a risipi imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor, atunci el va eșua în a obține efectul potrivit. Imaginile Dumnezeilor nedeslușiți din inimile oamenilor nu pot fi expuse, lepădate sau înlăturate complet doar prin cuvinte. Făcând astfel, în cele din urmă, tot nu ar fi posibil să risipească aceste lucruri profund înrădăcinate de la oameni. Doar înlocuind aceste lucruri nedeslușite și supranaturale cu Dumnezeul practic și cu imaginea adevărată a lui Dumnezeu și făcându-i pe oameni să le cunoască treptat se poate obține efectul cuvenit. Omul recunoaște că Dumnezeul pe care el L-a căutat în vremuri trecute este nedeslușit și supranatural. Ceea ce poate realiza acest efect nu este conducerea directă a Duhului, cu atât mai puțin învățăturile unui anumit individ, ci Dumnezeul întrupat. Noțiunile omului sunt dezvăluite atunci când Dumnezeul întrupat Își face în mod oficial lucrarea, deoarece normalitatea și realitatea Dumnezeului întrupat este antiteza Dumnezeului nedeslușit și supranatural în imaginația omului. Noțiunile originale ale omului pot fi dezvăluite doar când sunt comparate cu Dumnezeul întrupat. Fără comparația cu Dumnezeul întrupat, noțiunile omului nu ar putea fi dezvăluite; cu alte cuvinte, fără realitate drept contrast, lucrurile nedeslușite nu ar putea fi dezvăluite. Nimeni nu este capabil să folosească cuvinte pentru a face această lucrare și nimeni nu este capabil să dea glas acestei lucrări folosind cuvinte. Doar Dumnezeu

Însuși poate să-Și facă propria Sa lucrare, și nimeni altcineva nu poate face această lucrare în numele Lui. Indiferent cât de bogată este limba omului, el este incapabil să exprime clar realitatea și normalitatea lui Dumnezeu. Omul Îl poate cunoaște mai practic pe Dumnezeu și Îl poate doar vedea mai clar dacă Dumnezeu lucrează personal printre oameni și Își arată în mod complet chipul și ființa Sa. Acest efect nu poate fi atins de nicio ființă umană cu trup. Desigur, Duhul lui Dumnezeu este, de asemenea, incapabil de a realiza acest efect" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Omenirea coruptă are mai multă nevoie de mântuirea Dumnezeului întrupat").

„**Când toți oamenii ajung să Mă cunoască mai bine, după ce Mi-au acceptat cuvântările, este vremea când poporul Meu va pune în practică, este vremea când lucrarea Mea în trup va fi încheiată și vremea când divinitatea Mea va fi trăită la maxim în trup. În acest moment, toți oamenii Mă vor cunoaște în trup și vor putea să spună cu adevărat că Dumnezeu Își face apariția în trup, iar aceasta va reprezenta roada. […] În cele din urmă, oamenii lui Dumnezeu vor putea să-L slăvească pe Dumnezeu într-un mod real, nu forțat, și care vine din inima lor. Asta e ceea ce se găsește la baza planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu. Adică, este cristalizarea acestui plan de gestionare de 6000 de ani: de a le spune tuturor oamenilor despre semnificația întrupării lui Dumnezeu – de a-i face să-L cunoască în mod practic pe Dumnezeu devenit trup, adică faptele lui Dumnezeu în trup – astfel încât să nege Dumnezeul nedeslușit și să Îl cunoască pe Dumnezeul zilei de azi, zilei de ieri și, mai mult decât atât, al zilei de mâine, care a existat în fapt și de fapt din veșnicie în veșnicie. Doar atunci va intra Dumnezeu în odihnă!**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea

lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 3).

Înainte ca Dumnezeu să Se întrupeze, adică acum două mii de ani, toată umanitatea (cu excepția israeliților) era într-un întuneric total cu privire la existența lui Dumnezeu și la faptul că El a creat și stăpânește toate lucrurile. Mulți oameni credeau că natura a creat ființele umane. Cei mai mulți oameni se închinau la diverse duhuri rele și idoli, ardeau tămâie și aduceau plocoane și peste tot erau temple în cinstea unor dumnezei falși. Oamenii considerau diverse duhuri rele și pe Satana drept adevăratul Dumnezeu, până la punctul în care toată omenirea i se închina și-l slujea pe Satana. Omenirea era în totalitate sub controlul Satanei și trăiau în totalitate sub domeniul lui. Au căzut în întuneric și păcat… ăsta e un adevăr bine-cunoscut. După ce Dumnezeu Și-a făcut lucrarea din Epoca Legii în Israel, israeliții au început să I se închine și să-L slujească pe adevăratul Dumnezeu. Dar Dumnezeu lucra doar prin oameni, El nu Se întrupase pentru a face lucrarea. Deci, prin lucrarea lui Dumnezeu în Epoca Legii, rezultate s-au văzut doar printre israeliți, dar întreaga lume non-iudeică i se închina și-i slujea în continuare Satanei și continua să trăiască în întuneric și păcat… nu putea scăpa singură. În acest context, Dumnezeu S-a întrupat în lume drept Domnul Isus pentru prima oară, pentru a face lucrarea de răscumpărare a omenirii. El a propovăduit calea pocăinței: „**Pocăiți-vă, pentru că Împărăția Cerurilor este aproape.**” A exprimat niște adevăruri, pentru ca omenirea să poată vedea arătarea Mântuitorului și abia apoi omenirea a început să-și dea seama că Dumnezeu a creat cerul și pământul și toate lucrurile și că El este Stăpânitorul lor. Abia atunci mulți oameni au început să I se închine și să creadă în Dumnezeu, dar tot erau mulți oameni în omenirea coruptă care-L respingeau pe Dumnezeu, credeau în duhuri rele și-l urmau pe Satana. Satana tot înșela și corupea omenirea. Ba mai mult,

cei mai mulți oameni religioși credeau în Dumnezeu, dar nu-L cunoșteau cu adevărat și erau foarte departe de sincera ascultare și închinăciune față de Dumnezeu. Totuși, arătarea și lucrarea Domnului Isus le-a permis oamenilor să vadă arătarea Mântuitorului pentru prima dată, ca și cum ar vedea arătarea lui Dumnezeu. Acesta e un adevăr pe care nimeni nu-l poate nega. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat iarăși – El e Dumnezeu Atotputernic – și a făcut lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Făcând asta, Dumnezeu a obținut, în sfârșit, un grup de oameni din cadrul omenirii care gândesc și simt ca El. Oamenii din acest grup au dobândit o înțelegere sinceră a firii drepte a lui Dumnezeu datorită judecății și mustrării Sale, prin care au trecut, și au manifestat o inimă plină de venerație pentru El, devenind oamenii care-L ascultă în totalitate pe Dumnezeu și au fost câștigați de El. Acesta e primul grup de oameni pe care Dumnezeu l-a obținut din umanitatea coruptă. Ei sunt primii biruitori făcuți de lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Cum exprimarea lui Dumnezeu Atotputernic – Cuvântul Se arată în Trup – a fost răspândită și emisă în toată lumea, umanitatea a început să se trezească și a început să fie mai interesată de cuvintele lui Dumnezeu. Sunt mulți oameni care cercetează calea adevărată și caută adevărul, iar toată omenirea coruptă începe, încetul cu încetul, să se întoarcă în mod oficial pentru a fi înaintea tronului lui Dumnezeu. Acestea sunt rezultatele obținute de întruparea lui Dumnezeu și de vorbirea cuvintelor între oameni. Cuvintele lui Dumnezeu vor face ca toate să se întâmple, de asta El a zis: „**În timp ce cuvintele Mele sunt îndeplinite, Împărăția este treptat formată pe pământ și omul este treptat reîntors la normalitate și, astfel, se întemeiază pe pământ Împărăția din inima Mea. În Împărăție, toți oamenii lui Dumnezeu își recapătă viața omului normal. Dusă este iarna geroasă, înlocuită de o lume a orașelor primăverii, unde primăvara durează tot**

anul. Oamenii nu se mai confruntă cu întunecata, jalnica lume a omului și nu mai îndură gerul rece al lumii lui. Oamenii nu se luptă unii cu ceilalți, țările nu mai merg la război una împotriva celeilalte, nu mai există măcel și sângele care curge din măcel; toate pământurile sunt pline de fericire și peste tot abundă căldura între oameni" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 20).

„**Când Îmi voi lua în mod oficial puterea și voi domni ca Împărat în Împărăție, tot poporul Meu va fi făcut complet de către Mine, de-a lungul vremii. Exact atunci când Împărăția Mea va fi înființată și orânduită și, de asemenea, atunci când Eu Mă voi schimba la față și Mă voi întoarce către întregul univers, toate națiunile lumii vor fi perturbate. În acel moment, toți oamenii Îmi vor vedea fața glorioasă, vor vedea adevăratul Meu chip**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 14).

„**În final, El va arde tot ceea ce e necurat și nedrept în oamenii din întregul univers pentru a le arăta că El este nu doar un Dumnezeu milos și iubitor, nu doar un Dumnezeu al înțelepciunii și al minunilor, nu doar un Dumnezeu sfânt, ci, mai mult, un Dumnezeu care judecă omul. Pentru cei răi din omenire, El este ardere, judecată și pedeapsă; pentru cei care trebuie să fie desăvârșiți, El este năpasta, rafinarea și încercările, precum și alinarea, susținerea, provizia de cuvinte, tratarea și emondarea. Iar pentru cei care sunt eliminați, El este pedeapsă și răzbunare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării").

„**Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da**

omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lumea continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul, și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și

nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26).

Din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, putem vedea cu toții că arătarea și lucrarea lui Dumnezeu au pus capăt, într-adevăr, epocii în care omenirea credea într-un Dumnezeu nedeslușit și, de asemenea, epocii întunecate și rele în care Satana stăpânea și corupea omenirea. A deschis Epoca Împărăției, a arătării și lucrării personale lui Dumnezeu și a conducerii prin cuvântul lui Dumnezeu. De ce a fost lumea religioasă demascată și eliminată de lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, fiind chiar supusă osândei Sale? Deoarece cei mai mulți oameni din lumea religioasă încă mai cred într-un Dumnezeu nedeslușit, Dumnezeul propriilor lor noțiuni, dar în inima lor imaginea și firea Sa adevărată nu există. Deci, ei I se pot împotrivi, Îl pot condamna pe Dumnezeu întrupat și-L pot răstigni încă o dată. De aceea Dumnezeu i-a blestemat, zicând: „**Vai de cei care Îl răstignesc pe Dumnezeu!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți”). Arătarea și lucrarea în zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic au săvârșit adevărul Cuvântului care Se arată în trup. Firea lui Dumnezeu a fost arătată public întregii omeniri, permițându-i acesteia să vadă și să audă cuvintele lui Dumnezeu și să trăiască în purificarea judecății și mustrării Sale. Printre oameni, chiar dacă unii cred sau nu în Dumnezeu și chiar dacă aparțin lui Dumnezeu sau Satanei, toți oamenii sunt împărțiți după felul lor, prin expunerea la cuvintele lui Dumnezeu. Toți cei care Îi aparțin lui Dumnezeu au început să fie treziți de cuvintele Sale și să-L înțeleagă, încetul cu încetul, cu ajutorul cuvintelor Sale, să vină față în față cu El, să vadă că Dumnezeu stăpânește totul și că El stăpânește soarta oamenilor. De asemenea, au văzut cu toții dreptatea și

sfințenia lui Dumnezeu care nu tolerează jignirile oamenilor. Toate popoarele se vor întoarce la Dumnezeu și cuvintele Sale vor înfăptui toate lucrurile. Cei care sunt ai lui Dumnezeu se vor întoarce la El, iar cei care sunt ai Satanei se vor întoarce la Satana. Curând după aceasta, Dumnezeu va răsplăti binele și va pedepsi răul și se va folosi de dezastru pentru a-i distruge pe cei care aparțin Satanei. Toate forțele răului vor fi răsturnate cu siguranță de mustrarea Sa și Dumnezeu îi va aduce pe toți cei care pot asculta de lucrarea Sa și care se pot întoarce cu adevărat spre El în Împărăția Sa. Acesta este adevărul a ceea ce Dumnezeu va realiza în curând. Epoca Împărăției e epoca în care firea lui Dumnezeu este revelată public omenirii și e, de asemenea, epoca în care omenirea începe să-L cunoască pe Dumnezeu. În plus, Epoca Împărăției e epoca în care Dumnezeu vorbește cuvinte și Se arată public oamenilor. Nicio forță nu poate opri implementarea voii lui Dumnezeu pe pământ. Împărăția lui Hristos S-a arătat deja pe Pământ, iar profeția din Apocalipsa a fost împlinită în totalitate: „**Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va veni să locuiască împreună cu ei, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei (și va fi Dumnezeul lor). El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus**” (Apocalipsa 21:3-4). Dumnezeu Atotputernic spune: „**În Împărăție, viața pe care poporul lui Dumnezeu o trăiește alături de Dumnezeu este peste măsură de fericită. Apele dansează de bucurie față de viețile binecuvântate ale oamenilor, munții se bucură de belșugul Meu împreună cu oamenii. Toți oamenii se străduiesc, muncesc din greu, dovedindu-și devotamentul în Împărăția Mea. În Împărăție, nu mai există rebeliune, nu mai există împotrivire; cerul și pământul depind unul de altul, Eu și omul ne apropiem în simțăminte profunde, prin dulcile beatitudini ale vieții, sprijinindu-ne**

unul pe altul…” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Veseliți-vă, oamenilor!). În Împărăție, Dumnezeu Se va arăta pe El Însuși oamenilor Săi și-i va călăuzi pe supraviețuitorii omenirii în viețile lor pe Pământ. Va trăi printre ei, va sta cu ei și Se va veseli alături de ei. Oamenii se vor bucura, de asemenea, de o viață frumoasă și fericită în care sunt cu Dumnezeu. Asta va obține Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă, și asta e marea promisiune și binecuvântare pe care Dumnezeu i-o dă omului.

– Răspunsuri la întrebările din scenetă

B. Planul de gestionare al lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea – Cele trei etape ale lucrării

1. De ce face Dumnezeu lucrarea de mântuire a omenirii?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

La început, Dumnezeu Se odihnea. Nu existau oameni sau orice altceva pe pământ la acea vreme și Dumnezeu nu făcuse încă nicio lucrare. El Și-a început lucrarea de gestionare doar odată cu existența omenirii și după ce omenirea a fost coruptă; din acel moment, El nu S-a mai odihnit, ci în schimb a început să Își petreacă timpul în mijlocul omenirii. Din cauza corupției omenirii și a răzvrătirii arhanghelului Și-a pierdut Dumnezeu odihna. Dacă Dumnezeu nu îl învinge pe Satana și nu mântuiește omenirea coruptă, El nu va mai putea niciodată să intre în odihnă. Precum îi lipsește omului odihna, așa Îi lipsește și lui Dumnezeu, iar când El Se va odihni din nou, și oamenii o vor face. A trăi în odihnă înseamnă o viață fără război, fără murdărie și fără vreo nedreptate stăruitoare. Cu alte cuvinte, e o viață lipsită de tulburările Satanei (aici „Satana” se referă la forțe inamice) și de corupția Satanei, și nici nu e predispusă să fie invadată de vreo forță în opoziție cu Dumnezeu; e o viață în care totul își urmează propriul fel și Îl poate venera pe Domnul creației și în care cerul și pământul sunt cu desăvârșire liniștite – asta se înțelege prin cuvintele „viața tihnită a oamenilor”. Când Dumnezeu Se odihnește, nedreptatea nu va mai zăbovi pe pământ, nici nu va mai fi vreo altă invazie a forțelor inamice, iar omenirea va intra într-un ținut nou – nu va mai fi o omenire coruptă de Satana, ci mai degrabă o omenire care a fost mântuită după ce a fost coruptă de Satana. Ziua de odihnă a omenirii va fi și ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a pierdut odihna din cauza incapacității omenirii de a intra în odihnă, nu din cauza că inițial nu fusese capabil să Se odihnească.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

Acestea sunt faptele: înainte ca pământul să existe, arhanghelul era cel mai mare dintre îngerii cerului. El avea autoritate asupra tuturor îngerilor din ceruri; aceasta a fost competența pe care i-o acordase Dumnezeu. Cu excepția lui Dumnezeu, era cel mai mare dintre îngerii cerului. Mai târziu, după ce Dumnezeu a creat omenirea, pe pământ, arhanghelul a îndeplinit o trădare și mai mare față de Dumnezeu. Spun că L-a trădat pe Dumnezeu pentru că a vrut să gestioneze omenirea și să depășească autoritatea lui Dumnezeu. Arhanghelul a ispitit-o pe Eva în păcat; și a făcut-o pentru că voia să-și stabilească împărăția pe pământ și să-i determine pe oameni să-I întoarcă spatele lui Dumnezeu și, în schimb, să-l asculte pe el. Arhanghelul a văzut că erau atât de multe lucruri care îl puteau asculta – îngerii puteau, la fel ca și oamenii de pe pământ. Păsările și fiarele, copacii, pădurile, munții, râurile și toate lucrurile de pe pământ erau în grija oamenilor – adică a lui Adam și a Evei – în timp ce Adam și Eva ascultau de arhanghel. Prin urmare, arhanghelul și-a dorit să depășească autoritatea lui Dumnezeu și să-L trădeze pe Dumnezeu. După aceea, a determinat mulți îngeri să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, care, mai târziu, au devenit diverse duhuri necurate. Dezvoltarea umanității până în zilele noastre nu a fost cauzată de corupția arhanghelului? Oamenii sunt așa cum sunt astăzi deoarece arhanghelul L-a trădat pe Dumnezeu și a corupt omenirea. […] Omenirea și toate lucrurile de pe pământ se află acum sub dominația Satanei și sub dominația celor nelegiuiți. Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele către toate lucrurile, astfel încât oamenii să-L poată cunoaște și, astfel, să-l înfrângă pe Satana și să-i supună pe vrăjmașii Săi. Toată această lucrare se realizează prin dezvăluirea faptelor Sale. Toate creaturile Lui sunt sub dominația Satanei și, astfel, El dorește să-Și dezvăluie atotputernicia Lui, învingându-l astfel pe Satana. Dacă nu ar exista Satana, nu ar fi nevoie să-Și dezvăluie faptele. Dacă nu ar fi fost hărțuirea Satanei, El ar fi creat

omenirea și ar fi condus-o să trăiască în Grădina Edenului. De ce El nu a dezvăluit niciodată toate faptele Sale îngerilor sau arhanghelilor înainte de trădarea Satanei? Dacă îngerii și arhanghelul L-ar fi cunoscut și, de asemenea, L-ar fi ascultat de la început, atunci El nu ar fi efectuat acele acte lipsite de sens. Din cauza existenței Satanei și a demonilor, oamenii se împotrivesc Lui și sunt plini până la refuz cu o fire rebelă, așa că Dumnezeu dorește să-Și dezvăluie faptele. Pentru că El dorește să facă război cu Satana, trebuie să-Și folosească autoritatea și toate faptele pentru a-l învinge pe Satana; în felul acesta, lucrarea Sa de mântuire pe care o face în rândul omenirii va permite oamenilor să vadă înțelepciunea și toată atotputernicia Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

Pentru că cerul de deasupra întregii omeniri este înnorat și întunecat, fără nicio urmă de claritate, iar lumea omenească e aruncată în întunericul beznă, astfel încât cineva care trăiește în ea nu-și poate vedea nici măcar mâna întinsă înaintea feței sau soarele când își înalță capul. Drumul de sub picioarele lui, noroios și plin de gropi, face meandre șerpuitoare; întreg pământul este plin de cadavre. Colțurile întunecate sunt umplute cu rămășițele morților, iar în colțurile răcoroase și umbrite mulțimi de demoni și-au construit locașuri. Și peste tot în lumea oamenilor, demonii vin și pleacă în hoarde. Urmașii a tot felul de bestii, plini de murdărie, sunt prinși într-o luptă înverșunată, al cărei sunet lovește cu teroare în inimă. În astfel de momente, într-o astfel de lume, într-un astfel de „paradis pământesc”, unde merge cineva să-și caute împlinirile vieții? Unde s-ar putea duce pentru a-și găsi destinația vieții? Omenirea, călcată de multă vreme sub picioarele Satanei, a fost de la început un actor care a preluat imaginea Satanei – mai mult decât atât, omenirea este întruchiparea Satanei și

servește ca dovadă care e martoră pentru Satana, tare și clar. Cum poate o astfel de rasă umană, o așa grămadă de deșeuri degenerate, un astfel de descendent al acestei familii omenești corupte, să fie martoră pentru Dumnezeu? De unde vine slava Mea? De unde poate începe să vorbească cineva despre mărturia Mea? Căci vrăjmașul care, corupând omenirea, se pune împotriva Mea, a luat deja omenirea – omenirea pe care am creat-o cu mult timp în urmă și care a fost plină de slava Mea și de trăirea Mea – și a spurcat-o. Mi-a smuls gloria și a impregnat omul numai cu o otravă profund îmbibată cu urâciunea Satanei și cu zeamă din fructul pomului cunoașterii binelui și răului. La început am creat omenirea; adică l-am creat pe strămoșul omenirii, pe Adam. El era înzestrat cu formă și imagine, plin de vigoare, plin de vitalitate și, în plus, era însoțit de slava Mea. Aceea a fost ziua slăvită când am creat omul. După aceea, Eva a fost făcută din trupul lui Adam și a fost și ea strămoșul omului, și astfel, oamenii pe care i-am creat au fost umpluți de suflul Meu și plini de slava Mea. Adam s-a născut inițial din mâna Mea și a fost reprezentarea imaginii Mele. Astfel, înțelesul original al numelui „Adam” a fost o ființă creată de Mine, impregnată de energia Mea vitală, impregnată de slava Mea, având formă și imagine, având duh și suflare. El a fost singura ființă creată, având duh, capabilă să Mă reprezinte, să-Mi poarte imaginea și să primească suflul Meu. La început, Eva era cel de-al doilea om înzestrat cu suflu a cărei creație am orânduit-o, astfel încât sensul original al numelui „Eva” era o ființă creată care să continue slava Mea, plină de vitalitatea Mea și, mai mult, înzestrată cu slava Mea. Eva a venit din Adam, așa că și ea Mi-a purtat imaginea, căci ea a fost cea de-a doua ființă umană care a fost creată după imaginea Mea. Semnificația inițială a numelui „Eva” a fost un om viu, cu duh, carne și oase, a doua mărturie a Mea, precum și a doua Mea imagine între oameni. Ei au fost strămoșii omenirii, comoara pură și prețioasă a omului și, de la

începuturi, ființe vii înzestrate cu duh. Cu toate acestea, cel rău i-a călcat în picioare și i-a luat prizonieri pe urmașii strămoșilor omenirii, scufundând lumea omenească în întuneric complet și făcând în așa fel încât urmașii să nu mai creadă în existența Mea. Chiar mai abominabil este faptul că atunci când cel rău îi corupe pe oameni și îi calcă în picioare, el smulge cu cruzime slava Mea, mărturia Mea, vitalitatea pe care le-am dăruit-o, suflarea și viața pe care le-am suflat în ei, toată slava Mea în lumea umană și tot sângele inimii pe care l-am sacrificat pentru omenire. Omenirea nu mai este în lumină, oamenii au pierdut tot ce le-am dat și au aruncat slava pe care le-am dat-o. Cum pot să recunoască ei faptul că Eu sunt Domnul tuturor ființelor create? Cum pot ei să continue să creadă în existența Mea în ceruri? Cum pot descoperi ei manifestările slavei Mele pe pământ? Cum pot acești nepoți și nepoate să-L considere pe Dumnezeul venerat de proprii lor strămoși ca Domnul care i-a creat? Acești nepoți și nepoate demne de milă au „prezentat” cu generozitate celui rău slava, imaginea și mărturia pe care le-am revărsat peste Adam și Eva, precum și viața pe care le-am acordat-o oamenilor și de care depind pentru a exista; și sunt întru totul nepăsători de prezența celui rău, și îi dau acestuia toată slava Mea. Nu este aceasta tocmai sursa termenului „gunoi”? Cum să poată o astfel de omenire, asemenea demoni răi, astfel de cadavre ambulante, astfel de imagini ale Satanei și astfel de dușmani ai Mei, să aibă slava Mea? Îmi voi lua înapoi slava, Îmi voi lua înapoi mărturia care există printre oameni și toate cele ce Mi-au aparținut odată și pe care Eu le-am dat omenirii demult – voi cuceri complet omenirea. Cu toate acestea, tu ar trebui să știi că oamenii pe care i-am creat erau oameni sfinți care Îmi purtau chipul și slava. Ei nu au aparținut Satanei, nici nu au fost supuși călcării sale în picioare, ci au fost pur și simplu o manifestare a Mea, fără nicio urmă de otravă de-a Satanei. Și așa, informez omenirea că vreau numai ceea ce este creat de mâna Mea,

sfinții pe care îi iubesc și care nu aparțin niciunei alte entități. Mai mult, Mă voi bucura de ei și îi voi considera ca fiind slava Mea. Totuși, ceea ce vreau nu este omenirea care a fost coruptă de Satana, care aparține astăzi Satanei și care nu mai este creația Mea originală. Pentru că intenționez să reintru în posesia slavei Mele care există în lumea omenească, îi voi cuceri pe deplin pe supraviețuitorii din omenire ca o dovadă a slavei Mele în înfrângerea Satanei. Eu iau numai mărturia Mea ca și cristalizare a Sinelui Meu, ca obiect al bucuriei Mele. Aceasta este voia Mea.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înseamnă să fii o persoană adevărată”

2. Scopurile celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu de gestionare a omenirii

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Întregul Meu plan de gestionare (planul mântuirii), un plan ce se întinde pe o perioadă de 6000 de ani, cuprinde trei etape sau trei epoci: Epoca Legii de la începuturi; Epoca Harului (care este și Epoca Răscumpărării) și Epoca Împărăției din zilele de pe urmă. Lucrarea Mea în aceste trei epoci diferă în conținut în funcție de specificul fiecărei epoci, dar, în fiecare etapă, corespunde nevoilor omului – sau, pentru a fi mai exact, este făcută în funcție de șiretlicurile pe care Satana le întrebuințează în războiul pe care-l port cu el. Scopul lucrării Mele este de a-l înfrânge pe Satana, pentru ca înțelepciunea și atotputernicia Mea să se manifeste, de a demasca toate șiretlicurile Satanei și, în acest mod, de a mântui întreaga rasă umană care trăiește sub domeniul lui. Este de a-Mi arăta înțelepciunea și atotputernicia și de a dezvălui urâțenia insuportabilă a Satanei; și mai mult, este ca să le permită ființelor create să facă diferența dintre bine și rău, să știe că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, să vadă limpede că Satana este dușmanul umanității, un degenerat, cel rău, și ca să-și dea cert seama de diferența dintre bine și rău, dintre adevăr și minciună, sfințenie și ticăloșie și ce este măreț și ce este josnic. În acest fel, umanitatea ignorantă va putea să fie martoră pentru Mine că nu sunt Eu cel care corupe umanitatea și că doar Eu – Creatorul – pot să mântuiesc umanitatea, să ofer omului lucruri de care poate să se bucure; și vor ajunge să știe că Eu sunt Cârmuitorul tuturor lucrurilor, iar Satana este doar una dintre făpturile pe care le-am creat și care mai apoi s-a întors împotriva Mea. Planul Meu de gestionare de 6000 de ani este împărțit în trei etape, iar Eu lucrez astfel

pentru a obține efectul de a le permite ființelor create să-Mi fie martore și să-Mi înțeleagă voia și să știe că Eu sunt adevărul.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

Astăzi, mai întâi vom recapitula gândurile, ideile și fiecare mișcare a lui Dumnezeu de când a creat oamenii și ne vom uita la lucrarea pe care a desfășurat-o de la crearea lumii și până la începutul oficial al Epocii Harului. Putem atunci să descoperim care dintre gândurile și ideile lui Dumnezeu sunt necunoscute pentru om și de acolo putem să clarificăm ordinea planului lui Dumnezeu de gestionare (planului mântuirii) și putem să înțelegem detaliat contextul în care Dumnezeu a creat lucrarea Sa de gestionare, sursa acesteia și procesul de dezvoltare și, de asemenea, să înțelegem în întregime rezultatele pe care le așteaptă El de la lucrarea Sa de gestionare – adică, partea esențială și scopul lucrării Sale de gestionare. Pentru a înțelege aceste lucruri trebuie să ne întoarcem într-o vreme îndepărtată, liniștită și tăcută când nu existau oameni…

Când Dumnezeu S-a ridicat din patul Său, primul Lui gând a fost acesta: să creeze o persoană vie, o ființă umană, reală – cineva cu care să trăiască și care să fie tovarășul Său constant. Această persoană putea să-L asculte și Dumnezeu putea să Se încreadă în el și să vorbească cu el. Apoi, pentru prima oară, Dumnezeu a luat un pumn de țărână și a folosit-o pentru a crea prima persoană vie pe care Și-a imaginat-o, apoi i-a dat acestei făpturi vii un nume – Adam. Odată ce Dumnezeu câștigase această persoană care trăia și respira, cum S-a simțit? Pentru prima dată, El a simțit bucuria de a avea o persoană iubită, un tovarăș. A simțit, de asemenea, pentru prima oară, responsabilitatea de a fi un tată și grija care vine odată cu aceasta. Această persoană care trăia și respira I-a adus fericire și bucurie lui Dumnezeu; El S-a simțit alinat pentru prima oară. Acesta a fost primul

lucru pe care Dumnezeu îl făcuse vreodată care nu fusese îndeplinit cu gândurile sau chiar cu cuvintele Sale, ci fusese făcut cu propriile Sale mâini. Când acest fel de ființă – o persoană care respira și trăia – a stat în fața lui Dumnezeu, făcută din carne și oase, cu corp și formă și capabilă să vorbească cu Dumnezeu, El a trăit un fel de bucurie pe care nu o mai simțise înainte. A simțit cu adevărat responsabilitatea Sa, iar această ființă umană nu numai că Îi atingea corzile sufletului, dar fiecare mică mișcare a sa Îl impresiona și Îi încălzea inima. Deci, când această ființă a stat înaintea lui Dumnezeu, a fost prima oară când S-a gândit să câștige mai mulți oameni asemenea. Asta a fost seria de evenimente care a început cu acest prim gând pe care Dumnezeu l-a avut. Pentru Dumnezeu, toate aceste evenimente aveau loc pentru prima oară, dar în cadrul acestor prime evenimente, indiferent ce simțea El în acel moment – bucurie, responsabilitate, grijă – nu exista nimeni cu care să le împartă. Începând cu acel moment, Dumnezeu a simțit cu adevărat o tristețe și o singurătate pe care nu le simțise vreodată înainte. El a simțit că ființele umane nu puteau să accepte sau să înțeleagă iubirea și grija Lui sau intențiile Sale pentru omenire, așadar, tot a simțit durere și suferință în inima Sa. Deși făcuse aceste lucruri pentru om, omul nu era conștient de acestea și nu le înțelegea. Pe lângă fericirea, bucuria și alinarea pe care omul I le aducea, curând, împreună cu acestea, au apărut și primele Lui sentimente de suferință și singurătate. Acestea erau gândurile și sentimentele lui Dumnezeu din acel moment. În timp ce Dumnezeu făcea toate aceste lucruri, în inima Lui, trecea de la bucurie la suferință și de la suferință la durere, toate amestecate cu neliniște. Tot ceea ce voia să facă era să Se grăbească să permită acestei persoane, acestei rase umane, să cunoască ceea ce exista în inima Sa și să înțeleagă cât mai curând intențiile Sale. Atunci, oamenii puteau să devină discipolii Lui și să fie în acord cu El. Ei nu aveau să Îl mai asculte pe

Dumnezeu vorbind, ci aveau să rămână fără cuvinte; ei aveau să cunoască modul în care să I se alăture lui Dumnezeu în lucrarea Sa; mai presus de toate, ei aveau să nu mai fie oameni indiferenți la cerințele Lui. Aceste prime lucruri pe care Dumnezeu le-a dus la îndeplinire sunt foarte importante și au o mare valoare pentru planul Lui de gestionare (planul mântuirii) și pentru ființele umane de astăzi.

După crearea tuturor lucrurilor și oamenilor, Dumnezeu nu S-a odihnit. El abia aștepta să-Și îndeplinească gestionarea și abia aștepta să câștige poporul pe care îl iubea atât de mult din rândul omenirii.

[…]

[…] Dumnezeu consideră această situație a gestionării omenirii, a mântuirii oamenilor, ca fiind mai importantă decât orice altceva. El face aceste lucruri nu numai cu mintea Sa, nici doar prin cuvintele Sale și, în special, nu o face întâmplător – El face toate aceste lucruri cu un plan, cu un scop, cu standarde și cu voia Sa. Este clar că această lucrare de a mântui omenirea are o mare importanță, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om. Indiferent cât de dificilă este lucrarea, indiferent cât de mari sunt obstacolele, indiferent cât de slabi sunt oamenii sau cât de profundă este răzvrătirea omenirii, nimic din toate acestea nu sunt dificile pentru Dumnezeu. Dumnezeu Se agită, depunând eforturi susținute și gestionând lucrarea pe care El Însuși dorește să o îndeplinească. El, de asemenea, aranjează totul și conduce toți oamenii și lucrarea pe care dorește să o finalizeze – niciunul dintre aceste lucruri nu a mai fost făcut înainte. Este prima dată când Dumnezeu a folosit aceste metode și a plătit un preț mare pentru acest proiect major de gestionare și mântuire a omenirii. În timp ce Dumnezeu îndeplinește această lucrare, puțin câte puțin, El exprimă și dezvăluie oamenilor, fără rezerve, lucrarea Sa cea grea, ceea ce El are și

este, înțelepciunea și atotputernicia și fiecare aspect al firii Sale. El dezvăluie și exprimă aceste lucruri așa cum nu a mai făcut-o vreodată înainte. Deci, în întreg universul, pe lângă oamenii pe care Dumnezeu dorește să-i gestioneze și să-i mântuiască, nu au existat niciodată făpturi care să fie atât de apropiate de Dumnezeu, care să aibă o astfel de relație apropiată cu El. În inima Sa, omenirea pe care El dorește să o gestioneze și să o mântuiască este cea mai importantă și El apreciază această omenire mai presus de orice altceva; chiar dacă El a plătit un preț mare pentru oameni și chiar dacă este rănit și sfidat în mod continuu de ei, El nu renunță niciodată la ei și continuă neobosit în lucrarea Sa, fără plângeri sau regrete. Asta pentru că El știe că mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi într-o zi la apelul Său și vor fi impresionați de cuvintele Sale, vor recunoaște că El este Domnul creației și se vor întoarce la dreapta Lui…

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III"

Indiferent de ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui și, astfel, de a permite omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care slujește în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl utilizează pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț ale Satanei în

mijlocul ispitelor și atacurilor acestuia, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul Satanei și de acuzațiile, intervenția și atacurile lui – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor față de El, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor Satanei și asupra acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt mâncarea din gura Satanei – că, în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt drepți, pentru că au credință, ascultare și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving cu totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu și ascultarea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”

Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu: să dea omenirea Satanei – o omenire care nu știe ce este Dumnezeu, ce este Creatorul, cum să se închine lui Dumnezeu sau de ce este necesar să se supună lui Dumnezeu – și să permită Satanei să o corupă. Pas cu pas, Dumnezeu recuperează apoi omul din mâinile Satanei, până când omul se închină pe deplin lui Dumnezeu și îl respinge pe Satana. Aceasta este gestionarea lui Dumnezeu. Poate sună ca o poveste mitică și poate pare uimitor. Oamenilor li se pare că este o poveste mitică, pentru că nu au nicio bănuială despre cât de multe s-au petrecut cu omul în ultimele câteva mii de ani, cu atât mai puțin știu câte povestiri au existat în întinderea acestui univers. Mai mult decât atât, e din cauză că ei

nu pot aprecia lumea mai surprinzătoare și mai înfricoșătoare care există dincolo de lumea materială, dar pe care ochii lor muritori îi împiedică să o vadă. Pare de neînțeles pentru om, pentru că omul nu înțelege semnificația mântuirii omenirii de către Dumnezeu ori semnificația lucrării Sale de gestionare, și nu înțelege cum vrea Dumnezeu, în cele din urmă, să fie omenirea. Vrea să fie pe deplin necoruptă de Satana, cum au fost Adam și Eva? Nu! Scopul gestionării lui Dumnezeu este să câștige un grup de oameni care se închină lui Dumnezeu și se supun Lui. Deși acești oameni au fost corupți de Satana, ei nu-l mai văd pe Satana ca fiind tatăl lor; ei recunosc chipul urât al Satanei și îl resping și vin înaintea lui Dumnezeu pentru a accepta judecata și mustrarea Sa. Ajung să știe ce este urât și cum contrastează cu ceea ce este sfânt și să recunoască măreția lui Dumnezeu și răul Satanei. O astfel de omenire nu va mai lucra pentru Satana, nici nu se va închina Satanei, nici nu va proslăvi pe Satana. Asta pentru că sunt un grup de oameni care au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu. Aceasta este semnificația lucrării de gestionare a omenirii de către Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Dumnezeu a creat oamenii și i-a așezat pe pământ și i-a condus de atunci înainte. Apoi, El i-a mântuit și a servit ca jertfă de păcat pentru omenire. În final, El tot trebuie să cucerească omenirea, să mântuiască pe oameni în întregime și să le restituie asemănarea inițială. Aceasta este lucrarea în care S-a angajat El încă de la bun început – de a le reda oamenilor imaginea și asemănarea lor inițială. Dumnezeu Își va întemeia Împărăția și va restitui asemănarea originală a ființelor umane, ceea ce înseamnă că Își va restaura autoritatea pe pământ și în toată creația. Omenirea și-a pierdut inima temătoare de Dumnezeu, precum și funcția cuvenită creaturilor lui Dumnezeu după ce a fost coruptă de Satana,

devenind astfel un inamic nesupus lui Dumnezeu. Omenirea a trăit atunci sub domeniul Satanei și a urmat ordinele Satanei; astfel, Dumnezeu nu a avut cum să lucreze printre creaturile Sale și a devenit, cu atât mai mult, incapabil să câștige venerația lor temătoare. Oamenii au fost creați de Dumnezeu și ar trebui să-L slăvească pe Dumnezeu, dar, de fapt, I-au întors spatele și l-au venerat pe Satana în schimb. Satana a devenit idolul din inimile lor. Astfel, Dumnezeu Și-a pierdut locul în inimile lor, cu alte cuvinte, a pierdut semnificația din spatele creării omenirii de către El. Prin urmare, pentru a restabili această semnificația, El trebuie să restabilească asemănarea inițială a omului și să scape oamenii de firile lor corupte. Pentru a-i recupera pe oameni de la Satana, El trebuie să-i salveze de păcat. Doar așa poate Dumnezeu să restabilească treptat asemănarea și funcția inițială a acestora și, în cele din urmă, să-Și restabilească Împărăția. Distrugerea supremă a acelor fii ai nesupunerii va fi săvârșită, de asemenea, pentru a le permite oamenilor să-L slăvească mai bine pe Dumnezeu și să trăiască mai bine pe pământ. Deoarece Dumnezeu i-a creat pe oameni, El îi va face să-L venereze; deoarece vrea să restabilească funcția inițială a omenirii, o va restabili complet și fără nicio alterare. A-Și restabili autoritatea înseamnă a-i face pe oameni să-L venereze și să I se supună; înseamnă că Dumnezeu îi va face pe oameni să trăiască datorită Lui și îi va face pe dușmanii Săi să piară ca urmare a autorității Sale. Înseamnă că Dumnezeu va face ca fiecare parte din El să persiste printre oameni fără vreo rezistență din partea nimănui. Împărăția pe care Dumnezeu vrea să o întemeieze este propria Sa împărăție. Umanitatea pe care Și-o dorește este una care-L va venera, una care I se va supune pe deplin și care Îi va manifesta gloria. Dacă Dumnezeu nu mântuiește omenirea coruptă, atunci sensul din spatele creării omenirii de către El va fi pierdut; nu va mai avea autoritate în rândul oamenilor, iar Împărăția Lui nu va mai putea exista pe pământ. Dacă Dumnezeu nu-i va

distruge pe acei dușmani care sunt neascultători față de El, nu-Și va putea obține gloria completă, nici nu va putea să-Și întemeieze Împărăția pe pământ. Acestea vor fi semne ale finalizării lucrării Sale și ale marii Sale realizări: de a distruge în totalitate pe aceia dintre oameni care nu Îi sunt supuși și de a îi aduce în odihnă pe cei care au fost făcuți compleți. Când oamenii vor fi fost readuși la asemănarea lor originală și când vor putea să-și îndeplinească respectivele îndatoriri, să-și păstreze propriile locuri cuvenite și să se supună tuturor aranjamentelor lui Dumnezeu, Dumnezeu va fi obținut pe pământ un grup de oameni care Îl venerează și de asemenea, va fi întemeiat o Împărăție pe pământ care Îl venerează. El va avea victorie eternă pe pământ și toți aceia care I se opun vor pieri pentru toată eternitatea. Asta va restabili intenția Sa originală în crearea omenirii; Îi va restaura intenția în crearea tuturor lucrurilor și, de asemenea, Îi va restaura autoritatea pe pământ, printre toate lucrurile și printre dușmanii Săi. Acestea vor fi simbolurile victoriei Sale totale. De atunci înainte, umanitatea va intra în odihnă și va începe o viață care este pe calea cea dreaptă. Dumnezeu, de asemenea, va intra în odihna eternă cu umanitatea și va începe o viață eternă împărtășită atât de El Însuși, cât și de oameni. Murdăria și neascultarea de pe pământ vor fi dispărut, iar toată tânguirea se va fi risipit și totul din această lume care se opune lui Dumnezeu va fi încetat să existe. Doar Dumnezeu și acei oameni cărora El le-a adus mântuirea vor rămâne; doar creația Lui va rămâne.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

După ce Și-a îndeplinit cei 6000 de ani de lucrare până în ziua de astăzi, Dumnezeu a dezvăluit deja multe dintre faptele Sale, al căror scop principal a fost de a-l învinge pe Satana și a aduce mântuirea întregii umanități. El folosește această ocazie pentru a permite la tot ceea ce este în

cer, la tot ceea ce se află pe pământ, tuturor celor din mări, precum și oricărui ultim obiect al creației lui Dumnezeu pe pământ să vadă atotputernicia lui Dumnezeu și să vadă toate faptele lui Dumnezeu. El folosește ocazia de a-l învinge pe Satana să dezvăluie toate faptele lui umanității și să le permită oamenilor să-L laude și să-I preamărească înțelepciunea de a-l învinge pe Satana. Totul pe pământ, în ceruri și în mări Îi aduce slavă, laudă atotputernicia Lui, laudă toate faptele Lui și strigă numele Lui sfânt. Aceasta este dovada înfrângerii Satanei; este o dovadă a cuceririi Satanei; mai important, este dovada mântuirii umanității de către El. Întreaga creație a lui Dumnezeu Îi aduce slavă, Îl laudă pentru că l-a învins pe dușmanul Său și se întoarce victorios și Îl laudă pe El ca pe marele Rege învingător. Scopul Lui nu este numai de a-l învinge pe Satana, așa că lucrarea Lui a continuat timp de 6000 de ani. El folosește înfrângerea lui Satan pentru a salva omenirea; El folosește înfrângerea lui Satan pentru a descoperi toate faptele Sale și pentru a descoperi toată gloria Lui. El va obține slava și toată mulțimea îngerilor va vedea toată slava Lui. Mesagerii din cer, oamenii de pe pământ și toată creația de pe pământ vor vedea slava Creatorului. Aceasta este lucrarea pe care El o face. Creația Lui din ceruri și de pe pământ va vedea toată gloria Lui și El se va întoarce triumfător după ce va învinge pe Satana și va lăsa omenirea să-L laude. Astfel, el va realiza cu succes ambele aspecte. În cele din urmă, toată omenirea va fi cucerită de El și El va distruge pe oricine se opune sau se revoltă, adică va șterge pe toți cei care îi aparțin Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să știi cum a evoluat întreaga umanitate până în ziua de azi”

3. Scopul și însemnătatea lucrării lui Dumnezeu din Epoca Legii

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

La început, după crearea omenirii, israeliții au fost cei care au slujit drept fundament al lucrării lui Dumnezeu. Întregul Israel a fost temelia lucrării lui Iahve pe pământ. Lucrarea lui Iahve a fost de a-l călăuzi și păstori direct pe om prin stabilirea legilor, astfel încât omul să poată duce o viață normală și să-L venereze pe Iahve într-o manieră normală pe pământ. În Epoca Legii, Dumnezeu nu putea fi nici văzut, nici atins de către om. Deoarece tot ce a făcut El a fost să îi conducă pe cei dintâi oamenii corupți de Satana, să-i învețe și să-i păstorească, cuvintele Lui nu conțineau altceva decât legi, statute și normele comportamentului uman și nu le-au furnizat adevărurile vieții. Israeliții de sub comanda Lui nu fuseseră profund corupți de Satana. Lucrarea legii făcute de El a fost doar prima etapă în lucrarea mântuirii, chiar începutul lucrării de mântuire și, practic, nu avea nimic de-a face cu schimbările din firea vieții omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului”

„Iahve” este numele pe care l-am luat în timpul lucrării Mele în Israel și înseamnă Dumnezeul israeliților (poporul ales al lui Dumnezeu), căruia poate să Îi fie milă de oameni, să îi blesteme pe oameni și să le ghideze viața; înseamnă Dumnezeu care posedă o mare putere și este plin de înțelepciune. […] Cu alte cuvinte, numai Iahve este Dumnezeul poporului ales al Israelului, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov, Dumnezeul lui Moise și Dumnezeul întregului popor al Israelului. Și astfel, în epoca actuală, toți israeliții, pe lângă poporul evreu, se închină lui Iahve. Ei săvârșesc sacrificii pentru El pe altar și Îl slujesc în temple

purtând haine de preoți. Ceea ce speră ei este ca Iahve să apară din nou. […] Numele Iahve este unul special pentru poporul lui Israel, care a trăit conform legii. În fiecare epocă și în fiecare etapă a lucrării, numele Meu nu este neîntemeiat, ci are o semnificație reprezentativă: fiecare nume reprezintă o epocă. „Iahve” reprezintă Epoca Legii și este unul de onoare pentru Dumnezeul venerat de poporul lui Israel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

În timpul Epocii Legii, lucrarea de îndrumare a omenirii a fost făcută sub numele de Iahve, iar prima etapă a lucrării a fost inițiată pe pământ. În această etapă, lucrarea a constat în construirea templului și a altarului și utilizarea legii pentru a ghida poporul lui Israel și a lucra în mijlocul său. Prin îndrumarea poporului lui Israel, El a lansat o bază pentru lucrarea Sa pe pământ. De la această bază, El Și-a extins lucrarea dincolo de Israel, ceea ce înseamnă că, începând din Israel, El Și-a extins lucrarea în afară, astfel încât următoarele generații au ajuns să cunoască treptat faptul că Iahve era Dumnezeu și că Iahve a fost Cel care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și că Iahve a fost Cel care a făcut toate făpturile. El Și-a răspândit lucrarea prin poporul lui Israel în afară, dincolo de el. Ținutul lui Israel a fost primul loc sfânt al lucrării lui Iahve pe pământ și a fost locul unde Dumnezeu a mers să lucreze mai întâi pe pământ. Aceea a fost lucrarea Epocii Legii.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Omenirea de la început nu știa nimic și, astfel, Dumnezeu a trebuit să înceapă să-l învețe pe om de la cele mai de bază și superficiale principii de supraviețuire și reguli necesare pentru a trăi, insuflând aceste lucruri în inima omului puțin câte puțin și oferind omului o înțelegere treptată a lui Dumnezeu, o apreciere și înțelegere treptată a conducerii lui Dumnezeu și

un concept de bază al relației dintre om și Dumnezeu, prin aceste regulamente și prin aceste reguli, care erau transmise prin cuvânt. Doar după obținerea acestui efect a putut Dumnezeu, puțin câte puțin, să facă lucrarea pe care avea să o facă ulterior și, prin urmare, aceste reguli și lucrarea realizată de Dumnezeu în timpul Epocii Legii sunt piatra de temelie a lucrării Sale de mântuire a omenirii și prima etapă a lucrării din planul de gestionare al lui Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"

Lucrarea în Epoca Legii

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Lucrarea pe care Iahve a făcut-o cu israeliții a stabilit pentru omenire locul pământesc al originii lui Dumnezeu, care era și locul sacru al prezenței Sale. El Și-a limitat lucrarea la poporul lui Israel. La început, El nu a lucrat în afara Israelului, dar, în schimb, a ales oameni pe care i-a găsit potriviți pentru a-Și limita sfera lucrării. Israel este locul unde Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, iar din pământul acelui loc, Iahve l-a făcut pe om; acest loc a devenit baza lucrării Sale pe pământ. Israeliții, care erau urmași ai lui Noe și, de asemenea, descendenți ai lui Adam, au fost temelia umană a lucrării lui Iahve pe pământ.

În acel moment, semnificația, scopul și pașii lucrării lui Iahve în Israel au fost să inițieze pe întregul pământ lucrarea Sa care, având Israelul drept centru, s-a răspândit treptat printre toate neamurile non-evreiești. Acesta este principiul conform căruia El lucrează în tot universul pentru a stabili un model și apoi pentru a-l extinde până când toate ființele din univers vor fi primit Evanghelia Lui. Primii israeliți au fost descendenții lui Noe. Acești oameni au fost înzestrați doar cu suflarea lui Iahve și au înțeles suficient încât să aibă grijă de necesitățile de bază ale vieții, dar ei n-au știut ce fel de

Dumnezeu era Iahve și nici care era voința Lui față de om, cu atât mai puțin cum ar trebui prețuit Domnul întregii creații. Cât despre existența unor reguli și legi care trebuiau respectate[a], sau dacă exista o datorie pe care ființele create trebuiau să o îndeplinească pentru Creator, descendenții lui Adam nu știau nimic despre aceste lucruri. Tot ceea ce știau era că bărbatul trebuia să asude și să muncească pentru a-și întreține familia și că femeia trebuia să se supună soțului ei și să perpetueze rasa umană creată de Iahve. Cu alte cuvinte, un asemenea popor, căruia i s-a dat doar suflarea și viața lui Iahve, nu a știut nimic despre modul în care să respecte legile lui Dumnezeu sau cum să-L mulțumească pe Domnul întregii creații. Ei au înțeles prea puțin. Așadar, chiar dacă nu era nimic necinstit sau înșelător în inimile lor, iar invidia ori cearta apăreau destul de rar între ei, cu toate acestea, ei nu aveau nici o cunoaștere sau înțelegere despre Iahve, Domnul întregii creații. Acești strămoși ai omului au știut numai să mănânce și să se bucure de lucrurile lui Iahve, fără a ști însă să-L onoreze; ei nu știau că Iahve era Acela căruia trebuie să I se închine în genunchi. Deci cum au putut fi numiți aceștia creaturile Lui? Dacă așa stăteau lucrurile, oare cuvintele „Iahve este Domnul întregii creații” și „El a creat omul pentru ca omul să-L poată manifesta, să-L glorifice și să-L reprezinte” nu fuseseră rostite în zadar? Cum au putut oamenii care nu Îl venerau pe Iahve să devină o mărturie a slavei Sale? Cum au putut deveni ei manifestări ale slavei Sale? Oare cuvintele lui Iahve – „Eu l-am creat pe om după chipul Meu” – n-ar fi devenit atunci o armă în mâinile Satanei, cel rău? N-ar fi devenit aceste cuvinte un semn de umilire la adresa creării omului de către Iahve? Pentru a încheia această etapă a lucrării Sale, Iahve, după ce a creat omenirea, n-a învățat-o și n-a călăuzit-o de la Adam până la Noe. De fapt, abia după ce potopul a distrus lumea, El a început să-i călăuzească în mod oficial pe israeliți, care erau urmașii lui Noe și, de asemenea, ai lui Adam. Lucrarea și

cuvântările Sale din Israel au oferit îndrumare întregului popor al lui Israel care trăia pe acel pământ, arătând astfel omenirii că Iahve nu numai că a putut da omului suflare ca acesta să primească viață de la El și să devină din țărână o ființă umană creată, dar și că poate distruge omenirea, o poate blestema și Își poate folosi toiagul pentru a o conduce. De asemenea, au văzut că Iahve putea călăuzi viața omului pe pământ și putea vorbi și lucra printre oameni, în funcție de orele zilei și ale nopții. Lucrarea pe care a făcut-o a fost numai pentru ca ale Sale creaturi să știe că omul a apărut din țărâna culeasă de El și, în plus, că omul a fost făcut de El. Și nu doar acest lucru, dar prima dată Și-a făcut lucrarea în Israel pentru ca alte popoare și națiuni (care, de fapt, nu erau diferite de Israel, ci mai degrabă se trăgeau din israeliți dar erau toți descendenți ai lui Adam și ai Evei) să primească Evanghelia lui Iahve din Israel, pentru ca toate ființele create din univers să-L poată onora pe Iahve, recunoscându-I măreția. Dacă Iahve nu Și-ar fi început lucrarea în Israel, ci, în schimb, după crearea omenirii, ar fi lăsat-o să trăiască pe pământ o viață lipsită de griji, atunci în acest caz, datorită naturii fizice a omului (conform căreia omul nu poate cunoaște niciodată lucrurile pe care nu le poate vedea, deci nu putea ști că Iahve a creat omenirea și, cu atât mai puțin, de ce a făcut-o), omul n-ar fi aflat niciodată că Iahve a fost Cel care l-a creat sau că El este Domnul întregii creații. Dacă Iahve ar fi creat omul și l-ar fi plasat pe pământ și pur și simplu Și-ar fi scuturat praful de pe mâini și ar fi plecat, mai degrabă decât să rămână printre oameni și să-i călăuzească o vreme, atunci toată omenirea s-ar fi întors în nimicnicie; până și cerul, pământul și toată puzderia de lucruri înfăptuite de El, ca și întreaga omenire, s-ar fi întors la o stare de nimicnicie și, în plus, ar fi fost călcați în picioare de Satana. În felul acesta, dorința lui Iahve ca „pe pământ, adică în mijlocul creației Sale, El să aibă un loc unde să stea, un loc sfânt” ar fi fost spulberată. Așadar, după ce a creat omenirea,

El a reușit să rămână în mijlocul ei pentru a-i călăuzi pe oameni în viețile lor și pentru a le vorbi din mijlocul ei – toate acestea pentru a-Și realiza dorința și pentru a-Și îndeplini planul. Lucrarea pe care a făcut-o în Israel a fost menită doar pentru a servi planului pe care El îl făcuse înainte de a crea toate lucrurile, de aceea, lucrarea Sa mai întâi printre israeliți și crearea tuturor lucrurilor nu s-au aflat în contradicție, ci au fost ambele destinate conducerii, lucrării și gloriei Sale și, de asemenea, adâncirii semnificației creării omenirii. El a condus viața omului pe pământ timp de două mii de ani după Noe, timp în care l-a învățat să înțeleagă cum să I se închine lui Iahve, Domnul întregii creații, cum să-și conducă viața, cum să trăiască și, mai presus de orice, cum să acționeze ca martor al lui Iahve, să-L asculte și să-L prețuiască, lăudându-L chiar prin muzică, așa cum făcea David și preoții săi.

Înainte de cele două milenii în care Iahve Și-a făcut lucrarea, omul nu știa nimic și aproape toată omenirea se depravase în așa măsură încât, înainte de distrugerea lumii prin potop, ajunsese la un nivel de promiscuitate și corupție care le pustiise inimile de Iahve și, chiar mai mult, de a-și dori calea Lui. Ei nu au înțeles niciodată lucrarea pe care Iahve urma să o facă; erau lipsiți de rațiune, aveau și mai puțină cunoaștere și, asemeni mașinăriilor care respirau, nu știau absolut nimic despre om, despre Dumnezeu, lume, viață și așa mai departe. Pe pământ, s-au angajat în numeroase ademeniri, asemenea șarpelui, și au spus multe lucruri ofensatoare la adresa lui Iahve, dar pentru că erau ignoranți, Iahve nu i-a mustrat și nu i-a disciplinat. Abia după potop, când Noe avea 601 ani, Iahve i S-a arătat oficial lui Noe și l-a îndrumat pe el și pe familia sa, conducând păsările și animalele care au supraviețuit potopului, împreună cu Noe și descendenții lui, până la sfârșitul Epocii Legii care, în total, a durat 2500 de ani. El Și-a făcut lucrarea în Israel și anume, lucrarea oficială, timp de 2000

de ani și apoi a lucrat simultan în Israel și în afara acestuia timp de 500 de ani, pentru un total de 2500 de ani. În această perioadă, El i-a învățat pe israeliți că, pentru a-I sluji lui Iahve, trebuie să construiască un templu, să-și pună hainele preoțești și să intre desculți în zori, ca nu cumva încălțămintea lor să pângărească templul și focul să se coboare asupra lor și să-i ardă până la moarte. Ei și-au îndeplinit îndatoririle și s-au supus planurilor lui Iahve. S-au rugat lui Iahve în templu și, după ce au primit revelația lui Iahve, adică după ce Iahve le-a vorbit, au condus mulțimile și le-au învățat să se închine lui Iahve – Dumnezeul lor. Iahve le-a spus să construiască un templu și un altar și, la timpul stabilit de El, adică de Paște, să pregătească vițeii și mieii nou-născuți pe care să-i așeze pe altar ca jertfe pentru a-I sluji lui Iahve ca să-i înfrâneze astfel și să pună în inimile lor adorație față de Iahve. Respectarea sau nerespectarea acestei legi a devenit măsura loialității lor față de Iahve. De asemenea, Iahve a orânduit ziua Sabatului pentru ei, a șaptea zi a creației Lui. Ziua de după Sabat a făcut-o prima zi, o zi în care ei să-L laude pe Iahve, să-I aducă jertfe și să-I cânte. În această zi, Iahve a chemat pe toți preoții să împartă sacrificiile de pe altar pentru ca poporul să mănânce și să se poată bucura de jertfele aduse lui Iahve. Și Iahve a spus că ei erau binecuvântați, că au împărțit cu El din porția lor și că erau poporul Lui ales (acesta fiind legământul lui Iahve cu israeliții). De aceea, până în ziua de astăzi, poporul lui Israel continuă să susțină că Iahve este doar Dumnezeul lor și nu al neamurilor.

În timpul Epocii Legii, Iahve i-a dat lui Moise multe porunci pe care să le transmită israeliților care l-au urmat afară din Egipt. Aceste porunci au fost date israeliților de către Iahve și nu au avut nicio legătură cu egiptenii; ele au fost menite să-i înfrâneze pe israeliți și El a folosit poruncile ca să le ceară socoteală. Fie că era vorba de observarea Sabatului, de respectul față de părinți, de închinarea la idoli și așa mai departe – acestea erau principiile

după care erau judecați ca fiind păcătoși sau drepți. Printre ei, au fost unii loviți de focul lui Iahve, unii care au fost uciși cu pietre și alții care au primit binecuvântarea lui Iahve, toate acestea fiind determinate de respectarea sau nerespectarea acestor porunci. Cei care nu respectau Sabatul erau uciși cu pietre. Preoții care nu respectau Sabatul erau loviți de focul lui Iahve. Cei care nu-și respectau părinții erau, de asemenea, uciși cu pietre. Toate acestea au fost poruncite de Iahve. Iahve a stabilit poruncile și legile Sale astfel încât, călăuzindu-le viața, oamenii să-L asculte, să I se supună și să nu se răzvrătească împotriva Lui. El a folosit aceste legi pentru a menține sub control neamul omenesc proaspăt născut și pentru a pune mai bine temelia pentru lucrarea Sa viitoare. Astfel, pe baza lucrării pe care a făcut-o Iahve, prima perioadă a fost numită Epoca Legii. Deși Iahve a făcut multe cuvântări și a lucrat mult, El a călăuzit poporul doar în sens pozitiv, învățându-i pe acești oameni ignoranți cum să fie umani, cum să trăiască, cum să înțeleagă calea lui Iahve. În cea mai mare parte, lucrarea Sa a fost menită să-i facă pe oameni să-I respecte calea și să-I urmeze legile. Lucrarea a fost făcută pe oameni corupți superficial, dar nu s-a extins până la a-i transforma sau a le influența progresul în viață. El a fost preocupat doar de folosirea legilor pentru a înfrâna și a ține poporul sub control. Pentru israeliți, în acel moment, Iahve era doar un Dumnezeu în templu, un Dumnezeu în ceruri. El era un stâlp de nor, un stâlp de foc. Tot ce le-a cerut Iahve să facă a fost să asculte ceea ce astăzi oamenii cunosc ca fiind legi și porunci ale Sale – s-ar putea spune chiar reguli – pentru că ceea ce a făcut Iahve nu era menit să-i transforme, ci să le dea mai multe lucruri pe care omul trebuia să le aibă și să-i instruiască cu gura Lui, pentru că, după ce a fost creat, omul nu avea nimic din ceea ce se cuvenea să aibă. Astfel, Iahve le-a dat oamenilor lucrurile pe care trebuiau să le dețină pentru viața lor pe pământ, făcând poporul pe care El l-a condus să-și depășească strămoșii, pe

Adam și Eva, pentru că ceea ce le-a dat lor Iahve a depășit cu mult ceea ce le-a oferit lui Adam și Evei, la începuturi. Oricum, lucrarea făcută de Iahve în Israel a fost doar pentru a-i călăuzi pe oameni și pentru a-i face să-și recunoască propriul Creator. El nu i-a cucerit și nu i-a transformat, ci doar i-a călăuzit. Aceasta este pe scurt lucrarea lui Iahve în Epoca Legii. Este fundalul, povestea adevărată, esența lucrării Sale pe întregul pământ al Israelului și începutul lucrării Sale de șase mii de ani care viza ținerea omenirii în mâna călăuzitoare a lui Iahve. Din toate acestea s-au ivit încă și mai multe de făcut în planul de gestionare (planul mântuirii), pe parcursul a șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Note de subsol:

a. Textul original nu conține expresia „care trebuiau respectate."

4. Scopul și însemnătatea lucrării lui Dumnezeu din Epoca Harului

Versete din Biblie pentru referințe:

„Căci Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Isus reprezintă toată lucrarea Epocii Harului; El a fost întrupat și crucificat și, de asemenea, a inaugurat Epoca Harului. El a fost crucificat pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare, pentru a sfârși Epoca Legii și a începe Epoca Harului și, astfel, El a fost numit „Comandantul Suprem”, „Jertfa de păcat” și „Răscumpărătorul”. Prin urmare, lucrarea lui Isus a fost diferită în conținut față de lucrarea lui Iahve, deși erau în principiu aceleași. Iahve a început Epoca Legii, a stabilit fundamentul – punctul de origine – lucrării lui Dumnezeu pe pământ și a emis legile și poruncile. Acestea sunt cele două părți de lucrare pe care El le-a desăvârșit, care reprezintă Epoca Legii. Lucrarea făcută de Isus în Epoca Harului nu a fost aceea de a emite legii, ci de a le îndeplini, anunțând astfel Epoca Harului și încheind Epoca Legii care a durat două mii de ani. El a fost deschizătorul de drumuri, ce a venit pentru a începe Epoca Harului, totuși, partea principală a lucrării Sale este răscumpărarea. Și astfel, lucrarea Sa a avut două direcții: inaugurarea unei noi epoci și finalizarea lucrării de răscumpărare prin crucificarea Sa, după care a plecat. Și astfel s-a încheiat Epoca Legii și a început Epoca Harului.

Lucrarea pe care a făcut-o Isus a fost pe potriva nevoilor omului din acele vremuri. Misiunea Lui a fost aceea de a răscumpăra omenirea, de a-i ierta păcatele, astfel că firea Lui a fost întru totul una de umilință, răbdare,

iubire, evlavie, îngăduință, milă și bunătate iubitoare. El le-a adus oamenilor har și binecuvântări din abundență și le-a oferit acestora toate lucrurile de care puteau ei să se bucure spre desfătarea lor: pacea și fericirea, răbdarea și iubirea Lui, mila și bunătatea Lui iubitoare. În acele zile, tot ceea ce oamenii întâlneau era o abundență de lucruri de care să se bucure: inimile lor erau împăcate și netulburate, sufletele lor erau mângâiate și ei Îl aveau alături pe Mântuitorul Isus. Faptul că puteau obține aceste lucruri era urmarea vremurilor în care trăiau. În Epoca Harului, omul fusese deja corupt de Satana și, prin urmare, pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri, era nevoie o abundență de har, îngăduință nemărginită și răbdare și, mai mult decât atât, de o jertfă suficientă pentru a ispăși păcatele omenirii, astfel încât să aibă efect. Ceea ce a văzut omenirea în Epoca Harului n-a fost altceva decât jertfa Mea pentru ispășirea păcatelor oamenilor, adică pe Isus. Tot ce au știut ei era că Dumnezeu putea fi iertător și îngăduitor și tot ceea ce au văzut a fost mila și bunătatea iubitoare a lui Isus. Aceasta s-a datorat în întregime faptului că s-au născut în Epoca Harului. Și așa se face că, înainte să poată fi răscumpărați, ei au trebuit să se bucure de multele și feluritele haruri pe care Isus le-a pogorât asupra lor, ca să le fie de folos. Astfel, ei au putut fi iertați de păcatele lor mulțumită desfătării cu har și au avut, de asemenea, ocazia să fie răscumpărați, bucurându-se de îngăduința și răbdarea lui Isus. Doar prin îngăduința și răbdarea lui Isus au câștigat dreptul să fie iertați și să se bucure de harul abundent pogorât de Isus. Așa cum a spus Isus: „Am venit să-i răscumpăr nu pe cei drepți, ci pe cei păcătoși, să le permit păcătoșilor să fie iertați de păcatele lor”. Dacă Isus s-ar fi întrupat cu firea de a judeca, de a blestema și de a nu tolera ofensele oamenilor, atunci omul n-ar fi avut niciodată ocazia să fie răscumpărat și ar fi rămas veșnic păcătos. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, planul de gestionare de 6000 de ani s-ar fi întrerupt în Epoca Legii, iar

Epoca Legii s-ar fi prelungit cu alți 6000 de ani. Păcatele omului doar s-ar fi înmulțit și ar fi devenit mai cumplite, iar crearea omenirii și-ar fi pierdut rostul. Oamenii doar ar fi fost capabili să-L servească pe Iahve sub domnia legii, dar păcatele lor le-ar fi depășit pe cele ale primilor oameni creați. Cu cât a iubit mai mult Isus omenirea, iertându-i păcatele și pogorând asupra ei suficientă milă și bunătate iubitoare, cu atât mai mult a fost îndreptățită omenirea să fie mântuită de Isus, să fie numită mieii rătăciți pe care Isus i-a răscumpărat cu un preț mare. Satana nu a putut să se amestece în această lucrare, întrucât Isus Și-a tratat discipolii așa cum o mamă iubitoare își îngrijește pruncul la piept. El nu S-a supărat pe ei și nici nu i-a disprețuit, ci a fost plin de alinare; El niciodată nu Și-a pierdut cumpătul în mijlocul lor, ci a avut răbdare cu păcatele lor și a trecut cu vederea neroziile și ignoranța lor, până în punctul de a spune „Iartă-i pe ceilalți de 70 de ori câte șapte." Astfel că inima Lui a transformat inima celorlalți și numai așa au primit oamenii iertarea păcatelor lor prin răbdarea Lui.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării"

Deși Isus în întruparea Sa a fost întru totul lipsit de emoție, El întotdeauna Și-a alinat discipolii, a avut grijă de ei, i-a ajutat și i-a susținut. Totuși, indiferent cât a lucrat sau indiferent cât a suferit, El niciodată nu a cerut prea mult de la oameni, ci a fost mereu răbdător și iertător cu păcatele lor, astfel că oamenii, în Epoca Harului, Îi spuneau afectuos „Isus Mântuitorul Cel adorat." Pentru oamenii din acea epocă – pentru toți oamenii – milostenia și bunătatea iubitoare au fost ce-a avut și a fost Isus. El niciodată nu Și-a amintit fărădelegile oamenilor, iar comportamentul Lui față de ei nu s-a bazat nicicând pe fărădelegile lor. Pentru că aceea a fost o epocă diferită, El adesea a oferit oamenilor mâncare și băutură din belșug, ca ei să se poată sătura. El Și-a tratat toți discipolii cu har, vindecând

bolnavii, alungând demonii și înviind pe cei morți. Pentru ca oamenii să poată să creadă în El și să vadă că toate cele înfăptuite de El au fost făcute cu toată convingerea și sinceritatea, El a mers într-atât încât a adus la viață cadavrele în putrefacție, arătându-le că, în mâinile Sale, chiar și morții puteau fi înviați. În acest fel, El a îndurat în liniște și Și-a făcut lucrarea de răscumpărare în mijlocul lor. Chiar și înainte ca El să fie răstignit pe cruce, Isus luase deja asupra Lui păcatele omenirii și devenise o jertfă de păcat pentru omenire. Chiar înainte de a fi crucificat, El deschisese deja calea crucii pentru a răscumpăra omenirea. La sfârșit, El a fost bătut în cuie pe cruce, sacrificându-Se pentru cruce, și a pogorât asupra omenirii toată compasiunea, bunătatea iubitoare și sfințenia Lui. Față de omenire, El a fost mereu tolerant, niciodată răzbunător, ci i-a iertat păcatele, îndemnând-o să se căiască și a învățat-o să aibă răbdare, îngăduință și iubire, să-I calce pe urme și să se sacrifice pe sine însăși pentru cruce. Iubirea Lui pentru frați și surori a depășit iubirea Lui pentru Maria. Lucrarea pe care El a făcut-o a avut ca principiu vindecarea bolnavilor și alungarea demonilor, toate pentru răscumpărarea Lui. Indiferent unde a mers, i-a tratat cu har pe toți cei care L-au urmat. I-a făcut bogați pe cei săraci, pe cei ologi să umble, pe cei orbi să vadă și pe cei surzi să audă. El chiar i-a invitat pe cei mai umili, pe cei nevoiași și pe păcătoși să stea la aceeași masă cu El, niciodată ferindu-Se de ei, ci fiind întotdeauna răbdător, spunând chiar: „Atunci când un păstor își pierde o oaie dintr-o sută, el le va lăsa în urmă pe cele 99 și o va căuta pe cea pierdută și, când o va găsi, se va bucura foarte tare.” El Și-a iubit discipolii ca oaia care își iubește mieii. Deși erau nesăbuiți și ignoranți și păcătoși în ochii Lui și, mai mult, cei mai umili membri ai societății, El i-a considerat pe acești păcătoși – persoane pe care ceilalți le disprețuiau – ca fiind lumina ochilor Lui. De vreme ce i-a favorizat, El Și-a dat viața pentru ei, ca mielul oferit drept ofrandă la altar. A mers printre ei ca și cum ar fi

fost slujitorul lor, lăsându-i să profite de El, să-L schingiuiască, supunându-Se lor necondiționat. Pentru discipolii Lui, El a fost Isus Mântuitorul Cel adorat, dar, fariseilor care dădeau lecții de morală de pe un piedestal înalt, El nu le-a arătat milă și bunătate iubitoare, ci dezgust și resentimente. El nu a făcut lucrări multe în mijlocul fariseilor, doar le predica și-i dojenea ocazional; El nu a umblat printre ei făcând lucrarea de răscumpărare, nici nu a făcut semne și minuni. El Și-a dăruit întreaga compasiune și bunătate discipolilor Săi, îndurând de dragul acestor păcătoși până la sfârșit, când a fost bătut în cuie pe cruce și suferind toate umilințele până când a răscumpărat întru totul întreaga omenire. Acesta a fost rezultatul complet al lucrării Sale.

Fără răscumpărarea lui Isus, omenirea ar fi trăit în păcat pentru totdeauna și ar fi devenit odraselele păcatului, urmașii demonilor. Apucând pe această cale, întregul pământ ar fi devenit locul în care sălășluiește Satana, un loc pentru reședința sa. Dar lucrarea de răscumpărare a necesitat afișarea compasiunii și bunătății iubitoare către omenire; doar prin aceste mijloace a putut omenirea să primească iertarea și, în final, să câștige dreptul de a fi făcută completă și pe deplin câștigată de Dumnezeu. Fără această etapă a lucrării, planul de gestionare de 6000 de ani nu ar fi putut să continue. Dacă Isus nu ar fi fost crucificat, dacă El doar ar fi vindecat bolnavii și ar fi alungat demonii din ei, atunci oamenii nu ar fi putut fi întru totul iertați de păcatele lor. În cei trei ani și jumătate pe care Isus i-a petrecut făcându-Și lucrarea pe pământ, El a finalizat doar jumătate din lucrarea Sa de răscumpărare; apoi, fiind crucificat și devenind asemănarea trupului păcătos, fiind cedat celui rău, El a desăvârșit lucrarea crucificării și a călăuzit destinul omenirii. Doar după ce a fost predat în mâinile Satanei a răscumpărat El omenirea. Timp de 33 de ani și jumătate, El a suferit pe pământ, fiind ridiculizat, defăimat și abandonat, chiar până în punctul în

care nu a avut un loc unde să doarmă, să Se odihnească; apoi a fost crucificat, cu întreaga Sa ființă – un trup sfânt și inocent – bătută în cuie și supusă la tot felul de suferințe. Cei care aveau puterea și-au bătut joc de El și L-au biciuit, iar soldații chiar L-au scuipat în față; cu toate astea, El a rămas tăcut și a îndurat până la sfârșit, supunându-Se necondiționat până la moarte, după care a răscumpărat întreaga omenire. Doar atunci I s-a permis să Se odihnească. Lucrarea pe care a făcut-o Isus reprezintă doar Epoca Harului; nu reprezintă Epoca Legii și nici nu este un înlocuitor pentru lucrarea din zilele de pe urmă. Aceasta este esența lucrării lui Isus în Epoca Harului, a doua epocă pe care a traversat-o omenirea – Epoca Răscumpărării.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Povestea adevărată din spatele lucrării din Epoca Răscumpărării”

„Isus” este Emanuel, care înseamnă jertfa de păcat plină de iubire și de compasiune și care îi răscumpără pe oameni. El a făcut lucrarea Epocii Harului și El reprezintă Epoca Harului și poate să reprezinte doar o parte a lucrării planului de gestionare (planul mântuirii). […] Doar Isus este Răscumpărătorul omenirii și jertfa care a răscumpărat omenirea din păcat. Adică, numele de Isus a venit din Epoca Harului și a ajuns să existe datorită lucrării de răscumpărare din Epoca Harului. Numele de Isus a luat naștere ca să le permită oamenilor din Epoca Harului să se nască din nou și să fie mântuiți și este un nume special pentru răscumpărarea întregii omeniri. Așadar, numele Isus reprezintă lucrarea de răscumpărare și înseamnă Epoca Harului. […] „Isus” reprezintă Epoca Harului și este numele Dumnezeului tuturor celor care au fost răscumpărați în Epoca Harului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

La acea vreme, lucrarea lui Isus era lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri. Păcatele tuturor care credeau în El erau iertate; dacă tu credeai în El, El te răscumpăra; dacă tu credeai în El, nu mai aparțineai păcatului, erai iertat de păcatele tale. Aceasta este ceea ce însemna să fii mântuit și să fii îndreptat prin credință. Totuși, în cei ce credeau, rămânea acel ceva care era răzvrătit și se opunea lui Dumnezeu și acela încă trebuia să fie îndepărtat încet. Mântuirea nu însemna că omul fusese complet câștigat de Isus, ci că omul nu mai era al păcatului, că i se iertaseră păcatele: de credeai, nu aveai să mai aparții vreodată păcatului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (2)”

5. Doar judecata și mustrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă constituie lucrarea Lui esențială și decisivă pentru mântuirea omenirii

Versete din Biblie pentru referințe:

„El spunea cu glas puternic: «Fiţi temători de Dumnezeu şi daţi-I slavă, pentru că a sosit ceasul judecăţii Lui!»” (Apocalipsa 14:7).

„Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu” (1 Petru 4:17).

„El va judeca între neamuri şi va hotărî pentru multe popoare” (Isaia 2:4).

„Iar dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, nu Eu îl judec. Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă respinge şi nu primeşte cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă” (Ioan 12:47-48).

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi şi vă va anunţa lucrurile ce urmează să vină” (Ioan 16:12-13).

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Când Isus a venit în lumea omului, El a inaugurat Epoca Harului și a încheiat Epoca Legii. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată și, cu această întrupare, a încheiat Epoca Harului și a inaugurat Epoca Împărăției. Toți cei care sunt în stare să accepte cea de-a doua întrupare a lui Dumnezeu vor fi conduși în Epoca Împărăției și, mai mult, vor deveni capabili să accepte personal îndrumarea lui Dumnezeu. Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a

devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar care Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt

Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»”

Lucrarea zilelor de pe urmă este de a spune cuvinte. Mari schimbări pot fi produse în om cu ajutorul cuvintelor. Schimbările produse acum în acești oameni, după acceptarea acestor cuvinte, sunt mult mai mari decât cele făcute în oameni, după acceptarea semnelor și minunilor Epocii Harului. Căci, în Epoca Harului, demonii au fost alungați din om prin punerea mâinilor și prin rugăciune, însă firea coruptă din om a rămas încă. Omul a fost vindecat de boala lui și i-au fost iertate păcatele, dar, în ceea ce privește modul în care omul urma să fie curățat de firea coruptă satanică din interiorul lui, această lucrare trebuia încă să fie făcută. Omul a fost doar mântuit și i-au fost iertate păcatele pentru credința sa, dar natura păcătoasă a omului nu a fost distrusă și încă a rămas în el. Păcatele omului au fost iertate prin intermediul Dumnezeului întrupat, dar acest lucru nu a însemnat că omul nu a mai avut păcat în el. Păcatele omului ar putea fi iertate prin jertfa de păcat, dar, doar în ceea ce privește modul în care omul poate fi făcut să nu mai păcătuiască și modul în care natura sa păcătoasă poate fi distrusă complet și transformată, el nu are nicio cale de a rezolva această

problemă. Păcatele omului au fost iertate și acest lucru se datorează lucrării răstignirii lui Dumnezeu, dar omul a continuat să trăiască înlăuntrul vechii sale firi satanice. Acestea fiind spuse, omul trebuie să fie complet mântuit de corupta sa fire satanică, astfel încât natura lui păcătoasă să poată fi complet distrusă, să nu se mai dezvolte niciodată, permițând astfel ca firea omului să fie transformată. Acest lucru ar cere omului să înțeleagă drumul creșterii în viață, să înțeleagă calea vieții și modul de a-și schimba firea. În plus, ar cere omului să acționeze potrivit cu această cale, astfel încât firea lui să poată fi schimbată treptat, iar el să poată trăi sub strălucirea luminii, ca tot ceea ce face el să poată fi în acord cu voia lui Dumnezeu, ca el să-și poată arunca firea coruptă satanică și astfel încât să se poată elibera de influența întunericului Satanei, prin aceasta ieșind pe deplin din păcat. Doar atunci va primi omul mântuirea completă. La vremea în care Isus Își făcea lucrarea, cunoașterea omului despre El era încă nedeslușită și neclară. Omul a crezut întotdeauna că El este fiul lui David și L-a proclamat ca fiind un mare profet, Domnul binevoitor care a răscumpărat păcatele omului. Unii, prin puterea credinței lor, au fost vindecați doar prin atingerea marginii hainei Lui; cei orbi puteau să vadă și chiar și morții puteau să fie readuși la viață. Totuși, omul nu a fost capabil să descopere firea coruptă satanică, adânc înrădăcinată în el însuși și nici nu a știut cum să se descotorosească de aceasta. Omul a primit mult har, cum ar fi pacea și fericirea trupului, credința unui membru care aduce binecuvântare asupra unei întregi familii, vindecarea bolii și așa mai departe. Restul au fost faptele bune ale omului și arătarea lui evlavioasă; dacă omul ar putea trăi pe baza acestor lucruri, ar fi considerat un credincios acceptabil. Doar astfel de credincioși puteau intra în Rai după moarte, ceea ce însemna că erau mântuiți. Dar, în timpul vieții lor, acești oameni nu au înțeles deloc calea vieții. Tot ceea ce au făcut a fost să comită păcate și apoi să și le mărturisească, într-un ciclu constant, fără

nicio cale de a-și schimba firea: astfel a fost natura omului în Epoca Harului. A primit omul mântuirea completă? Nu! Prin urmare, după terminarea acelei etape de lucru, a rămas încă lucrarea judecății și a mustrării. Această etapă este pentru a-l purifica pe om cu ajutorul cuvântului și, prin aceasta, de a-i da o cale de urmat. Această etapă nu ar fi rodnică sau semnificativă dacă ar continua cu alungarea demonilor, pentru că nu ar reuși să distrugă natura păcătoasă a omului, iar omul ar ajunge la o stagnare în iertarea păcatelor sale. Prin jertfa de păcat, omului i s-au iertat păcatele, căci lucrarea răstignirii a ajuns deja la sfârșit, iar Dumnezeu l-a biruit pe Satana. Dar, de vreme ce firea coruptă a omului încă rămâne în el, omul poate încă să păcătuiască și să se împotrivească lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu câștigă omenirea. De aceea, în această etapă a lucrării, Dumnezeu folosește cuvântul pentru a expune firea coruptă a omului, determinându-l să practice potrivit căii celei drepte. Această etapă este mai semnificativă decât cea anterioară, dar și mai rodnică, pentru că acum cuvântul este cel care furnizează, în mod direct, viață omului și permite ca firea omului să fie pe deplin reînnoită; este o etapă a lucrării mult mai profundă. Prin urmare, întruparea din zilele de pe urmă a completat semnificația întrupării lui Dumnezeu și a încheiat complet planul lui Dumnezeu de gestionare pentru mântuirea omului.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L

slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt, omul ajunge să fie câștigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece și să dezvăluie că toată necurăția, noțiunile, motivele și aspirațiile individuale din inima omului sunt complet revelate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

Lucrarea lui Dumnezeu în întruparea prezentă e pentru a-Și exprima firea în primul rând prin pedeapsă și judecată. Construind pe această temelie, El îi aduce mai mult adevăr omului și îi arată mai multe moduri de practică, atingându-Și astfel obiectivul de a-l cuceri și de a-l mântui de propria-i fire stricată. Acestea se află în spatele lucrării lui Dumnezeu în Epoca Împărăției.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”

Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să asculte de Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa

mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl nesocotesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o tratează și o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare, tratare și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine voia lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

În Epoca Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a inaugura noua epocă, pentru a schimba mijloacele prin care lucrează și pentru a face lucrarea întregii epoci. Acesta este principiul conform căruia lucrează Dumnezeu în Epoca Cuvântului. El a devenit trup pentru a vorbi din diferite perspective, astfel încât omul să poată să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu,

care este Cuvântul care Se arată în trup, și să vadă înțelepciunea și natura Sa minunată. O astfel de lucrare este făcută pentru a atinge mai bine obiectivele de cucerire, desăvârșire și eliminare a omului, care reprezintă adevăratul sens al folosirii cuvintelor pentru a lucra în Epoca Cuvântului. Prin aceste cuvinte, oamenii ajung să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu, substanța omului și în ce se cuvine să intre omul. Prin cuvinte, lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facă în Epoca Cuvântului este adusă, în întregime, la îndeplinire. Prin aceste cuvinte, oamenii sunt dați în vileag, eliminați și încercați. Oamenii au văzut cuvintele lui Dumnezeu, au auzit aceste cuvinte și au recunoscut existența acestor cuvinte. Ca rezultat, ei au ajuns să creadă în existența lui Dumnezeu, în atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și în iubirea lui Dumnezeu față de om și în dorința Lui de a-l mântui pe om. „Cuvintele” pot fi simple și obișnuite, dar cuvintele din gura Dumnezeului întrupat zguduie universul, transformă inimile, noțiunile și vechile firi ale oamenilor și transformă modul în care obișnuia să apară întreaga lume. De-a lungul veacurilor, numai Dumnezeul de astăzi a lucrat în acest fel și numai El vorbește astfel și vine pentru a-l mântui pe om astfel. Începând din acest moment, omul trăiește sub îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, păstorit și aprovizionat de cuvintele Sale. Oamenii trăiesc în lumea cuvintelor lui Dumnezeu, printre blestemele și binecuvântările cuvintelor lui Dumnezeu și există și mai mulți oameni care au ajuns să trăiască sub judecata și mustrarea cuvintelor Sale. Aceste cuvinte și această lucrare sunt, toate, de dragul mântuirii omului, pentru împlinirea voii lui Dumnezeu și pentru schimbarea înfățișării inițiale a lumii vechii creații. Dumnezeu a creat lumea folosind cuvinte, îi conduce pe oameni peste tot prin univers folosind cuvinte și îi cucerește și îi mântuiește folosind cuvinte. În cele din urmă, El va folosi cuvinte pentru a pune capăt întregii lumi de demult, încheindu-Și,

în întregime, planul de gestionare (planul mântuirii). De-a lungul Epocii Împărăției, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a-Și face lucrarea și pentru a obține rezultatele lucrării Sale. El nu face minuni, nici nu săvârșește miracole, ci doar Își face lucrarea prin cuvinte. Datorită acestor cuvinte, omul este hrănit și aprovizionat și dobândește cunoaștere și experiență reală.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Epoca Împărăției este Epoca Cuvântului"

De fapt, lucrarea ce se face astăzi este ca oamenii să se lepede de Satana, vechiul lor strămoș. Toate judecățile prin cuvânt au ca scop să scoată la lumină firea coruptă a omenirii și să permită oamenilor să înțeleagă esența vieții. Aceste judecăți repetate pătrund în inimile oamenilor. Fiecare judecată are legătură directă cu soarta lor și este menită să le rănească inimile pentru ca ei să se lepede de acele lucruri și, în acest fel, să cunoască viața, să cunoască această lume întinată, să cunoască înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu și, de asemenea, să cunoască această omenire care e coruptă de Satana. Cu cât are omul parte de mai multă mustrare și judecată de acest fel, cu atât inima omului poate fi rănită mai mult și cu atât mai mult duhul său se poate deștepta. Scopul acestui fel de judecată este deșteptarea duhurilor acestor oameni extrem de corupți și profund amăgiți. Omul nu are duh, adică duhul său s-a stins cu mult timp în urmă și nu știe că există Cerurile, nu știe că există un Dumnezeu și cu siguranță nu are habar că se zbate în abisul morții; de unde să știe că trăiește în acest iad demonic pe pământ? De unde să știe că leșul său putred a fost azvârlit, prin corupția Satanei, în gheena morții? De unde să știe că tot ce se află pe pământ a fost de mult iremediabil distrus de omenire? Și de unde să știe că a coborât Creatorul astăzi pe pământ și este în căutarea unui grup de oameni corupți pe care El îi poate salva? Chiar după ce omul

experimentează fiecare rafinare și judecată posibilă, conștiința sa trândavă tot nu se înflăcărează și chiar este, practic, nepăsătoare. Ce degenerată e omenirea! Și cu toate că acest tip de judecată seamănă cu o grindină nemiloasă care cade din ceruri, este de cel mai mare folos omului. Dacă oamenii nu ar fi judecați astfel, totul ar fi în zadar și salvarea oamenilor din prăpastia nefericirii ar fi absolut imposibilă. Dacă nu ar fi această lucrare, oamenilor le-ar fi foarte greu să scape din gheenă pentru că inimile lor au pierit cu mult timp în urmă, iar duhurile lor au fost de mult strivite de Satana. Pentru a vă salva pe voi cei care v-ați afundat în cele mai adânci hăuri ale degenerării trebuie să fiți chemați cu înverșunare, să fiți judecați cu înverșunare; abia atunci va fi posibil să vă deșteptați inimile înghețate.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei desăvârșiți pot trăi o viață plină de sens”

În lucrarea Sa finală de a încheia epoca, firea lui Dumnezeu este una de mustrare și judecată, în care El dezvăluie tot ceea ce este nedrept, pentru a judeca în mod public toate popoarele și pentru a-i desăvârși pe aceia care Îl iubesc cu o inimă sinceră. Doar o fire ca aceasta poate finaliza o epocă. Zilele de pe urmă deja au sosit. Toate lucrurile din creație vor fi separate conform tipului lor și separate în diferite categorii pe baza naturii lor. Acesta este momentul când Dumnezeu dezvăluie rezultatul omenirii și destinația fiecăruia. Dacă oamenii nu ar trece prin mustrare și judecată, atunci nu ar fi niciun mod de a le dezvălui neascultarea și nedreptatea. Doar prin mustrare și judecată poate fi dezvăluit rezultatul întregii creații. Omul își arată adevăratul fel doar când este mustrat și judecat. Răul va fi pus cu răul, binele cu binele și, întreaga omenire va fi separată conform tipului său. Prin mustrare și judecată va fi dezvăluit rezultatul întregii creații, astfel încât răul să poată fi pedepsit și binele răsplătit și toți oamenii să fie sub stăpânirea lui Dumnezeu. Toată această lucrare trebuie obținută prin

mustrare și pedeapsă dreaptă. Deoarece corupția omului a atins apogeul și neascultarea sa devine extrem de gravă, doar firea dreaptă a lui Dumnezeu, una care este în principal compusă din mustrare și judecată și care este dezvăluită în timpul zilelor de pe urmă, poate transforma și îl poate întregi pe om. Doar această fire poate expune răul și, astfel, îi poate pedepsi sever pe toți cei nedrepți.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"

Dumnezeu face lucrarea de judecată și mustrare în așa fel încât omul să poată să Îl cunoască, și pentru mărturisirea Lui. Fără judecata Lui asupra firii stricate a omului, omul nu ar putea cunoaște firea Sa cea dreaptă, care nu îngăduie nicio ofensă, și nici nu ar putea omul să-și transforme vechea lui cunoaștere despre Dumnezeu într-una nouă. Pentru mărturisirea Sa și pentru gestionarea Sa, El Își face publică totalitatea, îngăduindu-i astfel omului, prin arătarea Lui publică, să atingă cunoașterea lui Dumnezeu, să-și schimbe firea, și să fie martor răsunător pentru Dumnezeu. Schimbarea firii omului se îndeplinește prin diferite tipuri de lucrări ale lui Dumnezeu; fără astfel de schimbări în firea omului, omul nu ar fi în stare să fie martor pentru Dumnezeu și nu ar putea fi după inima lui Dumnezeu. Schimbările din firea omului semnifică faptul că omul s-a eliberat din robia Satanei și de influența întunericului și că a devenit, cu adevărat, un model și un specimen al lucrării lui Dumnezeu, un martor al lui Dumnezeu și cineva care este după inima lui Dumnezeu. Astăzi, Dumnezeu cel întrupat a venit să-Și facă lucrarea Sa pe pământ și cere ca omul să capete cunoaștere despre El, ascultare față de El, să fie mărturie pentru El, să Îi cunoască lucrarea concretă și firească, să asculte de toate cuvintele și de lucrarea Sa, care nu sunt potrivite cu noțiunile omului, și să fie martor pentru toată lucrarea pe care o face El ca să-l mântuiască pe om, cât și pentru toate faptele pe care le face El pentru a-l cuceri pe om. Cei care sunt martori pentru Dumnezeu

trebuie să posede cunoaștere despre Dumnezeu; numai acest fel de mărturie este adevărată și reală, și numai acest fel de mărturie îl poate face de rușine pe Satana. Dumnezeu îi folosește pe cei care au ajuns să-L cunoască trecând prin judecata, mustrarea, tratarea și emondarea Sa, pentru a fi martori pentru El. El îi folosește pe cei care au fost stricați de Satana ca să fie martori pentru El și la fel îi folosește și pe cei a căror fire s-a schimbat și care au dobândit astfel binecuvântările Sale, pentru a fi martori pentru El. El nu are nevoie ca omul să-L slăvească numai cu gura, și nici nu Îi trebuie laudele și mărturia celor din tagma Satanei, care nu au fost mântuiți de El. Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt potriviți să fie martori pentru El și numai cei a căror fire s-a schimbat sunt potriviți să fie martori pentru El. Dumnezeu nu îi va îngădui omului să-I facă numele de rușine în mod voit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai cei care-L cunosc pe Dumnezeu pot să fie martori pentru El”

Înțelegi acum ce este judecata și ce este adevărul? Dacă ai înțeles, atunci te îndemn să te supui ascultător judecății, altfel, nu vei avea niciodată ocazia de a fi lăudat de către Dumnezeu sau de a fi adus de către El în Împărăția Sa. Cei care doar acceptă judecata, dar nu pot fi niciodată purificați, adică cei care fug în toiul lucrării judecății, vor fi mereu detestați și respinși de Dumnezeu. Păcatele lor sunt mai numeroase și mai grave decât acelea ale fariseilor, deoarece ei L-au trădat pe Dumnezeu și s-au răzvrătit împotriva Lui. Astfel de oameni, care nu sunt vrednici nici măcar să facă servicii, vor primi o pedeapsă și mai aspră, o pedeapsă care este, în plus, veșnică. Dumnezeu nu va cruța niciun trădător care și-a manifestat cândva loialitatea prin cuvinte, dar care apoi L-a trădat. Oameni ca aceștia vor primi răsplata prin pedeapsa duhului, a sufletului și a trupului. Nu este tocmai aceasta o revelație a firii drepte a lui Dumnezeu? Nu este acesta

scopul lui Dumnezeu în judecarea oamenilor și demascarea lor? Dumnezeu îi trimite în exil pe toți cei care săvârșesc tot felul de fapte rele în timpul judecății, într-un loc infestat cu duhuri rele, lăsând aceste duhuri rele să le distrugă trupurile după bunul plac, iar trupurile acelor oameni emană mirosul cadavrelor. Asta le este răsplata potrivită. Dumnezeu consemnează în registrele lor fiecare dintre păcatele acelor credincioși, apostoli și lucrători falși și neloiali; apoi, la momentul potrivit, El îi aruncă printre duhurile necurate, cărora le permite să le profaneze trupurile după bunul plac, astfel încât să nu se mai poată reîntrupa și să nu mai vadă lumina niciodată. Acei ipocriți care fac servicii la un moment dat, dar nu sunt capabili să rămână credincioși până la sfârșit, sunt numărați de Dumnezeu printre cei răi, astfel încât să intre în cârdășie cu cei răi și să devină parte a gloatei lor dezordonate; în final, Dumnezeu îi va distruge. Dumnezeu îi aruncă deoparte și nu le acordă atenție celor care nu I-au fost niciodată loiali lui Hristos sau nu au depus niciun efort și îi va distruge pe toți la schimbarea epocii. Ei nu vor mai exista pe pământ, cu atât mai puțin nu vor primi acces în Împărăția lui Dumnezeu. Cei care nu au fost niciodată sinceri cu Dumnezeu, dar au fost forțați de împrejurări să aibă de-a face cu El în mod superficial se numără printre aceia care fac servicii poporului Lui. Doar un mic număr de astfel de oameni va supraviețui, în timp ce majoritatea va pieri împreună cu cei care fac un serviciu care nu se ridică la standard. În cele din urmă, Dumnezeu îi va aduce în Împărăția Sa pe toți cei care au aceeași gândire ca a Lui, oamenii și fiii lui Dumnezeu, precum și pe cei predestinați de Dumnezeu să fie preoți. Ei vor fi chintesența lucrării lui Dumnezeu. Cât despre cei care nu sunt în măsură să se încadreze în nicio categorie stabilită de Dumnezeu, aceia se vor număra printre necredincioși. Și, cu siguranță, vă puteți imagina care va fi deznodământul lor. V-am spus deja tot ce trebuia să vă spun; drumul pe care îl alegeți este doar decizia

voastră. Ceea ce trebuie să înțelegeți este aceasta: lucrarea lui Dumnezeu nu-i așteaptă niciodată pe cei care nu pot ține pasul cu El, iar firea dreaptă a lui Dumnezeu nu arată milă niciunui om.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr”

Când națiunile și popoarele lumii se vor întoarce înaintea tronului Meu, voi lua atunci toată abundența cerului și o voi da omenirii pentru ca, mulțumită Mie, lumea să se umple de o nemaipomenită mărinimie. Dar atât timp cât vechea lumea continuă să existe, Îmi voi azvârli furia asupra națiunilor sale, promulgând în mod deschis decretele Mele administrative în tot universul, și dând mustrări asupra oricui le încalcă.

Când Îmi întorc fața spre univers pentru a vorbi, toată omenirea Îmi aude vocea și după aceea vede toate lucrările pe care le-am făcut cu migală în univers. Cei care se împotrivesc voinței Mele, adică cei care Mi se opun cu faptele omului, vor cădea sub mustrarea Mea. Voi lua multitudinea de stele din ceruri și le voi face din nou, și datorită Mie soarele și luna vor renaște – cerurile nu vor mai fi așa cum au fost și nenumăratele lucruri de pe pământ vor fi făcute din nou. Totul se va întregi prin cuvintele Mele. Multele națiuni din univers vor fi iarăși împărțite și înlocuite de Împărăția Mea, astfel încât națiunile de pe pământ să dispară pentru totdeauna și să devină o națiune care Mi se închină; toate națiunile pământului vor fi distruse și vor înceta să mai existe. Dintre ființele umane din univers, toți cei care aparțin diavolului vor fi exterminați și toți cei care se închină Satanei vor fi doborâți la pământ de focul Meu arzător – cu alte cuvinte, cu excepția celor care se află acum în curent, toți vor fi transformați în cenușă. Când voi mustra multele popoare, cei din lumea religioasă se vor întoarce, în diferite măsuri, la Împărăția Mea, cuceriți de faptele Mele, pentru că ei vor fi văzut venirea Celui Sfânt pe un nor alb. Toți oamenii vor fi împărțiți

după propriul neam și vor primi mustrări proporționale cu acțiunile lor. Toți cei care Mi s-au opus vor pieri; cât despre cei ale căror fapte pe pământ nu M-au implicat pe Mine, aceștia vor continua să existe pe pământ, sub conducerea fiilor Mei și a poporului Meu, datorită modului în care s-au achitat. Mă voi arăta mulțimilor de popoare și nenumăratelor națiuni și, cu propriul Meu glas, Mă voi face mai departe auzit pe pământ, proclamând finalizarea marii Mele lucrări pentru ca toată omenirea să vadă cu ochii săi.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26

Cei care pot rămâne neclintiți în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu în zilele de pe urmă – adică, pe parcursul lucrării finale de purificare – vor fi aceia care vor intra în odihna din urmă alături de Dumnezeu; ca atare, toți cei care intră în odihnă vor fi fost cu toții eliberați de influența Satanei și obținuți de Dumnezeu după ce vor fi fost supuși lucrării Sale finale de purificare. Acești oameni, care vor fi fost în sfârșit obținuți de Dumnezeu, vor intra în odihna finală. Scopul lucrării de mustrare și judecată a lui Dumnezeu este, în esență, de a purifica omenirea de dragul odihnei sale finală; fără o astfel de curățire, nimeni din omenire nu ar putea să fie clasificat în diferite categorii în funcție de fel ori să intre în odihnă. Această lucrare este singura cale ca omenirea să intre în odihnă.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”

6. Relația dintre fiecare din cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”

Lucrarea din zilele de pe urmă este etapa finală a celor trei. Este lucrarea unei alte epoci noi și nu reprezintă întreaga lucrare de gestionare. Planul de gestionare de șase mii de ani este împărțit în trei etape ale lucrării. Doar o singură etapă nu poate reprezenta lucrarea celor trei epoci, ci doar o parte a întregului. Numele Iahve nu poate reprezenta întreaga fire a lui Dumnezeu. Faptul că El Și-a desfășurat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El poate fi doar Dumnezeu în temeiul legii. Iahve i-a expus omului legi și i-a lăsat moștenire porunci, cerându-i omului să zidească templul și altarele; lucrarea pe care a făcut-o El reprezintă doar Epoca Legii. Această lucrare pe care El a făcut-o nu dovedește că El este doar un Dumnezeu care îi cere omului să păzească legea, sau că El este Dumnezeul din templu sau dinaintea altarului. Ar fi neadevărat să spui acest lucru. Lucrarea făcută în temeiul legii nu poate reprezenta decât o singură epocă. De aceea, dacă Dumnezeu a făcut doar lucrarea din Epoca Legii, atunci

omul L-ar limita pe Dumnezeu la următoarea definiție, care spune: „El este Dumnezeul din templu și, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, trebuie să purtăm haine preoțești și să intrăm în templu”. Dacă lucrarea din Epoca Harului nu ar fi fost niciodată îndeplinită, iar Epoca Legii ar fi continuat până în prezent, omul nu ar ști că Dumnezeu este, de asemenea, milostiv și iubitor. Dacă lucrarea din Epoca Legii nu ar fi fost făcută ci, în schimb, doar lucrarea din Epoca Harului, atunci ceea ce ar ști fiecare om este că Dumnezeu poate doar să răscumpere omul și să-i ierte păcatele. Omul ar ști doar că El este sfânt și nevinovat și că, de dragul lui, Dumnezeu este capabil să Se sacrifice și să fie răstignit. Omul ar ști doar aceste lucruri, dar nu ar înțelege nimic altceva. Astfel, fiecare epocă reprezintă o parte a firii lui Dumnezeu. Cât despre ce aspecte ale firii lui Dumnezeu sunt reprezentate în Epoca Legii, ce aspecte în Epoca Harului și ce aspecte în această etapă actuală: doar când toate cele trei etape au fost integrate într-un întreg, pot dezvălui întreaga fire a lui Dumnezeu. Doar atunci când a ajuns să cunoască toate cele trei etape, omul o poate înțelege pe deplin. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi omisă. Veți vedea doar firea lui Dumnezeu în întregime după ce veți ajunge să cunoașteți aceste trei etape ale lucrării. Faptul că Dumnezeu Și-a încheiat lucrarea în Epoca Legii nu dovedește că El este doar Dumnezeu potrivit legii, iar faptul că El Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare nu înseamnă că va răscumpăra în veci omenirea. Toate acestea sunt concluziile trase de om. Când Epoca Harului ajunge la sfârșit, atunci tu nu poți spune că Dumnezeu aparține doar crucii, iar crucea singură reprezintă mântuirea lui Dumnezeu. A face acest lucru ar însemna să-L definim pe Dumnezeu. În stadiul actual, Dumnezeu face în principal lucrarea cuvântului, dar tu nu poți spune atunci că Dumnezeu nu a fost niciodată milostiv față de om și că tot ce a adus este mustrarea și judecata. Lucrarea din zilele de pe urmă dezvăluie lucrarea lui Iahve și a lui Isus și

toate tainele neînțelese de om, pentru a descoperi destinația și sfârșitul omenirii și pentru a pune capăt întregii lucrări de mântuire printre oameni. Această etapă a lucrării în zilele de pe urmă aduce totul mai aproape. Toate tainele neînțelese de nevoile omului trebuie să fie dezlegate pentru a-i permite să ajungă în profunzimea lor și să aibă o înțelegere complet clară în inima sa. Doar atunci rasa umană poate fi clasificată după fel. Numai după ce planul de gestionare de șase mii de ani va fi finalizat, omul va ajunge să înțeleagă, în întregime, firea lui Dumnezeu, pentru că gestionarea Lui va ajunge atunci la sfârșit.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Lucrarea de astăzi a împins înainte lucrarea din Epoca Harului; adică, lucrarea din cadrul întregului plan de gestionare (planul mântuirii) de șase mii de ani a înaintat. Deși Epoca Harului s-a terminat, lucrarea lui Dumnezeu a progresat. De ce spun mereu că această etapă a lucrării se bazează pe Epoca Harului și pe Epoca Legii? Pentru că lucrarea de acum este o continuare a lucrării realizate în Epoca Harului și un progres față de cea realizată în Epoca Legii. Cele trei etape sunt interconectate strâns și fiecare verigă din lanț este legată strâns de următoarea. De ce mai spun și că această etapă a lucrării se bazează pe cea realizată de Isus? Presupunând că această etapă nu s-a bazat pe lucrarea realizată de Isus, o altă răstignire ar trebui să aibă loc în această etapă, iar lucrarea de răscumpărare din etapa anterioară ar trebui să fie făcută din nou. Nu ar avea niciun sens. Și astfel, nu este vorba de faptul că lucrarea a fost terminată complet, ci de faptul că epoca a înaintat și că nivelul lucrării a fost ridicat mai sus decât înainte. Se poate spune că această etapă a lucrării este clădită pe fundația Epocii Legii și pe stânca lucrării lui Isus. Lucrarea lui Dumnezeu este clădită etapă cu etapă, iar această etapă nu este un început nou. Doar combinația celor trei

etape ale lucrării poate fi considerată a fi planul de gestionare de șase mii de ani.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării"

Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi

terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. […] Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu"

Lucrarea întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu este făcută personal de către Însuși Dumnezeu. Prima etapă – crearea lumii – a fost făcută personal de Dumnezeu Însuși și, dacă n-ar fi fost făcută, nimeni n-ar fi fost capabil să creeze omenirea; a doua etapă a fost răscumpărarea întregii omeniri și a fost, de asemenea, făcută personal de Dumnezeu Însuși; a treia etapă este de la sine înțeleasă: există o și mai mare nevoie pentru ca finalul întregii lucrări a lui Dumnezeu să fie făcut de Însuși Dumnezeu. Întreaga lucrare de răscumpărare, cucerire, câștigare și desăvârșire a întregii omeniri este îndeplinită personal de Însuși Dumnezeu. Dacă El nu ar face personal această lucrare, atunci identitatea Sa nu ar putea fi reprezentată de om, și nici lucrarea Sa să fie făcută de om. Pentru a-l înfrânge pe Satana, pentru a câștiga omenirea și pentru a-i da omului o viață normală pe pământ, El îl conduce personal pe om și lucrează personal

printre oameni; pentru întregul Său plan de gestionare (planul mântuirii) și pentru toată lucrarea Sa, El trebuie să facă personal această lucrare.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu”

7. Cum se adâncesc tot mai mult cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să fie mântuiți și desăvârșiți?

Cuvinte relevante ale lui Dumnezeu:

Întreaga gestionare a lui Dumnezeu este împărțită în trei etape și, în fiecare etapă, sunt stabilite cerințe potrivite omului. Mai mult, cu trecerea și progresul epocilor, cerințele lui Dumnezeu pentru întreaga omenire devin și mai mari. Astfel, pas cu pas, această lucrare de gestionare a lui Dumnezeu atinge punctul culminant, până când omul percepe faptul „arătării Cuvântului în trup” și, în acest fel, cerințele pentru om devin și mai mari, ca și cerințele pentru om de a fimărturie. Cu cât omul este mai vrednic de a colabora cu adevărat cu Dumnezeu, cu atât mai mult câștigă Dumnezeu slava. Colaborarea omului este mărturia care i se cere să o facă, iar mărturia pe care o face este practica omului. Prin urmare, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate avea sau nu efectul dorit, și dacă poate exista sau nu mărturie adevărată, sunt legate în mod indisolubil de colaborarea și mărturia omului. Când lucrarea este finalizată, cu alte cuvinte, când întreaga gestionare a lui Dumnezeu a ajuns la final, omului i se va cere să depună mărturie și mai înaltă, iar când lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, practica și intrarea omului vor atinge punctul culminant. În trecut, omului i s-a cerut să respecte legea și poruncile și i s-a cerut să fie răbdător și smerit. Astăzi, omului i se cere să asculte de toate rânduirile lui Dumnezeu și să aibă o dragoste supremă de Dumnezeu, și i se cere, în cele din urmă, să Îl iubească pe Dumnezeu în mijlocul încercărilor. Aceste trei etape sunt cerințele pe care Dumnezeu le stabilește pentru om, pas cu pas, în întreaga Sa gestionare. Fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este mai profundă decât precedenta și, în fiecare etapă, cerințele pentru om sunt mai profunde

decât cele anterioare și, în acest fel, întreaga gestionare a lui Dumnezeu prinde treptat contur. Tocmai datorită faptului că cerințele pentru om sunt din ce în ce mai mari, firea omului se apropie mai mult ca niciodată de standardele cerute de Dumnezeu, și numai atunci începe întreaga omenire să se îndepărteze treptat de influența Satanei până când, atunci când lucrarea lui Dumnezeu este pe deplin finalizată, întreaga omenire va fi fost salvată de influența Satanei.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului"

Lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu a început la crearea lumii, iar omul este în centrul acestei lucrări. Crearea de către Dumnezeu a tuturor lucrurilor, se poate spune că este de dragul omului. Deoarece lucrarea gestionării Sale se întinde pe parcursul a mii de ani și e săvârșită în doar câteva minute sau secunde, ori într-o clipire, sau într-un an sau doi, El a trebuit să creeze mai multe lucruri necesare supraviețuirii omenirii, cum ar fi soarele, luna, tot felul de creaturi vii, hrană și un mediu de viață primitor. Acesta a fost începutul gestionării lui Dumnezeu.

După aceea, Dumnezeu a predat omenirea Satanei, iar omul a trăit sub domeniul Satanei, lucru care a dus treptat la lucrarea lui Dumnezeu din prima epocă: povestea Epocii Legii… În multele mii de ani din Epoca Legii, omenirea s-a obișnuit cu îndrumarea Epocii Legii și a considerat că e de la sine înțeleasă. Treptat, oamenii au renunțat la grija lui Dumnezeu. Și astfel, în timp ce respectau legea, se închinau și la idoli și făceau fapte rele. Erau lipsiți de protecția lui Iahve și doar își trăiau viața înaintea altarului din templu. De fapt, lucrarea lui Dumnezeu i-a părăsit cu mult timp în urmă și chiar dacă israeliții au rămas încă atașați de lege și au rostit numele lui Iahve și chiar au crezut cu mândrie că numai ei erau poporul lui Iahve și aleșii Acestuia, gloria lui Dumnezeu i-a părăsit în liniște…

[…]

Așa cum s-a întâmplat întotdeauna, după lucrarea lui Iahve din Epoca Legii, Dumnezeu Și-a început noua lucrare a celei de-a doua etape: asumarea trupului – întruparea ca om timp de zece, douăzeci de ani – vorbirea și lucrarea Sa printre credincioși. Cu toate acestea, nimeni nu a știut asta, și numai un număr mic de oameni au recunoscut că El a fost Dumnezeu devenit trup după ce Domnul Isus a fost răstignit și înviat. […] De îndată ce a fost terminată a doua etapă a lucrării lui Dumnezeu – după răstignire – lucrarea lui Dumnezeu de recuperare a omului din păcat (adică, recuperarea omului din mâinile Satanei) a fost realizată. Și astfel, din acel moment, omenirea a trebuit doar să-L accepte pe Domnul Isus ca Mântuitor pentru ca păcatele ei să fie iertate. Oficial vorbind, păcatele omului nu mai erau o barieră pentru a-și atinge mântuirea și a veni înaintea lui Dumnezeu, și nu mai erau pârghiile prin care Satana acuza omul. Asta pentru că Dumnezeu Însuși a făcut o lucrare reală, a devenit înfățișarea și anticiparea unui trup păcătos, iar Dumnezeu Însuși a fost jertfa de păcat. În felul acesta, omul a coborât de pe cruce și a fost răscumpărat și mântuit prin trupul lui Dumnezeu – asemănarea cu acest trup păcătos. Astfel, după ce a fost luat captiv de Satana, omul s-a apropriat cu un pas de a accepta mântuirea Lui înaintea lui Dumnezeu. Bineînțeles, această etapă de lucru a fost mai profundă și mai dezvoltată decât gestionarea lui Dumnezeu din Epoca Legii.

[…]

Apoi a venit Epoca Împărăției, care este o etapă mai practică de lucru și care, totuși, este și cea mai dificilă de acceptat pentru om. Asta se datorează faptului că, cu cât omul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât mai mult toiagul lui Dumnezeu se apropie de om, și cu atât mai clar

fața lui Dumnezeu se dezvăluie omului. După răscumpărarea omenirii, omul se întoarce oficial în sânul lui Dumnezeu. Omul a crezut că acum era timpul să se bucure, totuși el este supus unui asalt total frontal din partea lui Dumnezeu, pe care nimeni nu ar fi putut vreodată să-l prevadă: așa cum se pare, este vorba despre un botez de care poporul lui Dumnezeu trebuie să „se bucure”. Sub o astfel de îngrijire, oamenii nu au de ales decât să se oprească și să se gândească la ei înșiși: „Eu sunt mielul, pierdut de mulți ani, pentru care Dumnezeu a cheltuit atât de mult ca să-l răscumpere, atunci de ce mă tratează Dumnezeu așa? Este felul lui Dumnezeu de a râde de mine și de a mă demasca?”… După ce ani la rând au trecut, omul a devenit bătut de vreme, îndurând greutățile rafinării și mustrării. Deși omul a pierdut „gloria” și „romantismul” vremurilor trecute, fără să știe a ajuns să înțeleagă principiile comportamentului uman și a ajuns să aprecieze anii de devotament ai lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. Omul începe încet să-și deteste propria barbarie. El începe să urască cât de sălbatic este, toate neînțelegerile lui față de Dumnezeu și cererile lipsite de logică pe care le-a făcut către El. Ceasul nu poate fi dat înapoi. Evenimentele trecute devin amintirile regretabile ale omului, iar cuvintele și dragostea lui Dumnezeu devin forța motrică a noii vieți a omului. Rănile omului se vindecă pe zi ce trece, puterea îi revine, iar el se ridică și se uită la fața Celui Atotputernic… doar pentru a descoperi că El a fost mereu lângă mine și că zâmbetul și înfățișarea Lui sunt încă atât de tulburătoare. Inima Lui încă se mai preocupă de omenirea pe care El a creat-o și mâinile Sale sunt încă la fel de calde și de puternice așa cum erau la început. Este ca și cum omul s-ar fi întors în Grădina Edenului, dar de data aceasta omul nu se mai lasă ademenit de șarpe și nu se mai îndepărtează de fața lui Iahve. Omul îngenunchează înaintea lui Dumnezeu, privește fața zâmbitoare a lui

Dumnezeu și oferă sacrificiul său cel mai prețios – O! Doamne, Dumnezeul meu!

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 3: Omul poate fi salvat numai în mijlocul gestionării lui Dumnezeu”

Lucrarea făcută de Isus a fost doar o etapă mai înaltă decât Vechiul Testament; a fost folosită pentru a începe o epocă și a conduce acea epocă. De ce a spus El: „Să nu credeți că am venit să stric Legea, ci să împlinesc”? Cu toate acestea, în lucrarea Sa au existat multe lucruri care se deosebeau de legile practicate și de poruncile urmate de israeliții Vechiului Testament, căci El nu a venit să se supună legii, ci să o împlinească. Procesul de împlinire a ei a inclus multe lucruri concrete: lucrarea Sa a fost mai practică și mai reală și, în plus, a fost mai vie, și nu o aderare oarbă la doctrină. Israeliții nu respectau Sabatul? Când a venit Isus, El nu a ținut Sabatul, căci El a spus că Fiul omului era Domnul Sabatului, și când Domnul Sabatului va veni, El va face cum va dori. El venise să împlinească legile din Vechiul Testament și să schimbe legile. Tot ceea ce se face astăzi se bazează pe prezent, dar se sprijină totuși pe temelia lucrării lui Iahve în Epoca Legii, și nu depășește această sferă. Să aveți grijă cum vorbiți și să nu comiteți adulter, de exemplu – nu sunt acestea legile Vechiului Testament? Astăzi, ceea ce vi se cere nu se limitează doar la cele Zece Porunci, ci sunt porunci și legi de un ordin mai înalt decât cele care au fost înainte, dar aceasta nu înseamnă că ceea ce a venit înainte a fost desființat, pentru că fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu este îndeplinită pe temelia etapei anterioare. Cât despre ce Iahve a introdus în Israel, cum ar fi să le ceară oamenilor să aducă jertfe, să-și cinstească părinții, să nu se închine la idoli, să nu îi agreseze sau să îi blesteme pe alții, să nu comită adulter, să nu fumeze sau să bea, să nu mănânce lucruri fără viață și să nu bea sânge: nu alcătuiește lucrul acesta fundamentul practicii voastre chiar și astăzi? Pe temelia trecutului a fost

realizată lucrarea până în ziua de azi. Deși legile trecutului nu mai sunt menționate și noi cerințe s-au făcut pentru tine, departe de a fi abolite, acestea au fost, în schimb, înălțate la un statut superior. A spune că au fost abolite înseamnă că epoca anterioară este depășită, deși există unele porunci pe care trebuie să le respecți toată eternitatea. Poruncile din trecut au fost deja puse în practică, au devenit deja parte din ființa omului și nu este nevoie să se reitereze poruncile de a nu fuma, a nu bea și așa mai departe. Pe această bază, poruncile noi sunt stabilite în funcție de nevoile voastre de astăzi, în funcție de statura voastră și de lucrarea de astăzi. Stabilirea de porunci pentru noua epocă nu înseamnă abolirea poruncilor din epoca de dinainte, ci ridicarea lor mai sus pe această temelie, pentru a face acțiunile omului complete și mai în concordanță cu realitatea. Dacă astăzi ați fi obligați doar să urmați poruncile și să respectați legile Vechiului Testament, la fel ca israeliții și, chiar dacă vi s-ar fi cerut să memorați legile stabilite de Iahve, nu ar exista nicio posibilitate de a vă putea schimba. Dacă ar fi doar să respectați acele câteva porunci limitate sau să memorați nenumărate legi, vechea voastră natură ar rămâne adânc înrădăcinată și nu ar exista nicio modalitate de a o stârpi. Astfel ați deveni din ce în ce mai depravați și niciunul dintre voi nu ar deveni ascultător. Cu alte cuvinte, câteva porunci simple sau nenumărate legi sunt incapabile să vă ajute să cunoașteți faptele lui Iahve. Nu sunteți la fel ca israeliții: urmând legile și memorând poruncile, ei au fost capabili să asiste la faptele lui Iahve și să-și ofere devotamentul numai Lui, dar voi nu puteți să faceți acest lucru și câteva porunci ale epocii Vechiului Testament nu numai că nu vă pot face să vă dăruiți inima sau să vă protejeze, ci vă va face în schimb slabi, și vă va coborî în Hades. Căci lucrarea Mea este lucrarea de cucerire și se adresează neascultării voastre și naturii vechi. Cuvintele blânde ale lui Iahve și ale lui Isus sunt departe de cuvintele dure ale judecății de astăzi. Fără cuvinte atât

de aspre, ar fi imposibil să vă cuceresc pe voi „experții”, care ați fost neascultători de mii de ani. Legile Vechiului Testament și-au pierdut puterea asupra voastră cu mult timp în urmă, iar judecata de astăzi este mult mai cumplită decât vechile legi. Cel mai potrivit lucru pentru voi este judecata, și nu restricțiile mărunte ale legilor, pentru că voi nu sunteți omenirea primelor începuturi, ci o omenire care a fost coruptă timp de mii de ani. Ceea ce trebuie să îndeplinească acum omul este în funcție de starea reală a omului astăzi, în funcție de calibrul și de statura actuală a omului de astăzi, și asta nu necesită ca tu să urmezi doctrina. Aceasta este pentru ca schimbările să se poată realiza în vechea ta natură și pentru ca tu să te poți descotorosi de concepțiile tale.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (1)”

Chiar dacă drumul pe care omul merge astăzi este, de asemenea, drumul crucii și cărarea suferinței, ceea ce omul practică și ceea ce mănâncă, bea și de ce se bucură astăzi omul sunt foarte diferite de cele care s-au abătut asupra omului în temeiul legii și în Epoca Harului. Ceea ce se cere de la om în această zi este diferit de cele cerute în trecut și, chiar mai mult, față de cele cerute lui în Epoca Legii. Așadar, ce a fost cerut omului în temeiul legii atunci când Dumnezeu Își făcea lucrarea în Israel? Nu era nimic altceva decât că omul ar trebui să țină Sabatul și legile lui Iahve. Nimeni nu trebuia să lucreze în Sabat sau să încalce legile lui Iahve. Însă acum nu este astfel. În Sabat, omul lucrează, se adună și se roagă ca de obicei și nu i se impune nicio restricție. Cei din Epoca Harului trebuiau să fie botezați și li s-a cerut să postească în continuare, să rupă pâine, să bea vin, să-și acopere capul și să spele picioarele altora pentru ei. Acum, aceste reguli au fost abolite, însă omului îi sunt făcute cerințe mai mari, pentru că lucrarea lui Dumnezeu se adâncește mereu, iar intrarea omului ajunge tot mai sus. În trecut, Isus Și-a pus mâinile peste om și S-a rugat, dar acum,

când toate au fost spuse, care este folosul punerii mâinilor? Cuvintele singure pot obține rezultate. În trecut, când El Și-a pus mâinile peste om, a fost pentru a-l binecuvânta și, de asemenea, pentru a-l vindeca de bolile sale. Acesta a fost modul în care a lucrat Duhul Sfânt la acea vreme, însă acum nu este astfel. Acum, Duhul Sfânt folosește cuvinte pentru a lucra și a obține rezultate. Cuvintele Lui v-au fost lămurite, iar voi ar trebui să le puneți în practică exact astfel cum vi s-a spus. Cuvintele Sale sunt voia Lui; ele sunt lucrarea pe care El dorește s-o facă. Prin cuvintele Lui, Îi vei înțelege voia și ceea ce-ți cere să realizezi, iar tu s-ar putea doar să-I pui cuvintele direct în practică, fără a fi nevoie de punerea mâinilor. Unii pot spune: „Pune-Ți mâinile peste mine! Pune-Ți mâinile peste mine ca să primesc binecuvântarea Ta și să mă pot împărtăși de Tine”. Toate acestea sunt practici depășite din trecut, acum nefolosite, pentru că epoca s-a schimbat. Duhul Sfânt lucrează potrivit epocii, nici la întâmplare, nici în conformitate cu reguli stabilite. Epoca s-a schimbat, iar o nouă epocă aduce cu ea, în mod necesar, o nouă lucrare. Acest lucru este valabil pentru fiecare etapă a lucrării, iar, astfel, lucrarea Sa nu se repetă niciodată. În Epoca Harului, Isus a făcut o măsură suficientă a acestui fel de lucrare, cum ar fi vindecarea bolii, scoaterea demonilor, punerea mâinilor Sale peste om ca să se roage pentru el și binecuvântarea omului. Cu toate acestea, pentru a face acest lucru din nou, ar fi lipsit de sens, în ziua de astăzi. Duhul Sfânt a lucrat, la acea vreme, în acest fel, pentru că era Epoca Harului și a existat suficient har pentru ca omul să se bucure. Nu i s-a cerut niciun fel de plată și, atâta timp cât avea credință, ar fi primit har. Toți au fost abordați foarte binevoitor. Acum, epoca s-a schimbat, iar lucrarea lui Dumnezeu a progresat mai departe; prin mustrare și judecată, răzvrătirea și lucrurile necurate din om vor fi îndepărtate. Acea etapă fiind cea a răscumpărării, s-a cuvenit ca Dumnezeu să lucreze în acel mod, arătând suficient har pentru ca

omul să se poată bucura, astfel încât omul să poată fi răscumpărat din păcat și, prin intermediul harului, să i se ierte păcatele. Această etapă actuală este pentru a expune nedreptatea din om prin intermediul mustrării, judecății, nimicirii cuvintelor, precum și prin disciplina și revelarea acestora, astfel încât umanitatea să poată fi apoi mântuită. Aceasta este o lucrare mai profundă decât răscumpărarea. Harul din Epoca Harului era suficient pentru delectarea omului; acum, că omul a experimentat deja acest har, el nu mai trebuie să se bucure de el. Acestei lucrări i-a trecut acum timpul și nu mai trebuie făcută. Acum, omul trebuie să fie mântuit prin judecata cuvântului. După ce omul este judecat, mustrat și rafinat, firea sa este, în acest mod, schimbată. Nu sunt toate acestea datorită cuvintelor pe care le-am spus? Fiecare etapă a lucrării se desfășoară în concordanță cu evoluția întregii rase umane și cu epoca. Lucrarea este, în totalitate, semnificativă și este făcută, în întregime, de dragul mântuirii finale, ca omenirea să poată avea o destinație bună în viitor, iar umanitatea să poată fi clasificată, în cele din urmă, după fel.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)”

În lucrarea din zilele de pe urmă, cuvântul este mai măreț decât manifestarea semnelor și minunilor, iar autoritatea cuvântului o depășește pe aceea a semnelor și minunilor. Cuvântul expune întreaga fire coruptă îngropată adânc în inima omului. Tu nu ai cum să o recunoști pe cont propriu. Când îți va fi dezvăluită înaintea ta prin cuvânt, tu, în mod firesc, vei veni să o descoperi; nu vei fi capabil să o negi și vei fi pe deplin convins. Nu este aceasta autoritatea cuvântului? Acesta este rezultatul obținut prin lucrarea cuvântului astăzi. Prin urmare, nu prin vindecarea bolii și alungarea demonilor poate omul fi pe deplin mântuit de păcatele sale și nici prin manifestarea semnelor și minunilor nu poate fi făcut complet întru totul. Autoritatea de a vindeca boala și de a alunga demoni îi dă doar har

omului, dar trupul omului încă îi aparține Satanei, iar corupta fire satanică rămâne încă în interiorul omului. Cu alte cuvinte, ceea ce nu a fost curățat aparține încă păcatului și întinării. Doar după ce a fost curățat prin intermediul cuvântului, poate fi omul câștigat de Dumnezeu și poate deveni sfânt. Când demonii au fost alungați din om, iar el a fost răscumpărat, aceasta a însemnat doar faptul că a fost smuls din mâinile Satanei și s-a întors la Dumnezeu. Totuși, fără a fi curățat sau schimbat de către Dumnezeu, el rămâne un om corupt. Întinarea, opoziția și răzvrătirea încă există în om; omul s-a întors la Dumnezeu doar prin răscumpărarea de către El, dar el nu-L cunoaște câtuși de puțin pe Dumnezeu și este încă în stare să I se împotrivească și să-L trădeze. Înainte ca omul să fie răscumpărat, multe dintre otrăvurile Satanei fuseseră deja plantate în interiorul său și, după mii de ani în care a fost corupt de către Satana, are în interiorul lui o natură stabilită, care I se opune lui Dumnezeu. Prin urmare, atunci când omul a fost răscumpărat, nu este altceva decât un caz de răscumpărare în care omul este cumpărat la un preț ridicat, dar natura otrăvitoare din el nu a fost eliminată. Omul, care este atât de întinat, trebuie să sufere o schimbare înainte de a deveni vrednic să-L slujească pe Dumnezeu. Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur. Decât să considerăm că această etapă a lucrării este cea a mântuirii, mai degrabă ar fi mai potrivit să spunem că este lucrarea purificării. Într-adevăr, această etapă este cea a cuceririi, precum și a doua etapă în lucrarea de mântuire. Prin judecata și mustrarea prin cuvânt,

omul ajunge să fie câştigat de Dumnezeu, iar prin folosirea cuvântului, ajunge să rafineze, să judece şi să dezvăluie că toată necurăţia, noţiunile, motivele şi aspiraţiile individuale din inima omului sunt complet revelate. Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat şi iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Şi aduce aminte de fărădelegile omului şi nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuşi, atunci când omul, care trăieşte într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-şi, la nesfârşit, corupta fire satanică. Aceasta este viaţa pe care o duce omul, un ciclu fără sfârşit în care păcătuieşte şi este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârşită, pentru că omul are încă o fire coruptă. De exemplu, când oamenii şi-au dat seama că se trag din Moab, au făcut plângeri, au încetat să-şi urmeze viaţa şi au devenit absolut negativi. Nu arată aceasta că umanitatea încă este incapabilă să se supună pe deplin stăpânirii lui Dumnezeu? Nu este aceasta exact firea lor coruptă satanică? Când tu nu ai fost supus mustrării, mâinile ţi-au fost ridicate mai sus decât toate celelalte, chiar şi decât ale lui Isus. Iar voi aţi strigat cu voce tare: „Fii un fiu preaiubit al lui Dumnezeu! Fii un intim al lui Dumnezeu! Mai degrabă am muri decât să ne plecăm Satanei! Revoltă-te împotriva vechiului Satana! Revoltă-te împotriva marelui balaur roşu! Fie ca marele balaur roşu să cadă în mod abject de la putere! Fie ca Dumnezeu să ne facă să fim compleţi!” Plânsetele voastre au fost mai puternice decât toate celelalte. Dar apoi a venit vremea mustrării şi, încă o dată, firea coruptă a umanităţii a fost dezvăluită. Apoi, strigătele lor au încetat, iar hotărârea lor a slăbit. Aceasta este corupţia omului; mai profundă decât păcatul, este ceva plantat de Satana şi înrădăcinată adânc în om. Omului nu

îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"

Lucrarea de mântuire a omului are trei etape, ceea ce înseamnă că lupta cu Satana a fost împărțită în trei etape pentru a-l învinge pe acesta odată și pentru totdeauna. Totuși, adevărul interior al întregii lucrări a luptei cu Satana este că efectele sale sunt obținute prin diferiți pași ai lucrării: acordarea harului asupra omului, devenirea jertfei de păcat a omului, iertarea păcatelor omului, cucerirea omului și desăvârșirea acestuia. De fapt, lupta cu Satana nu este ridicarea armelor împotriva Satanei, ci mântuirea omului, prelucrarea vieții omului și schimbarea firii omului pentru ca el să poată fi martor pentru Dumnezeu. Acesta este modul în care Satana este înfrânt. Satana este înfrânt prin schimbarea firii corupte a omului. Când Satana va fi înfrânt, adică, atunci când omul va fi complet mântuit, atunci Satana cel umilit va fi complet încătușat și, în acest mod, omul va fi fost complet mântuit. Așadar, esența mântuirii omului este războiul cu Satana, iar acest război este în primul rând reflectat în mântuirea omului. Etapa zilelor de pe urmă, în care omul trebuie cucerit, este ultima etapă în lupta cu Satana și, de asemenea, lucrarea mântuirii complete a omului de sub stăpânirea Satanei. Semnificația interioară a cuceririi omului este întoarcerea întrupării Satanei – omul care a fost corupt de Satana – la Creator după cucerirea lui, prin care el îl va abandona pe Satana și se va întoarce complet la Dumnezeu. În acest mod, omul va fi complet mântuit. Și astfel, lucrarea cuceririi este ultima lucrare în lupta împotriva Satanei și etapa finală în gestionarea lui Dumnezeu pentru înfrângerea Satanei. Fără această lucrare, mântuirea completă a omului ar fi în cele din urmă

imposibilă, înfrângerea totală a Satanei ar fi de asemenea imposibilă, iar omenirea nu ar putea niciodată să intre în destinația minunată sau să se elibereze de influența Satanei. În consecință, lucrarea mântuirii omului nu poate fi finalizată înainte ca lupta cu Satana să fie încheiată, căci esența lucrării gestionării lui Dumnezeu este pentru mântuirea omenirii. Omenirea de la începuturi a fost în mâinile lui Dumnezeu, însă, din cauza tentației și a corupției Satanei, omul a fost constrâns de acesta și a căzut în mâinile celui rău. Prin urmare, Satana a devenit obiectul care trebuie învins în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Deoarece Satana a pus stăpânire pe om și pentru că omul este capitalul pe care-l folosește Dumnezeu ca să ducă la bun sfârșit întreaga gestionare, dacă omul va fi salvat, atunci trebuie smuls înapoi din mâinile Satanei, adică omul trebuie recuperat după ce a fost ținut prizonier de Satana. Astfel, Satana trebuie învins prin schimbările din vechea fire a omului, schimbări care redau omului simțul inițial al rațiunii. În acest mod, omul, care a fost luat prizonier, poate fi smuls înapoi din mâinile Satanei. Dacă omul este eliberat de influența și constrângerea Satanei, atunci Satana va fi făcut de ocară, omul va fi în cele din urmă recuperat, iar Satana va fi învins. Și pentru că omul a fost eliberat de sub influența întunecată a Satanei, va deveni prada de război a acestei întregi bătălii, iar Satana va deveni obiectul care va fi pedepsit odată ce bătălia s-a încheiat, după care întreaga lucrare de salvare a omenirii va fi finalizată.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”

8. Trebuie să știm că doar cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu reprezintă lucrarea Sa completă de mântuire a omenirii

Cunoașterea celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu este calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu

(Un articol selectat din cuvintele lui Dumnezeu)

Lucrarea de gestionare a omenirii este împărțită în trei etape, ceea ce înseamnă că lucrarea de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Aceste trei etape nu includ lucrarea de creare a lumii, dar sunt mai degrabă cele trei etape ale lucrării din Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Lucrarea de creare a lumii a fost lucrarea de producere a întregii omeniri. Nu a fost lucrarea de mântuire a omenirii și nu are nicio legătură cu lucrarea de mântuire a omenirii, pentru că atunci când lumea a fost creată, omenirea nu fusese coruptă de către Satana și, ca urmare, nu era nevoie să se realizeze lucrarea de mântuire a omenirii. Lucrarea de mântuire a omenirii a început numai după ce omenirea fusese coruptă de Satana și, așa, lucrarea de gestionare a omenirii a început, de asemenea, numai după ce omenirea fusese coruptă. Cu alte cuvinte, gestionarea omului de către Dumnezeu a început ca rezultat al lucrării de mântuire a omenirii și nu a izvorât din lucrarea creării lumii. Numai după ce omenirea a căpătat o fire coruptă a luat naștere lucrarea de gestionare și, astfel, lucrarea de gestionare a omenirii cuprinde trei părți, iar nu patru părți sau patru epoci. Numai aceasta este formula corectă de a face referire la gestionarea omenirii de către Dumnezeu. Când se încheie epoca finală, lucrarea de gestionare a omenirii va fi ajuns la un sfârșit complet. Încheierea lucrării de gestionare înseamnă că lucrarea de mântuire a întregii omeniri va fi fost complet finalizată și că, prin urmare, această fază se va fi încheiat pentru omenire.

Fără lucrarea de mântuire a întregii omeniri, lucrarea de gestionare a omenirii nu ar exista, nici cele trei etape ale lucrării nu ar exista. Tocmai din cauza depravării omenirii și pentru că omenirea avea nevoie atât de urgentă de mântuire, a încheiat Iahve crearea lumii și a început lucrarea din Epoca Legii. Numai atunci a început lucrarea de gestionare a omenirii, ceea ce înseamnă că numai atunci a început lucrarea de mântuire a omenirii. „Gestionarea omenirii” nu înseamnă călăuzirea vieții omenirii nou create pe pământ (adică, o omenire care nu fusese coruptă încă). Mai degrabă, este mântuirea unei omeniri care a fost coruptă de către Satana, adică este transformarea acestei omeniri corupte. Aceasta este semnificația „gestionării omenirii.” Lucrarea de mântuire a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii și, în consecință, nici lucrarea de gestionare a omenirii nu include lucrarea de creare a lumii, ci include mai degrabă numai trei etape ale lucrării, care sunt separate de crearea lumii. Pentru a înțelege lucrarea de gestionare a omenirii, este necesar să fii conștient de istoria celor trei etape ale lucrării – acesta este lucrul de care fiecare trebuie să fie conștient pentru a fi mântuit. Ca făpturi ale lui Dumnezeu, ar trebui să recunoașteți că omul a fost creat de către Dumnezeu și ar trebui să recunoașteți sursa corupției omenirii și, mai mult, procesul mântuirii omului. Dacă știți doar să acționați conform doctrinei, în încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, dar nu aveți nici cea mai vagă idee despre felul în care Dumnezeu mântuiește omenirea sau despre sursa corupției omenirii, atunci asta vă lipsește ca făpturi ale lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fii satisfăcut numai cu înțelegerea acelor adevăruri care pot fi puse în practică, în timp ce rămâi ignorant cu privire la anvergura mai mare a lucrării de gestionare a lui Dumnezeu – dacă așa stau lucrurile, atunci ești prea dogmatic. Cele trei etape ale lucrării sunt adevărul care se află în interiorul gestionării omului de către Dumnezeu, sosirea Evangheliei întregii lumi, cel mai mare mister din

întreaga omenire și sunt, de asemenea, fundamentul răspândirii Evangheliei. Dacă te concentrezi numai asupra înțelegerii adevărurilor simple care au legătură cu viața ta și nu știi nimic despre acest lucru, cel mai mare dintre toate misterele și viziunile, atunci nu este viața ta asemănătoare cu un produs defect, bun de nimic în afară de a fi privit?

Dacă omul se concentrează doar asupra practicii și vede lucrarea lui Dumnezeu și ceea ce ar trebui să cunoască omul ca secundare, nu e cumva este scump la tărâțe și ieftin la făină? Ceea ce trebuie să știi, trebuie să știi; ceea ce trebuie să pui în practică, trebuie să pui în practică. Numai atunci vei fi cineva care știe cum să urmeze adevărul. Când vine ziua ca tu să răspândești Evanghelia, dacă ești capabil să spui doar că Dumnezeu este un Dumnezeu măreț și drept, că El este Dumnezeul suprem, un Dumnezeu cu care nu se poate compara niciun om de seamă și că El este un Dumnezeu față de care nu este nimeni mai presus…, dacă poți spune numai aceste cuvinte irelevante și superficiale, în timp ce ești complet incapabil să rostești cuvinte care sunt de o importanță crucială și care au esență, dacă nu ai nimic de spus despre cunoașterea lui Dumnezeu sau despre lucrarea lui Dumnezeu și, mai mult, dacă nu poți explica adevărul sau oferi ceea ce îi lipsește omului, atunci cineva ca tine este incapabil să-și facă datoria bine. Mărturisirea lui Dumnezeu și răspândirea Evangheliei Împărăției nu sunt chestiuni simple. Trebuie mai întâi să fii echipat cu adevărul și cu viziunile care trebuie să fie înțelese. Când îți sunt clare viziunile și adevărul diferitelor aspecte ale lucrării lui Dumnezeu, și în inima ta ajungi să cunoști lucrarea lui Dumnezeu și, indiferent de ceea ce face Dumnezeu – fie judecată dreaptă sau rafinarea omului – deții cea mai măreață viziune drept fundament și deții adevărul corect pentru a-l pune în practică, atunci vei fi capabil să-L urmezi pe Dumnezeu până la capăt. Trebuie să știi că, indiferent de lucrarea pe care o face, scopul lucrării lui Dumnezeu nu se

schimbă, inima lucrării Lui nu se schimbă și voința Lui în privința omului nu se schimbă. Oricât de severe ar fi cuvintele Lui, oricât de potrivnic ar fi mediul, principiile lucrării Lui nu se vor schimba și intenția Lui de a mântui omul nu se va schimba. Dacă nu este lucrarea de revelare a sfârșitului omului sau a destinației omului și nu este lucrarea din ultima fază sau lucrarea de a pune capăt întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu și dacă este în timpul în care El prelucrează omul, atunci inima lucrării Lui nu se va schimba. Va fi mereu mântuirea omenirii. Acesta ar trebui să fie fundamentul credinței voastre în Dumnezeu. Scopul celor trei etape ale lucrării este mântuirea întregii omeniri – asta înseamnă completa mântuire a omului de sub domeniul Satanei. Cu toate că fiecare dintre cele trei etape ale lucrării are un obiectiv și o semnificație diferite, fiecare este parte a lucrării de mântuire a omenirii și fiecare este o lucrare de mântuire diferită, desfășurată conform cerințelor omenirii. Odată ce ești conștient de scopul acestor trei etape ale lucrării, vei fi conștient de cum să apreciezi semnificația fiecărei etape a lucrării și vei recunoaște cum să acționezi pentru a-I satisface dorința lui Dumnezeu. Dacă poți să atingi acest punct, atunci aceasta, cea mai măreață dintre toate viziunile, va deveni fundamentul credinței tale în Dumnezeu. Nu ar trebui să cauți doar căi ușoare de practică sau adevăruri profunde, ci ar trebui să combini viziunile cu practica, astfel încât să fie atât adevăruri care pot fi puse în practică, cât și cunoaștere care se bazează pe viziuni. Numai atunci vei fi o persoană care caută pe deplin adevărul.

Cele trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu și în ele sunt exprimate firea lui Dumnezeu și ceea ce este El. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt incapabili să realizeze cum Își exprimă Dumnezeu firea, nici nu cunosc înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. De asemenea, rămân ignoranți cu privire la multele

feluri în care El mântuiește omenirea și la voia Lui pentru întreaga omenire. Cele trei etape ale lucrării sunt expresia completă a lucrării de mântuire a omenirii. Cei care nu cunosc cele trei etape ale lucrării vor fi ignoranți cu privire la diferitele metode și principii ale lucrării Duhului Sfânt, iar cei care doar se țin strict de doctrina rămasă dintr-o anumită etapă a lucrării sunt oameni care Îl limitează pe Dumnezeu la doctrină și a căror credință în Dumnezeu este vagă și nesigură. Asemenea oameni nu vor primi niciodată mântuirea lui Dumnezeu. Numai cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu pot exprima pe deplin întreaga fire a lui Dumnezeu și pot exprima complet intenția lui Dumnezeu de a mântui întreaga omenire și întregul proces de mântuire a omenirii. Aceasta este dovada că El l-a înfrânt pe Satana și a câștigat omenirea; este dovada victoriei lui Dumnezeu și este expresia întregii firi a lui Dumnezeu. Cei care nu înțeleg decât una dintre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu nu cunosc decât o parte a firii lui Dumnezeu. În noțiunile omului, este ușor ca această singură etapă a lucrării să devină doctrină, și va deveni probabil ca omul să stabilească reguli fixe în privința lui Dumnezeu, iar omul va folosi această singură parte a firii lui Dumnezeu ca pe o reprezentare a întregii firi a lui Dumnezeu. Mai mult, se amestecă și o mare parte din imaginația omului, în așa fel încât omul constrânge cu rigiditate firea, ființa și înțelepciunea lui Dumnezeu, precum și principiile lucrării lui Dumnezeu, între parametri limitați, crezând că dacă Dumnezeu a fost odată astfel, atunci El va rămâne același pe vecie și nu Se va schimba niciodată. Numai aceia care cunosc și apreciază cele trei etape ale lucrării Îl pot cunoaște corect și complet pe Dumnezeu. Cel puțin, ei nu-L vor defini pe Dumnezeu ca pe Dumnezeul israeliților sau al evreilor și nu Îl vor vedea ca pe un Dumnezeu care va fi pe vecie răstignit pe cruce de dragul omului. Dacă omul ajunge doar să-L cunoască pe Dumnezeu numai dintr-o etapă a lucrării Sale, atunci și cunoașterea lui este mult prea mică,

nici cât o picătură în ocean. Dacă nu, de ce mulți din vechea gardă religioasă L-ar răstigni pe Dumnezeu pe cruce de viu? Nu pentru că omul Îl limitează pe Dumnezeu în anumiți parametri? Nu se opun mulți oameni lui Dumnezeu și nu împiedică lucrarea Duhului Sfânt pentru că nu cunosc lucrarea variată și diversă a lui Dumnezeu și, mai mult, pentru că nu posedă decât o fărâmă de cunoaștere și doctrină cu care să măsoare lucrarea Duhului Sfânt? Cu toate că experiențele unor asemenea oameni sunt superficiale, ei sunt aroganți și indulgenți din fire și privesc lucrarea Duhului Sfânt cu dispreț, ignoră disciplinele Duhului Sfânt și, mai mult, își folosesc vechile argumente banale ca să „confirme" lucrarea Duhului Sfânt. Ei joacă și un rol și sunt convinși pe deplin de propria lor știință și erudiție și de faptul că sunt în stare să călătorească în toată lumea. Nu sunt asemenea oameni cei care sunt disprețuiți și respinși de către Duhul Sfânt și nu vor fi ei eliminați de noua epocă? Nu sunt aceia care vin înaintea lui Dumnezeu și I se opun în mod deschis răufăcători ignoranți și neinformați, care încearcă pur și simplu să arate cât sunt de geniali? Având doar o cunoaștere insuficientă a Bibliei, ei încearcă să răstoarne „sistemul academic" al lumii; având doar o doctrină superficială de a-i învăța pe oameni, ei încearcă să răstoarne lucrarea Duhului Sfânt și încearcă să o facă să se învârtească în jurul propriului lor proces de gândire. Miopi cum sunt, încearcă să cuprindă dintr-o privire 6000 de ani de lucrare a lui Dumnezeu. Acești oameni nu au vreo rațiune care merită menționată! De fapt, cu cât mai mare este cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor, cu atât sunt mai lenți în a-I judeca lucrarea. Mai mult, ei vorbesc doar puțin despre știința lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu astăzi, dar nu sunt pripiți în judecățile lor. Cu cât oamenii cunosc mai puțin despre Dumnezeu, cu atât mai aroganți și mai îngâmfați sunt și cu atât mai nesăbuit proclamă ființa lui Dumnezeu – și totuși ei nu vorbesc decât de teorie și nu oferă nicio dovadă reală.

Asemenea oameni nu au nicio valoare. Cei care văd lucrarea Duhului Sfânt ca pe un joc sunt frivoli! Aceia care nu sunt precauți când întâlnesc noua lucrare a Duhului Sfânt, care vorbesc prea mult, se grăbesc să judece, dau frâu liber temperamentului de a nega dreptatea lucrării Duhului Sfânt și care, de asemenea, o insultă și blasfemiază – astfel de oameni nerespectuoși nu sunt oare ignoranți față de lucrarea Duhului Sfânt? Nu sunt ei, mai mult, oameni foarte aroganți, oameni care sunt inerent mândri și neguvernabili? Chiar dacă sosește ziua în care asemenea oameni acceptă noua lucrare a Duhului Sfânt, Dumnezeu tot nu îi va tolera. Nu doar că ei se uită de sus la cei care lucrează pentru Dumnezeu, dar și blasfemiază împotriva lui Dumnezeu Însuși. Asemenea oameni disperați nu vor fi iertați, nici în epoca aceasta nici în cea ce va să vie, și vor pieri pe vecie în iad! Astfel de oameni nerespectuoși, indulgenți pretind a crede în Dumnezeu și cu cât mai mult sunt astfel oamenii, cu atât mai dispuși sunt să ofenseze decretele administrative ale lui Dumnezeu. Nu merg oare toți cei aroganți care sunt nestăpâniți în mod natural și care niciodată nu au ascultat de nimeni, pe această cale? Nu se opun ei lui Dumnezeu zi după zi, lui Dumnezeu care este întotdeauna nou și niciodată vechi? Astăzi, ar trebui să înțelegeți de ce trebuie să cunoașteți importanța celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Cuvintele pe care le spun sunt în avantajul vostru și nu doar vorbărie goală. Dacă doar le citiți ca și cum ați admira florile în timp ce treceți galopând pe lângă ele, nu va fi toată munca Mea grea de pomană? Fiecare dintre voi ar trebui să-și cunoască propria natură. Majoritatea dintre voi sunteți talentați la argumentare, răspunsurile la întrebările teoretice vi se rostogolesc din gură, dar nu aveți nimic de spus la întrebări care implică esența. Chiar și astăzi, încă vă mai dedați la conversații frivole, incapabili să vă schimbați vechile firi, și majoritatea dintre voi nu aveți nicio intenție de a schimba felul în care urmați pentru a obține adevărul mai înalt, ci, în schimb, doar vă

trăiți viețile fără tragere de inimă. Cum sunt asemenea oameni capabili să-L urmeze pe Dumnezeu până la capăt? Chiar dacă reușiți să ajungeți la capătul drumului, ce beneficiu vă va aduce asta? E mai bine să vă schimbați ideile înainte de a fi prea târziu, fie urmând cu adevărat, fie retrăgându-vă mai devreme. Pe măsură ce trece timpul veți deveni niște paraziți profitori – sunteți dispuși să jucați un rol atât de josnic și de dezonorant?

Cele trei etape ale lucrării sunt o dovadă a întregii lucrări a lui Dumnezeu, o mărturie a mântuirii omenirii de către Dumnezeu și nu sunt imaginare. Dacă vă doriți cu adevărat să căutați o cunoaștere a întregii firi a lui Dumnezeu, atunci trebuie să cunoașteți cele trei etape ale lucrării desfășurate de Dumnezeu și, mai mult, nu trebuie să omiteți nicio etapă. Acesta este minimul care trebuie atins de către cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Omul însuși nu poate fabrica o cunoaștere adevărată a lui Dumnezeu. Nu este ceva ce omul însuși își poate imagina, nici nu este acordării favorii speciale unei singure persoane de către Duhul Sfânt. Mai degrabă, este o cunoaștere care vine după ce omul a experimentat lucrarea lui Dumnezeu și este o cunoaștere a lui Dumnezeu care nu vine decât după experimentarea faptelor lucrării lui Dumnezeu. O asemenea cunoaștere nu poate fi primită de-a gata, și nici nu este ceva ce poate fi învățat. Are în întregime legătură cu experiența personală. Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este în centrul acestor trei etape ale lucrării, totuși în cadrul lucrării de mântuire sunt incluse câteva metode de lucru și mijloace prin care se exprimă firea lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai dificil de identificat și dificil de înțeles de către om. Separarea epocilor, schimbările în lucrarea lui Dumnezeu, schimbările în locația lucrării, schimbările în beneficiarul acestei lucrări și așa mai departe – toate acestea sunt incluse în cele trei etape ale lucrării. În particular, diferența în modul de lucru al Duhului Sfânt, ca și schimbările în firea, imaginea, numele, identitatea lui

Dumnezeu sau alte schimbări, fac toate parte din cele trei etape ale lucrării. O etapă a lucrării poate reprezenta doar o parte și este limitată la o anumită sferă. Nu implică separarea epocilor sau schimbări în lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin în celelalte aspecte. Acesta este un lucru absolut evident. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea lucrării lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Omul trebuie să cunoască lucrarea lui Dumnezeu și firea lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire; fără acest fapt, cunoașterea ta despre Dumnezeu nu e altceva decât vorbe goale, nimic mai mult decât pontificarea scaunului. O asemenea cunoaștere nu poate nici convinge, nici cuceri omul; este în contradicție cu realitatea și nu reprezintă adevărul. Poate fi abundentă și plăcută auzului, dar dacă este în dezacord cu firea inerentă a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu te va cruța. Nu doar că nu îți va lăuda cunoașterea, dar te va și pedepsi pentru că ai fost un păcătos care L-a blasfemiat. Cuvintele cunoașterii lui Dumnezeu nu se rostesc cu ușurință. Chiar dacă tu poți fi bun de gură și elocvent și cuvintele tale sunt atât de abile încât poți să demonstrezi că negrul este alb și albul este negru, tot ești depășit când e cazul să vorbești despre cunoașterea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este cineva pe care să-L poți judeca cu nechibzuință sau pe care-L poți preamări în treacăt sau denigra cu nonșalanță. Preamărești pe oricine și oricare și totuși te străduiești să cauți cuvintele potrivite ca să descrii harul suprem al lui Dumnezeu – de lucrul acesta ajunge să-și dea seama orice ratat. Chiar dacă există mulți maeștri ai limbajului în stare să-L descrie pe Dumnezeu, exactitatea a ceea ce descriu ei este doar o sutime din adevărul rostit de oamenii care Îi aparțin lui Dumnezeu, oameni care, deși au numai un vocabular limitat, pot să apeleze la o experiență bogată. Astfel se poate vedea că cunoașterea lui Dumnezeu constă în exactitate și actualitate și nu în folosirea inteligentă a cuvintelor sau într-un vocabular bogat, și că a omului cunoaștere și cunoașterea lui Dumnezeu nu au absolut

nicio legătură. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu este mai presus de oricare dintre științele naturale ale omenirii. Este o lecție care poate fi însușită doar de către un număr extrem de mic al celor care caută să-L cunoască pe Dumnezeu și nu poate fi însușită de orice persoană talentată. Așadar, nu trebuie să priviți cunoașterea lui Dumnezeu și urmarea adevărului ca și cum ar fi lucruri care ar putea fi atinse de către un simplu copil. Poate că ai avut succes deplin în viața ta de familie sau în carieră sau în căsnicie, dar, când vine vorba de adevăr și despre lecția cunoașterii lui Dumnezeu, nu ai cu ce te lăuda, și nu ai obținut nimic. Punerea adevărului în practică, se poate spune, este o mare dificultate pentru voi, și cunoașterea lui Dumnezeu este o problemă chiar mai mare. Aceasta este dificultatea voastră și este și dificultatea cu care se confruntă întreaga omenire. Printre cei care au avut unele realizări în cauza cunoașterii lui Dumnezeu nu este aproape niciunul care să se ridice la standardul cerut. Omul nu știe ce înseamnă să-L cunoască pe Dumnezeu sau de ce este necesar să-L cunoască pe Dumnezeu sau ce măsură trebuie să atingă pentru a-L cunoaște Dumnezeu. Acesta este lucrul atât de zăpăcitor pentru omenire și este, pur și simplu, cea mai mare enigmă cu care se confruntă omenirea – nimeni nu este capabil să răspundă la această întrebare, nici nu este cineva dispus să răspundă la această întrebare pentru că, până acum, nimeni din omenire nu a avut vreun succes în studiul acestei lucrări. Poate că atunci când enigma celor trei etape ale lucrării este făcută cunoscută omenirii, va apărea succesiv un grup de oameni talentați care Îl cunosc pe Dumnezeu. Bineînțeles, sper că așa va fi și, mai mult, sunt în procesul derulării acestei lucrări și sper să văd apariția mai multor asemenea oameni talentați în viitorul apropiat. Ei vor deveni acei ce depun mărturie faptului celor trei etape ale lucrării și, desigur, vor fi și primii care vor depune mărturie în favoarea acestor trei etape ale lucrării. Dar nimic nu ar fi mai dureros și mai regretabil decât neapariția unor

asemenea oameni talentați în ziua în care lucrarea lui Dumnezeu ajunge la final, sau dacă ar exista numai unul sau doi astfel de oameni care au acceptat personal să fie desăvârșiți de către Dumnezeul întrupat. Totuși, acesta este doar cel mai rău caz. Oricum ar fi situația, încă mai sper că aceia care urmează cu adevărat pot obține această binecuvântare. De la începutul timpurilor, nu a mai existat niciodată o asemenea lucrare; un asemenea demers nu a avut loc niciodată în istoria dezvoltării umane. Dacă poți deveni cu adevărat unul dintre primii din rândul acelora care Îl cunosc pe Dumnezeu, nu ar fi aceasta cea mai mare onoare printre toate făpturile? Ar fi o altă creatură din omenire mai apreciată de către Dumnezeu? O asemenea lucrare nu este ușor de obținut, dar în cele din urmă tot va culege răsplăți. Indiferent de genul sau naționalitatea lor, toți aceia care sunt capabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu vor primi, în cele din urmă, cea mai mare cinstire a lui Dumnezeu și vor fi singurii care posedă autoritatea lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea de astăzi și este, de asemenea, și lucrarea viitorului; este ultima și cea mai măreață lucrare care să fie realizată în 6000 de ani de lucru și este o metodă de lucru care dezvăluie fiecare categorie de oameni. Prin lucrarea de a face omul să-L cunoască pe Dumnezeu sunt dezvăluite diferitele categorii de oameni: cei care Îl cunosc pe Dumnezeu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele, în timp ce aceia care nu-L cunosc pe Dumnezeu nu sunt apți să primească binecuvântările lui Dumnezeu și să-I accepte făgăduințele. Cei care-L cunosc pe Dumnezeu sunt apropiații Lui și cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu nu pot fi numiți apropiații Lui; apropiații lui Dumnezeu pot primi oricare dintre binecuvântările lui Dumnezeu, dar cei care nu sunt apropiații Lui nu sunt vrednici de niciuna dintre lucrările Lui. Indiferent dacă este vorba de nenorociri, rafinare sau judecată, toate aceste lucruri sunt pentru a-i permite omului să obțină, în

final, o cunoaștere a lui Dumnezeu și, astfel, ca omul să I se poată supune lui Dumnezeu. Acesta este singurul efect care va fi obținut până la urmă. Nimic din cele trei etape ale lucrării nu este ascuns, iar acest lucru este în avantajul cunoașterii lui Dumnezeu de către om și îl ajută pe om să obțină o cunoaștere mai completă și mai profundă a lui Dumnezeu. Toată această lucrare este în avantajul omului.

Lucrarea lui Dumnezeu Însuși este viziunea pe care omul trebuie să o cunoască, pentru că lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi realizată de către om și nu este deținută de către om. Cele trei etape ale lucrării sunt totalitatea gestionării lui Dumnezeu și nu există nicio viziune mai măreață care ar trebui cunoscută de către om. Dacă omul nu cunoaște această viziune măreață, atunci nu este ușor să-L cunoască pe Dumnezeu, nu este ușor să înțeleagă voia lui Dumnezeu și, mai mult, calea pe care pășește omul va deveni din ce în ce mai anevoioasă. Fără viziuni, omul nu ar fi fost capabil să ajungă atât de departe. Viziunile sunt cele care l-au ocrotit pe om până astăzi și care i-au oferit omului cea mai mare protecție. În viitor, cunoașterea voastră trebuie să se aprofundeze și voi trebuie să ajungeți să cunoașteți deplinătatea voii Lui și esența lucrării Lui înțelepte în cele trei etape ale lucrării. Numai aceasta este adevărata voastră statură. Etapa finală a lucrării nu este de sine stătătoare, ci face parte din întregul format împreună cu cele două etape anterioare, ceea ce înseamnă că este imposibil de finalizat întreaga lucrare de mântuire făcând numai una dintre cele trei etape ale lucrării. Chiar dacă etapa finală a lucrării este în stare să-l mântuiască pe om complet, asta nu înseamnă că este necesar să se desfășoare numai această etapă și că cele două etape anterioare ale lucrării nu sunt necesare ca să-l salveze pe om de sub influența Satanei. Niciuna dintre cele trei etape nu poate fi considerată ca unică viziune care trebuie să fie cunoscută de întreaga omenire, pentru că întregimea lucrării de mântuire

sunt cele trei etape ale lucrării, nu o singură etapă dintre ele. Atât timp cât lucrarea de mântuire nu a fost realizată, gestionarea lui Dumnezeu nu va putea să ajungă la un final deplin. Ființa, firea și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt exprimate în întregimea lucrării de mântuire; acestea nu revelate omului chiar de la început, ci au fost treptat exprimate în lucrarea de mântuire. Fiecare etapă a lucrării de mântuire exprimă o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ființei Sale; nicio etapă individuală a lucrării nu poate exprima în mod direct și complet întregimea ființei lui Dumnezeu. Astfel, lucrarea de mântuire poate fi complet finalizată numai atunci când cele trei etape ale lucrării au fost finalizate și, astfel, cunoașterea omului despre întregimea lui Dumnezeu este inseparabilă de cele trei etape ale lucrării. Ceea ce obține omul dintr-o etapă a lucrării este numai firea lui Dumnezeu care este exprimată într-o singură parte a lucrării Sale. Nu poate reprezenta firea și ființa care sunt exprimate în etapa anterioară sau ulterioară. Asta pentru că lucrarea de mântuire a omenirii nu poate fi terminată imediat în timpul unei perioade sau într-un loc, ci devine treptat mai profundă, conform nivelului de dezvoltare a omului în diferite momente și locuri. Este o lucrare care se desfășoară în etape și nu se finalizează într-o singură etapă. Așadar, întreaga înțelepciune a lui Dumnezeu este cristalizată în cele trei etape, în loc de o singură etapă. Întreaga Lui ființă și întreaga Sa înțelepciune sunt afișate în aceste trei etape și fiecare etapă conține ființa Lui și reprezintă o mărturie a înțelepciunii lucrării Lui. Omul ar trebui să cunoască întreaga fire a lui Dumnezeu exprimată în aceste trei etape. Toate acestea cu privire la ființa lui Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire, și dacă oamenii nu au această cunoaștere când I se închină lui Dumnezeu, atunci ei nu sunt cu nimic diferiți de cei care i se închină lui Buddha. Lucrarea lui Dumnezeu printre oameni nu este ascunsă omului și ar trebui

să fie cunoscută de toți aceia care I se închină lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu a desfășurat cele trei etape ale lucrării de mântuire printre oameni, omul ar trebui să cunoască expresia a ceea ce El are și ceea ce este în timpul acestor trei etape ale lucrării. Acesta este lucrul care trebuie făcut de om. Ceea ce Dumnezeu ascunde omului este ceea ce omul este incapabil să obțină și ceea ce omul nu ar trebui să cunoască, în timp ce ceea ce Dumnezeu îi arată omului este ceea ce omul ar trebui să știe și ceea ce omul ar trebui să dețină. Fiecare dintre cele trei etape ale lucrării este realizată pe fundamentul etapei anterioare; nu se desfășoară independent, separat de lucrarea de mântuire. Deși există diferențe mari în epoca și lucrarea care este efectuată, în esență este tot mântuirea omenirii, și fiecare etapă a lucrării de mântuire este mai profundă decât cea dinainte. Fiecare etapă a lucrării continuă de pe fundamentul ultimei, care nu este abolită. În acest fel, în lucrarea Lui care este mereu nouă și niciodată veche, Dumnezeu exprimă constant aspecte ale firii Lui care nu au fost niciodată exprimate omului și îi dezvăluie mereu omului noua Lui lucrare și noua Lui ființă și, chiar dacă vechile gărzi religioase fac tot ce pot să reziste și se opun deschis acestui lucru, Dumnezeu Își face întotdeauna lucrarea cea nouă pe care intenționează să o facă. Lucrarea Lui se schimbă mereu și, din această cauză, întâmpină întotdeauna opoziția omului. La fel, firea Lui se schimbă întotdeauna, așa cum se schimbă epoca și cei care Îi primesc lucrarea. Mai mult, El face întotdeauna o lucrare care nu a mai fost făcută înainte, chiar făcând o lucrare care îi pare omului a fi în contradicție cu lucrarea făcută înainte, a fi împotriva aceleia. Omul nu este capabil să accepte decât un tip de lucrare sau un tip de practică și îi este dificil să accepte o lucrare sau feluri de a practica aflate în dezacord cu el sau mai presus de el. Dar Duhul Sfânt face mereu lucrări noi și așa apar grupuri după grupuri de experți religioși care se opun noii lucrări a lui Dumnezeu. Acești oameni au devenit

experți tocmai pentru că omul nu are cunoștință despre felul în care Dumnezeu este mereu nou și niciodată vechi și nu are cunoștință despre principiile lucrării lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, nu are cunoștință despre multele feluri prin care Dumnezeu îl mântuiește pe om. Astfel, omul este complet incapabil să își dea seama dacă este o lucrare care vine de la Duhul Sfânt și dacă este lucrarea lui Dumnezeu Însuși. Mulți oameni se agață de o atitudine în care, dacă un lucru corespunde cu cuvintele care au sosit înainte, atunci îl acceptă și dacă sunt diferențe față de lucrarea dinainte, atunci se opun și o resping. Astăzi, nu respectați cu toții asemenea principii? Cele trei etape ale lucrării de mântuire nu au avut vreun mare efect asupra voastră și există aceia care cred că cele două etape anterioare ale lucrării sunt o povară pe care pur și simplu nu e necesar să o cunoască. Ei cred că aceste etape nu ar trebui declarate maselor și că ar trebui retractate cât mai curând posibil, astfel încât oamenii să nu se simtă copleșiți de cele două etape anterioare din cele trei etape ale lucrării. Majoritatea cred că a face cunoscute cele două etape anterioare ale lucrării este un pas prea departe și că nu e de folos pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu – asta credeți voi. Astăzi, credeți cu toții că este corect să acționați astfel, dar va veni ziua când veți realiza importanța lucrării Mele: să știți că eu nu fac nicio lucrare care este lipsită de semnificație. De vreme ce vă declar cele trei etape ale lucrării, acestea trebuie să fie în folosul vostru; de vreme ce aceste trei etape ale lucrării sunt în centrul întregii gestionări a lui Dumnezeu, ele trebuie să devină centrul atenției tuturor în întregul univers. Într-o zi, veți realiza cu toții importanța acestei lucrări. Să știți că vă opuneți lucrării lui Dumnezeu sau vă folosiți propriile noțiuni pentru a măsura lucrarea de astăzi, pentru că nu cunoașteți principiile lucrării lui Dumnezeu și din cauza nesăbuinței cu care tratați lucrarea Duhului Sfânt. Opoziția voastră față de Dumnezeu și obstrucționarea

lucrării Duhului Sfânt sunt cauzate de noțiunile și inerenta voastră aroganță. Nu pentru că lucrarea lui Dumnezeu este greșită, ci pentru că voi sunteți în mod natural prea nesupuși. După ce își găsesc credința în Dumnezeu, unii oameni nu pot nici măcar să spună cu siguranță de unde a venit omul, și totuși ei îndrăznesc să țină discursuri publice, evaluând bunele și relele lucrării Duhului Sfânt. Chiar le țin predici apostolilor care au lucrarea cea nouă a Duhului Sfânt, făcând comentarii și vorbind când nu trebuie; umanitatea lor este prea josnică și nu au nici cea mai mică urmă de rațiune. Nu va veni ziua când asemenea oameni vor fi respinși de lucrarea Duhului Sfânt și vor fi arși de focurile iadului? Ei nu cunosc lucrarea lui Dumnezeu, dar în schimb Îi critică lucrarea și încearcă și să-L învețe pe Dumnezeu cum să lucreze. Cum pot asemenea oameni lipsiți de rațiune să-L cunoască pe Dumnezeu? Omul ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu în timpul procesului de căutare și experimentare; nu prin a critica după bunul plac ajunge omul să-L cunoască pe Dumnezeu prin luminarea Duhului Sfânt. Cu cât devine mai precisă cunoașterea lui Dumnezeu de către oameni, cu atât mai puțin I se opun. Dimpotrivă, cu cât mai puțin Îl cunosc oamenii pe Dumnezeu, cu atât este mai probabil ca ei să I se opună. Noțiunile tale, vechea ta natură și umanitatea, caracterul și perspectiva ta morală sunt capitalul cu care Îi rezisti lui Dumnezeu și, cu cât etica ta e mai coruptă, cu cât calitățile tale sunt mai odioase și cu cât umanitatea ta este mai josnică, cu atât mai mult ești dușmanul lui Dumnezeu. Cei care au noțiuni puternice și o fire neprihănită de sine sunt încă și mai mult în vrăjmășie cu Dumnezeul întrupat; asemenea oameni sunt anticriști. Dacă noțiunile tale nu sunt corectate, atunci ele vor fi mereu împotriva lui Dumnezeu; nu vei fi niciodată compatibil cu Dumnezeu și vei fi pentru totdeauna separat de El.

Numai lăsând deoparte vechile tale noțiuni poți obține cunoaștere nouă; totuși, vechea cunoaștere nu este în mod necesar echivalentă cu

vechile noțiuni. „Noțiuni” se referă la lucrurile imaginate de om care sunt în contradicție cu realitatea. Dacă vechea cunoaștere era deja depășită în epoca veche și l-a împiedicat pe om să intre în noua lucrare, atunci o asemenea cunoaștere este, de asemenea, o noțiune. Dacă omul este capabil să abordeze corect o asemenea cunoaștere și poate ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din câteva aspecte diferite, combinând vechiul și noul, atunci vechea cunoaștere devine un ajutor pentru om și devine baza prin care omul pătrunde în noua epocă. Lecția cunoașterii lui Dumnezeu îți cere să stăpânești multe principii: cum să intri pe calea spre a-L cunoaște pe Dumnezeu, care sunt adevărurile pe care trebuie să le înțelegi pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu și cum să te lepezi de noțiunile și de vechile tale firi, astfel încât să te poți supune tuturor aranjamentelor noii lucrări a lui Dumnezeu. Dacă folosești aceste principii drept fundament pentru a pătrunde în lecția cunoașterii lui Dumnezeu, atunci cunoașterea ta va deveni din ce în ce mai profundă. Dacă ai o cunoaștere clară a celor trei etape ale lucrării – adică, a întregului plan de gestionare (planul mântuirii) al lui Dumnezeu – și dacă poți corela pe deplin cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu cu etapa actuală și să vezi că aceasta este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu, atunci vei avea un fundament incomparabil mai ferm. Cele trei etape ale lucrării au fost făcute de un singur Dumnezeu; aceasta este viziunea cea mai măreață și aceasta este singura cale spre a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării nu ar fi putut fi făcute decât de Dumnezeu Însuși și niciun om nu ar putea face o asemenea lucrare în numele Lui – adică numai Dumnezeu Însuși Și-ar fi putut face propria lucrare de la început și până astăzi. Deși cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu au fost efectuate în diferite epoci și locuri și deși lucrarea fiecăreia dintre ele este diferită, totul este lucrare făcută de un singur Dumnezeu. Dintre toate viziunile, aceasta este cea mai măreață viziune pe

care ar trebui să o cunoască omul, și dacă poate fi pe deplin înțeleasă de către om, atunci el va fi în stare să rămână ferm. Astăzi, cea mai mare problemă în confruntarea cu diferite religii și confesiuni este aceea că ele nu cunosc lucrarea Duhului Sfânt și sunt incapabile să facă diferența între lucrarea Duhului Sfânt și lucrarea care nu este a Duhului Sfânt – din cauza asta, nu pot să distingă dacă această etapă a lucrării este sau nu, ca și ultimele două etape ale lucrării, realizată tot de către Dumnezeu Iahve. Cu toate că oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, majoritatea sunt încă incapabili să spună dacă aceasta este sau nu calea cea dreaptă. Omul își face griji dacă această cale este calea deschisă personal de către Dumnezeu Însuși și dacă întruparea lui Dumnezeu este un fapt și majoritatea oamenilor încă nu au habar cum să discearnă asemenea lucruri. Cei care Îl urmează pe Dumnezeu sunt incapabili să determine calea și, astfel, mesajele care sunt rostite nu au decât un efect parțial printre acești oameni și sunt incapabile să fie complet eficiente și, astfel, acest lucru afectează apoi intrarea în viață a unor asemenea oameni. Dacă omul poate vedea în cele trei etape ale lucrării că acestea au fost efectuate de către Dumnezeu Însuși în diferite vremuri, în diferite locuri și în diferiți oameni, dacă omul poate vedea că, deși lucrarea este diferită, este toată făcută de un singur Dumnezeu și că, de vreme ce este lucrare făcută de un singur Dumnezeu, trebuie să fie dreaptă și fără greșeală și că, deși este în dezacord cu noțiunile omului, nu se poate nega că este o lucrare făcută de un singur Dumnezeu – dacă omul poate spune cu siguranță că este lucrarea unui singur Dumnezeu, atunci noțiunile omului vor fi reduse la simple banalități, nedemne de a fi menționate. Pentru că viziunile omului sunt neclare și deoarece omul Îl cunoaște numai pe Iahve ca Dumnezeu și pe Isus ca Domnul și are dubii cu privire la Dumnezeul întrupat de astăzi, mulți oameni rămân devotați lucrării lui Iahve și Isus și sunt asaltați de noțiuni cu privire la lucrarea de astăzi, majoritatea

oamenilor sunt mereu neîncrezători și nu iau în serios lucrarea de astăzi. Omul nu are noțiuni în privința ultimelor două etape ale lucrării, care au fost invizibile. Asta pentru că omul nu înțelege realitatea ultimelor două etape ale lucrării și nu a asistat personal la ele. Omul își imaginează ce vrea din cauza faptului că aceste etape ale lucrării nu pot fi văzute; indiferent de ceea ce spune el, nu există fapte care să dovedească asemenea închipuiri și nimeni care să le corecteze. Omul dă frâu liber temperamentului său natural, aruncând precauția pe fereastră și lăsându-și imaginația să zburde; nu există fapte care să îi verifice închipuirile și, astfel, închipuirile omului devin „realitate”, indiferent dacă există sau nu vreo dovadă pentru ele. Astfel, omul crede în propriul lui Dumnezeu imaginat în mintea lui și nu Îl caută pe Dumnezeul realității. Dacă o persoană are un tip de credință, atunci, într-o sută de persoane sunt o sută de feluri de credință. Omul deține asemenea credințe pentru că nu a văzut realitatea lucrării lui Dumnezeu, pentru că doar a auzit-o cu urechile lui și nu a văzut-o cu ochii lui. Omul a auzit legende și povești – dar rareori a auzit cunoștința faptelor lucrării lui Dumnezeu. Astfel, oamenii care sunt credincioși numai de un an ajung să creadă în Dumnezeu prin propriile noțiuni. Același lucru este valabil pentru cei care au crezut în Dumnezeu toată viața. Cei care nu pot vedea faptele nu vor fi niciodată în stare să scape de o credință în care au noțiuni despre Dumnezeu. Omul crede că s-a eliberat din legăturile vechilor sale noțiuni și că a pătruns într-un nou teritoriu. Nu știe omul că cunoașterea acelora care nu pot vedea adevărata față a lui Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât noțiuni și vorbe în vânt? Omul crede că noțiunile lui sunt corecte și fără greșeală lui și crede că aceste noțiuni vin de la Dumnezeu. Astăzi, când omul este martor la lucrarea lui Dumnezeu, el dă frâu noțiunilor care s-au clădit de-a lungul multor ani. Închipuirile și ideile trecutului au devenit o piedică a lucrării din această etapă și a devenit dificil pentru om să renunțe

la asemenea noțiuni și să respingă asemenea idei. Noțiunile multora dintre cei care L-au urmat pe Dumnezeu până astăzi, cu privire la această lucrare făcută pas cu pas, au devenit mai deplorabile și acești oameni au format treptat o vrăjmășie încăpățânată față de Dumnezeul întrupat. Sursa acestei uri e în noțiunile și închipuirile omului. Noțiunile și închipuirile omului au devenit dușmanul lucrării de astăzi, lucrare ce e în contradicție cu noțiunile omului. Acest lucru s-a întâmplat tocmai pentru că faptele nu permit omului să-și dea frâu liber imaginației și, mai mult, nu pot fi cu ușurință combătute de către om, iar noțiunile și închipuirile nu suportă existența faptelor și, mai mult decât atât, pentru că omul nu se gândește la corectitudinea și veridicitatea faptelor, ci doar dă hotărât frâu noțiunilor sale și își folosește propria imaginație. Aceasta se poate spune că este doar vina noțiunilor omului și nu se poate spune că ar fi vina lucrării lui Dumnezeu. Omul își poate imagina ce poftește, dar nu poate contesta liber nicio etapă a lucrării lui Dumnezeu sau oricare parte din ea; faptul lucrării lui Dumnezeu este inviolabil de către om. Poți să-ți dai frâu liber imaginației și poți chiar să compilezi povești frumoase despre lucrarea lui Iahve și a lui Isus, dar nu poți contesta faptul fiecărei etape a lucrării lui Iahve și a lui Isus; acesta este un principiu și este și un ordin administrativ și ar trebui să înțelegeți importanța acestor chestiuni. Omul crede că această etapă a lucrării este incompatibilă cu noțiunile omului și că nu este așa pentru cele două etape precedente ale lucrării. În imaginația lui, omul crede că lucrarea celor două etape anterioare este cu siguranță diferită de lucrarea de astăzi – dar te-ai gândit vreodată că principiile lucrării lui Dumnezeu sunt aceleași, că lucrarea Lui este întotdeauna practică și că, indiferent de epocă, va exista întotdeauna un potop de oameni care rezistă și se opun faptului lucrării Sale? Toți aceia care astăzi rezistă și se opun acestei etape a lucrării s-ar fi opus fără îndoială lui Dumnezeu și în timpurile trecute, pentru că asemenea

oameni vor fi întotdeauna dușmanii lui Dumnezeu. Oamenii care cunosc faptul lucrării lui Dumnezeu vor vedea cele trei etape ale lucrării drept lucrarea unui singur Dumnezeu și vor renunța la noțiunile lor. Aceştia sunt oamenii care Îl cunosc pe Dumnezeu și asemenea oameni sunt cei care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Când întreaga gestionare a lui Dumnezeu se apropie de sfârșit, Dumnezeu va clasifica toate lucrurile după felul lor. Omul a fost făcut de mâinile Creatorului și, în final, El trebuie să-l întoarcă complet pe om sub stăpânirea Lui; aceasta este încheierea celor trei etape ale lucrării. Etapa lucrării din zilele de pe urmă și cele două etape precedente în Israel și Iudeea sunt planul de gestionare al lui Dumnezeu în întregul univers. Nimeni nu poate nega acest lucru și acesta este faptul lucrării lui Dumnezeu. Cu toate că oamenii nu au experimentat sau nu au fost martori la mult din această lucrare, faptele rămân fapte și acest lucru este incontestabil de către orice om. Oamenii care cred în Dumnezeu în orice loc al universului vor accepta cu toții cele trei etape ale lucrării. Dacă nu cunoști decât o anumită etapă a lucrării și nu înțelegi celelalte două etape ale lucrării, nu înțelegi lucrarea lui Dumnezeu în timpurile trecute, atunci ești incapabil să spui tot adevărul întregului plan de gestionare al lui Dumnezeu, iar cunoașterea ta despre Dumnezeu este unilaterală, pentru că în credința ta în Dumnezeu tu nu-L cunoști sau înțelegi și, ca atare, nu ești potrivit să depui mărturie pentru Dumnezeu. Indiferent dacă știința ta actuală despre aceste lucruri este profundă sau superficială, în final, trebuie să aveți cunoaștere și trebuie să fii pe deplin convins și toți oamenii vor vedea deplinătatea lucrării lui Dumnezeu și se vor supune sub stăpânirea lui Dumnezeu. La finalul acestei lucrări, toate religiile vor deveni una singură, toate făpturile se vor întoarce sub stăpânirea Creatorului, toate făpturile se vor închina unui singur Dumnezeu adevărat și toate religiile rele vor fi reduse la zero, și nu vor mai apărea niciodată.

De ce această referire continuă la cele trei etape ale lucrării? Trecerea epocilor, dezvoltarea socială și fața schimbătoare a naturii urmează toate alterări în cele trei etape ale lucrării. Omenirea se schimbă cu timpul cu lucrarea lui Dumnezeu și nu se dezvoltă de la sine. Cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sunt menționate în scopul de a aduce toate creaturile și toți oamenii din fiecare religie și confesiune sub stăpânirea unui singur Dumnezeu. Indiferent cărei religii îi aparții, în cele din urmă, vă veți supune cu toții sub stăpânirea lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu Însuși poate efectua această lucrare; nu poate fi făcută de niciun conducător religios. Există câteva religii majore pe lume și fiecare are propriul conducător sau lider, iar credincioșii sunt răspândiți în diferite țări și regiuni din toată lumea; aproape fiecare țară, fie ea mare sau mică, are diferite religii în ea. Cu toate acestea, indiferent de cât de multe religii există în lume, toți oamenii din univers există, în cele din urmă, sub îndrumarea unui singur Dumnezeu, iar existența lor nu este îndrumată de conducători sau lideri religioși. Adică omenirea nu este îndrumată de un anumit conducător sau lider religios; mai degrabă, întreaga omenire este condusă de către Creator, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile și care a creat și omenirea – acesta este un fapt. Cu toate că lumea are câteva religii majore, indiferent de cât de mari sunt acestea, toate există sub stăpânirea Creatorului și niciuna dintre ele nu poate depăși sfera acestei stăpâniri. Dezvoltarea omenirii, schimbarea societății, dezvoltarea științelor naturale – fiecare dintre aceste lucruri este inseparabil de aranjamentele Creatorului, iar această lucrare nu este ceva ce poate fi făcut de către oricare conducător religios. Un conducător religios este doar liderul unei anumite religii și nu-L poate reprezenta pe Dumnezeu și nici pe Cel care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Un conducător religios îi poate conduce pe toți cei din întreaga religie, dar nu poate comanda tuturor făpturilor de sub

ceruri – acesta este un fapt universal cunoscut. Un conducător religios e doar un lider și nu poate fi la egalitate cu Dumnezeu (Creatorul). Toate lucrurile sunt în mâna Creatorului, iar la sfârșit se vor întoarce toate în mâna Creatorului. Omenirea a fost făcută de Dumnezeu și, indiferent de religie, fiecare om se va întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu – este inevitabil. Numai Dumnezeu este Cel Preaînalt între toate lucrurile și cel mai mare conducător al tuturor creaturilor trebuie să se întoarcă și el sub stăpânirea Lui. Indiferent cât de înalt este statutul unui om, acel om nu poate duce omenirea către o destinație potrivită și nimeni nu este capabil să clasifice toate lucrurile după felul lor. Iahve Însuși a creat omenirea și a clasificat fiecare lucru după fel, iar când va veni timpul sfârșitului, El încă Își va face singur propria lucrare, clasificând toate lucrurile după felul lor – această lucrare nu poate fi făcută de nimeni în afară de Dumnezeu. Cele trei etape ale lucrării efectuate de la început până astăzi au fost toate efectuate de către Dumnezeu Însuși și au fost efectuate de către singurul Dumnezeu. Faptul celor trei etape ale lucrării este faptul conducerii întregii omeniri de către Dumnezeu, un fapt pe care nu îl poate nega nimeni. La finalul celor trei etape ale lucrării, toate lucrurile vor fi clasificate după felul lor și se vor întoarce sub stăpânirea lui Dumnezeu, pentru că în întregul univers există numai acest singur Dumnezeu și nu există alte religii. Acela care este incapabil să creeze lumea va fi incapabil să îi pună capăt, în timp ce Acela care a creat lumea cu siguranță va fi capabil să îi pună capăt. Așadar, dacă cineva este incapabil să pună capăt epocii și este doar capabil să îl ajute pe om să-și cultive mintea, atunci acesta, cu siguranță, nu va fi Dumnezeu și, cu siguranță, nu va fi Domnul omenirii. El va fi incapabil să facă o asemenea lucrare măreață; există unul singur care poate efectua o asemenea lucrare și toți cei ce sunt incapabili să facă această lucrare sunt cu siguranță dușmani, și nu Dumnezeu. Toate religiile rele sunt incompatibile cu

Dumnezeu și, din moment ce sunt incompatibile cu Dumnezeu, ele sunt dușmane ale lui Dumnezeu. Toată lucrarea este realizată de acest singur Dumnezeu adevărat și întregul univers este comandat de acest singur Dumnezeu. Indiferent dacă este vorba de lucrarea Sa în Israel sau în China, indiferent dacă lucrarea Lui este săvârșită de Spirit sau de trup, toată este făcută de Dumnezeu Însuși și nu poate fi făcută de nimeni altcineva. Tocmai pentru că El este Dumnezeul întregii omeniri, El lucrează liber, neconstrâns de orice condiții – aceasta este cea mai măreață dintre toate viziunile. Ca o creatură a lui Dumnezeu, dacă vrei să îți faci datoria unei creaturi a lui Dumnezeu și să înțelegi voia lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să înțelegi voința lui Dumnezeu pentru creaturi, trebuie să Îi înțelegi planul de gestionare și trebuie să înțelegi întreaga semnificație a lucrării pe care o face El. Cei care nu înțeleg nu sunt creaturi calificate ale lui Dumnezeu! În calitate de creatură a lui Dumnezeu, dacă nu înțelegi de unde ai venit, nu înțelegi istoria omenirii și toată lucrarea făcută de către Dumnezeu și, în plus, nu înțelegi cum s-a dezvoltat omenirea până astăzi și nu înțelegi cine comandă întregii omeniri, atunci ești incapabil să-ți faci datoria. Dumnezeu a condus omenirea până astăzi și, de când l-a creat pe om pe pământ, nu l-a părăsit niciodată. Duhul Sfânt nu încetează niciodată să lucreze, nu a încetat niciodată să călăuzească omenirea și nu a părăsit niciodată omenirea. Dar omenirea nu-și dă seama că există un Dumnezeu, cu atât mai puțin Îl cunoaște pe Dumnezeu. Există oare vreun lucru mai umilitor decât acesta pentru toate creaturile lui Dumnezeu? Dumnezeu personal îl conduce pe om, dar omul nu înțelege lucrarea lui Dumnezeu. Ești o creatură a lui Dumnezeu, și totuși nu-ți înțelegi propria istorie și nu ești conștient de cine te-a condus în călătoria ta, nu ești conștient de lucrarea făcută de către Dumnezeu și, ca atare, nu-L poți cunoaște pe Dumnezeu. Dacă încă nu știi acum, atunci nu vei fi

niciodată apt să fii mărturie pentru Dumnezeu. Astăzi, Creatorul îi conduce personal încă o dată pe toți oamenii și îi face pe toți oamenii să-I vadă înțelepciunea, atotputernicia, mântuirea și minunăția. Totuși, tu încă nu îți dai seama sau nu înțelegi – prin urmare, nu vei fi tu cel care nu va primi mântuirea? Cei care îi aparțin Satanei nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, în vreme ce aceia care Îi aparțin lui Dumnezeu pot auzi vocea lui Dumnezeu. Toți aceia care realizează și înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc sunt cei care vor fi mântuiți și vor fi mărturie pentru Dumnezeu; toți aceia care nu înțeleg cuvintele pe care Eu le rostesc nu pot depune mărturie pentru Dumnezeu și sunt cei care vor fi eliminați. Cei care nu înțeleg voia lui Dumnezeu și nu realizează lucrarea lui Dumnezeu sunt incapabili să obțină cunoașterea lui Dumnezeu, și asemenea oameni nu pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Dacă îți dorești să fii mărturie pentru Dumnezeu, atunci trebuie să Îl cunoști pe Dumnezeu; cunoașterea lui Dumnezeu este realizată prin lucrarea lui Dumnezeu. Una peste alta, dacă dorești să-L cunoști pe Dumnezeu, atunci trebuie să cunoști lucrarea lui Dumnezeu: cunoașterea lucrării lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Când cele trei etape ale lucrării ajung la final, va fi făcut un grup al acelora care depun mărturie pentru Dumnezeu, un grup al celor care-L cunosc pe Dumnezeu. Acești oameni Îl vor cunoaște cu toții pe Dumnezeu și vor fi în stare să pună adevărul în practică. Ei vor poseda umanitate și rațiune și vor cunoaște cu toții cele trei etape ale lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea care va fi realizată la sfârșit și acești oameni sunt cristalizarea lucrării de gestionare de 6000 de ani și sunt cea mai puternică mărturie a înfrângerii finale a Satanei. Cei care pot depune mărturie pentru Dumnezeu vor fi capabili să primească făgăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi grupul care rămâne la sfârșit, grupul care are autoritatea lui Dumnezeu și este mărturie pentru Dumnezeu. Poate că dintre voi puteți

deveni toți membri ai acestui grup sau poate că numai jumătate sau numai câțiva – depinde de voința și de căutarea voastră.

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu

Site-ul Evangheliei

https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org